

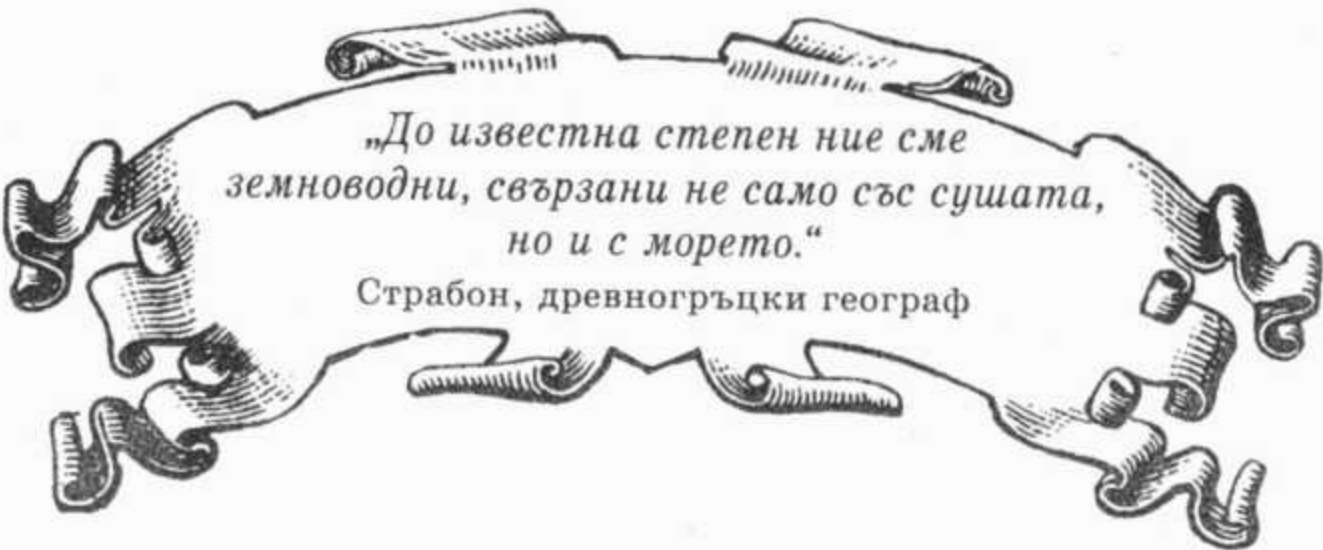
ПИРАТИТЕ И ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ФЛОТ НА ТАМПЛИЕРИТЕ

ТАЙНИТЕ

МОРСКИ ВОЙНИ МЕЖДУ РИЦАРИТЕ ТАМПЛИЕРИ
И ВАТИКАНА

ДЕЙВИД ХАТЧЪР ЧАЙДРЕС

A decorative scroll with a quote by Strabo. The scroll is unrolled in the center, with the text written on it. The ends of the scroll are curled up and down, creating a symmetrical, ornate shape. The text is in a serif font, and the quote is enclosed in quotation marks.

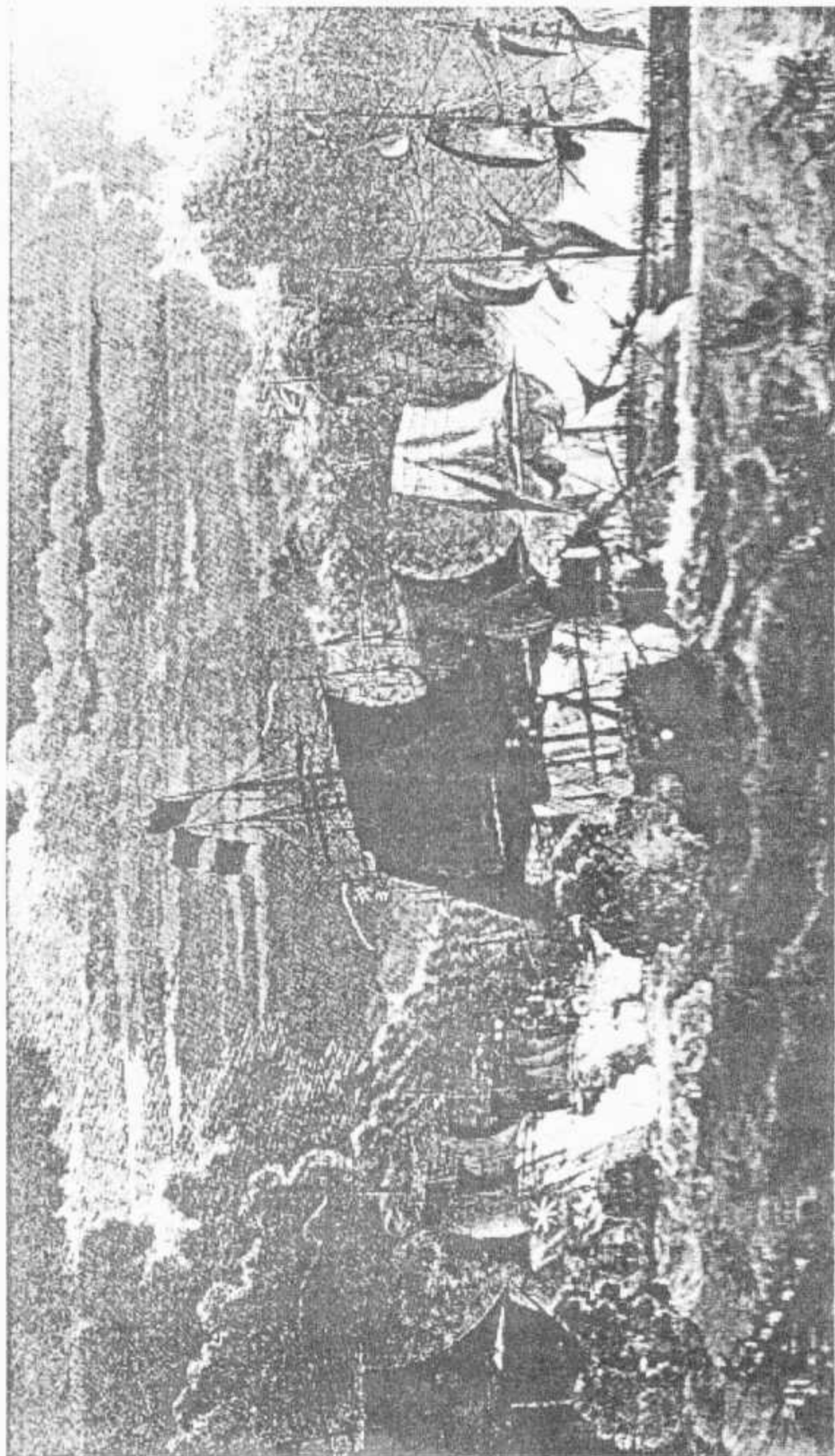
*„До известна степен ние сме
земноводни, свързани не само със сушата,
но и с морето.“*

Страбон, древногръцки географ

Dedicated to Pirates Everywhere

1.

Десет хиляди години мореплаване и пиратство

*„Преди това не си имал време
да се научиш. Хвърлят те вътре и ти казват
правилата, а ако направиш опит да се измъкнеш,
те убиват.“*

Ърнест Хемингуей, „Сбогом на оръжията“

„Митът за благородния дивак е глупост. Хората се раждат, за да оцелеят.“

Сам Пекинпа¹¹

Какво са пиратските легенди за мен? Когато бях малък, си слагах превръзка на окото, запасвах дървена сабя и ругаех подлите негодяи около мен. Така си представях пиратския живот и докато мама не ме повикаше за вечеря, се отдавах на безбройни нападения и откриване на съкровища. Представях си пиратите като Робин Худ и Зоро - хора извън закона, честни разбойници сред тълпата.

С годините спомените от пиратското ми ежедневие в детството избледняха, но докато се ровех в исторически и археологически документи при подготовката на поредицата ми „Изгубените градове“, непрекъснато се натъквах на старите си познайници - пиратите, хора на смелите пътешествия из световните морета и океани. Заинтересувах ме и рицарите тамплиери, тайните общества и предколумбовите пътешествия до Новия свят. Когато открих, че съвременният ореол на пиратството до голяма степен се корени в легендите за изчезналия флот на рицарите тамплиери, ме обзе въодушевление от връзката между някои мои любими теми и реших да продължа с проучванията си.

Всеки разговор за пиратството трябва да започне с появата му. Но коя е рожденната му дата? Традиционната история твърди, че макар древните хора да са имали плавателни съдове и да са се занимавали с риболов, истинското мореплаване се появява значително по-късно. Такава гледна точка представя древните ни предци като нискоинтелигентни маймуноподобни същества, които се страхуват от водната шир. Но дали това е вярната картина? Възстановката на миналото до голяма степен зависи от съвременните ни представи

за него и за хората от отдавна отминали епохи. Ако вярваме, че древните са били любознателни и изобретателни изследователи на заобикалящия ги свят, представата, че са пренебрегвали морската шир, изглежда смешна. Според мен човечеството се е заело с изследване на моретата и океаните хиляди години по-рано от общоприетото схващане. Тъй като две трети от земната повърхност е покрита с вода, проучването на водната шир с плавателни средства - салове, канута, лодки и кораби, би било извънредно полезно за ежедневието в древността.

Магистралите на Древния свят са именно моретата, реките и езерата. Плаването по речното течение до пристанищен град, разположен на устието, където реката се влива в море или езеро, е много по-лесно от преодоляването на разстоянието по суша. Плаването покрай брега без съмнение е и по-бързо, и по-безопасно от преминаването през територии с потенциално враждебно настроено население. След тези убедителни аргументи в полза на пътешестването по вода, какво би попречило на древните хора, които са създали плавателни съдове, да прекосяват водни пространства в търсене на храна или за търговия?

Доказателства за древни презокеански пътешествия

Съвременните историци твърдят, че континентите са били постепенно населени от мигриращи племена, които се разселват по суша. Учат ни, че Северна и Южна Америка, Австралия и островите на Индонезия са населени от хора, преминали по сухоземни мостове. Но защо трябва да ограничаваме историческите си изследвания и да приемаме, че предците ни са преодолявали водни пространства по сухоземни мостове?

Историките и археолозите признават мореплаването за един от най-старите белези на цивилизацията и нови археологически открития отдалечават непрекъснато назад във времето зараждането на това умение. Достатъчно е да споменем, че океанското мореплаване, каквото ни е познато днес, започва преди повече от 6000 години!

Всъщност археолози от Австралийския университет твърдят, че доказателства за развито мореплаване са пряко свързани с находките от човешки кости на възраст 30 000 години, открити в подводна пещера на тихоокеанския остров Ню Айрланд, западно от Папуа и Нова Гвинея. Учените предполагат, че хората са пристигнали на острова с лодка и не биха могли да използват никой от познатите сухоземни мостове.[20]

Има неопровержими доказателства, че обитателите на Полинезия и Микронезия са прекосявали големи пространства с канута, преодолявайки три пъти по-големи разстояния от разстоянието между Африка и Америка и заселвайки тихоокеанските острови. Ако полинезийците и представителите на други цивилизации са могли преди хиляди години да преплават огромни разстояния, защо съвременните историци продължават да твърдят, че Христофор Колумб е първият мореплавател, прекосил Атлантическия океан?

Повечето от нас знаят за предположенията, че викингите са плавали с дългите си кораби до Гренландия и Лабрадор преди хиляда години, а постиженията на Лейф Ериксон отдавна са си спечелили признание. Но може ли да приемем сериозно много по-смелите предположения за ирландски монаси, плавали по крайбрежието на Северна Америка преди почти 2000 години или за португалски и баски риболовци, за римски, гръцки и финикийски пътешественици, за еврейски рудокопачи от златните мини и за египетски търговци, пътували до Новия свят?

А защо не? Невъзможно ли е? Непреодолимо ли е пространството на Атлантическия

океан? Едва ли. И в днешно време хората го прекосяват с гребни лодки, каяци и прости салове. Древните средиземноморски мореплаватели са разполагали с много по-съвършени съдове от каравелите на Колумб. Защо да мислим, че древните не биха предприели презокеанско пътешествие? Всъщност при второто си плаване до Новия свят Колумб споменава за открити останки от европейски кораб край остров Гуаделупа от групата на Малките Анти-ли, владение на Франция. [49]

Мнозина историци приемат с ентузиазъм доказателствата за древни пътешествия до Американския континент. През 1976 година при подводен риболов край скалистите брегове на Ила де Гобернадор в залива Гуананбара до Рио де Жанейро бразилският гмуркач Хосе Роберто Тейхера открива три напълно запазени римски амфори, които са служили за съхранение на вино. В района има останки от корабокрушение, някои от които датират от XVI век. Тейхера съобщава, че мястото на находката е затрупано с парчета от глинени съдове и по-големи части от амфори.

Бразилският археологически институт проявява голям интерес към намерените амфори и изпраща снимки в Смитсъновия институт в САЩ, където идентифицират амфорите като римски. Д-р Елизабет Лайдинг Уил от Класическия факултет в Масачусетския университет в Амхърст определя, че амфорите са от I—II в. пр. Хр. „... вероятно изработени в Куас, древното пристанище на Зилис (Дчар Джедит) на атлантическото крайбрежие в Мароко, югозападно от Танджер“. Археологът д-р Мартин Понзих, правил разкопки в Куас, е съгласен с изводите на д-р Уил за мястото на производство на амфорите и ги датира от II в. пр. Хр. [49]

Американският археолог Робърт Маркс, специалист по подводни разкопки, като изследва мястото край Рио де Жанейро, където са открити амфорите, разкрива дървена конструкция в наносното дъно на залива. С помощта на сонар установява, че на мястото има останки от две корабокрушения - на кораб от XVI век и на очевидно по-древен кораб, от който са изпаднали и амфорите.

Но преди Маркс да успее да посети точно мястото на находката, започват неприятности. Бразилските власти не харесват идеята за потънал римски кораб край техния бряг, а Испания и Португалия все още спорят кой е откривателят на Бразилия. Маркс дори е обявен за италиански шпионин, изпратен да обере лаврите в полза на Рим. Бразилското правителство, очевидно подложено на дипломатически натиск, не дава разрешение на археолога да продължи подводните си изследвания и дори по-късно му забранява да посещава Бразилия завинаги.

Маркс смята, че откритият от него древен кораб може да се е отклонил от курса си по време на буря. Останки от римски кораби са намирани край Азорските острови в центъра на Атлантически океан. Както ще видим, много от контактите с американския континент първоначално се дължат на случайност. Само през миналия век са регистрирани около 600 принудителни преплавания на Атлантика, след като кораби и салове са отнесени от бури към американския бряг. Въпреки всичко, не вярвам римляните да са се появили случайно на окъпания в слънце плаж на Копакабана край Рио де Жанейро. По-вероятно е те да са поели съзнателно курс към Новия свят!

В Латинска Америка са открити множество римски предмети. През 1961 година д-р Гарсия Пейон от университета в Халала открива в гробище край Мексико Сити голямо съкровище от римски украшения. Клипове за тоги (фибули) и римски монети са намирани често. На един плаж във Венецуела е открита керамична ваза с неколкостотин римски

монети, датиращи от различни периоди - от управлението на Август до 350 г. сл. Хр. Находката се намира в Смитсъновия институт. Експертите от института твърдят, че не става въпрос за колекция на древен нумизмат, а по всяка вероятност за парични наличности на древен мореплавател, които са били скрити в пясъка или изхвърлени на брега от потънал кораб. [49]

Римляните не са толкова прочути като мореплаватели, колкото техния сериозен съперник, финикийците - друга велика сила в древността. През I в. пр. Хр. гръцкият географ Страбон пише, че „... много по-прославени са пътешествията на финикийците, които малко след Троянската война изследват районите отвъд Херкулесовите стълбове²¹, като откриват непознати градове там и в централното либийско (африканско) крайбрежие. Веднъж, докато плавал край либийското крайбрежие, финикийски кораб бил отнесен от силни ветрове навътре в океана. След многодневно лутане без посока, бурята отнесла кораба към брега на голям остров, разположен много далеч на запад от Либия.“ [49,57]

Финикийците са познати от историята на Древния свят и като картагенци. Названията произлизат от имената на двете им главни колонии - Финикия и Картаген. До нас са достигнали откъси от древен документ, в който се описват подробно пътешествията им в Атлантическия океан след края на Троянската война около 1200 г. пр. Хр. Но докъде все пак са стигнали те?

През 1872 година близо до Парайба в Бразилия е открит камък с финикийски надпис. Почти цял век находката е смятана за фалшификация, но през 1968 година Сайръс Гордън, декан на Факултета за средиземноморски изследвания в университета „Брандайс“³², обявява, че находката е автентична. В надписа се съобщава за финикийски кораб, който обхождал африканския бряг, но бил отнесен от буря до брега на Бразилия. [57,92] Всъщност и официално признатият откривател на Бразилия, Педро Алварес Кабрал, се опитва през 1500 година да обиколи Африка, но се отклонява от курса си и се озовава край бреговете на Южна Америка. Смята се, че той е нарекъл новооткритите земи Бразилия в чест на легендарния ирландски остров Хи-Бразил.

Според д-р Уил през 1972 година край Хондурас е открит картагенски кораб с товар от амфори. Дали е следвал постоянен търговски маршрут? Някои учени са убедени, че индианците толтеки всъщност са картагенци, които след поражението на Картаген в Пуническите войни напускат Средиземно море и се отправят към Западна Африка. Оттам мигрират до полуостров Юкатан в Мексико, където възстановяват цивилизацията си. По-късно са победени от ацтеките и така картагенските златни кюлчета попадат при ацтеките, а много по-късно се появяват и в Съединените щати като част от златото на Монтесума и „седемте златни града от Сибола“.

Дори юдеите може би са стигнали до американския континент. Надписи на архаичен иврит, открити край Лас Лунас в Ню Мексико, разказват най-вероятно за тяхното пътешествие и основаването на селище. Но съществуват доста различни становища за действителния смисъл на надписите дори и сред убедените в автентичността им. Около 734 г. сл. Хр. евреите търсят спасение от преследвания и отплават от владенията на Римската империя „... за Калалус, една непозната земя“. [16,109]

Ако някой ревностен почитател на Деня на Колумб реши, че тези сведения му идват малко в повече, отколкото може да понесе, да има предвид, че не съм свършил. Няколко години преди гореспоменатото събитие, а именно през 725 г. сл. Хр., седем архиепископи и 5000 техни последователи бягат от маврите в Испания и отплават от португалското

пристанище Порто Кале за остров Антилия. Те акостират на западния бряг на Флорида, както твърдят някои историци, и продължават навътре в сушата, където основават новия град Кале, превърнал се в днешния град Окала. Евреите от римските владения може би са узнали за отплаването от португалското пристанище, отишли са до Порто Кале с надежда да получат отплаването от точни сведения за пътешествието. Попаднали на американския континент, те наричат новата земя Калалус, латинизиран вариант на наименованието Кале. Португалското пътешествие без съмнение е било известно на Колумб, който е вярвал, че ще намери потомците на бегълците на един остров. Може би си е мислил, че останките на европейския кораб, които е открил при второто си плаване до Новия свят, са от онова пътешествие. [109]

Но дори и преди това еврейците може би са познавали пътя през океана. Съкровищата на цар Соломон се намирили в легендарната земя Офир. Местоположението на тази богата със злато територия предизвиква различни предположения. Соломон е зет на финикийския цар Хирам. С негова помощ Соломон натрупва огромното богатство, необходимо за построяването на Храма в Ерусалим.

В Библията се разказва⁴¹:

„Цар Соломон направи също и кораби в Ецион-Хавер, който е при Елот⁵², на брега на Червено море, в Идумейската земя.

И Хирам прати на тия кораби свои поданици-корабници, които знаят морето, заедно със Соломонови поданици. И те отидоха в Офир и взеха оттам четиристотин и двайсет таланта злато и го докараха на цар Соломон.

...в три години веднъж дождаха тарсиските кораби и докарваха злато и сребро, слонова кост, маймуни и пауни.

... червено сандалово дърво и драгоценни камъни.“

„Царства“, Трета книга, 9: 26-28; 10: 11,22

Донесените товари в Ецион-Гебер са цяло златно съкровище - 420 таланта са почти равни на 20 тона. Местонахождението на толкова много злато би примамило мнозина търсачи на приключения дори и днес да прекосят не само един океан. Но освен това древните мореплаватели са донесли сребро, слонова кост, маймуни, пауни и други скъпоценности. И все пак в продължение на векове легендарната земя Офир си остава неизвестна за историците.

Една от причините е може би ограничението, което сами си налагат те при определяне на местонахождението ѝ с убеждението, че мореплавателските умения на древните народи са били на ниско равнище.

Късогледото отношение на теолози и историци е намерило израз в твърдението на немския учен Манфред Бартел, който пише в книгата си „Какво всъщност казва Библията“:

„Зимбабве е твърде близо, Индия - твърде далеч, Урал - прекалено студен... Офир по всяка вероятност се е намирала по крайбрежието на Червено море.“ [89]

Подобно на него по-непредубедените немски изследователи, братята Херман и Георг Шрайбер, споделят в книгата си „Изчезнали градове“:

„По едно време възникна идеята, че легендарната земя Офир може да е днешно Перу. Но това едва ли е възможно, тъй като никой търговски флот не е преодолявал толкова голямо

разстояние през X в. пр. Хр. Търсенето на легендарната земя на съкровищата следователно трябва да се ограничи предимно до Южна Арабия и африканското крайбрежие.“ [71]

Братята Шрайбер изказват множество смислени твърдения в книгата си, но същевременно демонстрират странна логика на изоляционисти. Те са убедени, че древните хора не са се осмелявали да се отдалечават от познатите им територии и от сушата въобще. Това убеждение ги кара да пренебрегнат и най-убедителните доказателства за противното. Манфред Бартел е типичен изоляционист в най-лошото му проявление. За него дори Индия е недостижима за древните народи. Макар че в Библията се споменава, че плаването до Офир и обратно е отнемало три години, според Бартел такива очевидно опитни мореплаватели не биха могли да стигнат от Ейлат до Индия и толкова по въпроса!

Когато човек остави настрана подобни късогледи твърдения, Перу започва да изглежда подходящ кандидат за ролята на древната земя Офир. Но пък някои от стоките, донасяни от Офир - маймуни, слонова кост, пауни и сандалово дърво, обръщат погледа ни към други територии. Макар че маймуните и слоновата кост обикновено насочват изследователите към африканските пристанища, те се намират също в Индия и Югоизточна Азия, откъдето освен това са внасяни пауни и понякога сандалово дърво.

Но има едно възможно местонахождение на Офир, което никой не споменава - Австралия. Тя е една от най-богатите на минерали територия в света и може да се достигне по море през Индия и Суматра. В Западна и Северна Австралия са открити останки от древни мини. В град Гимпи в Куинсланд е открита пирамида, която сега не съществува, както и статуя на египетския бог Тот в образа на бабун, висока около един метър, множество египетски и финикийски предмети. [91] Нещо повече, мястото се прочува като „Градът, който спаси Куинсланд“ заради златната треска в края на XIX век.

Аз мисля, че корабите на цар Соломон са посещавали древните минни селища по крайбрежието и по поречието в Австралия. По обратния път, след като събирали достатъчно храна за връщане, те може би са спирали в Индонезия и Индия, откъдето са взимали пауни, маймуни, слонова кост и сандалово дърво.

Малко по-горе се спомена за египетски предмети, открити в Австралия. Да няма някаква грешка?

Интересно е, че създателите на удивителната египетска цивилизация, която е много по-древна от финикийската, не се славят като мореплаватели. Макар царството им да граничи с два важни водни басейна - Средиземно и Червено море, из които те очевидно са плавали, смята се, че древните египтяни не са предприемали океански експедиции.

В статията си „Египетски кораби и лодки“ Мари Парсънс споменава:

„Има доказателства, че първите дъсчени лодки в Египет са правени през периода на Старото царство. Те са използвани в погребалните ритуали. Наскоро четиринадесет такива лодки бяха открити в района на Абидос... Най-старата открита папирусова лодка... е намерена край Голямата пирамида в Гиза. Тя вероятно е прототип на лодките, които са правени в Египет още в преддинастическите епохи.“

Парсънс като че ли е убедена, че с такава лодка може да се плава само по Нил, но именно с откриването на голямата погребална лодка в каменна гробница край Голямата пирамида, светът може би се среща за пръв път с прекрасно запазен древноегипетски

океански съд, с който може да се направи околосветско пътешествие. По корпуса на лодката отдолу ясно личат драскотини, които според експерти могат да са причинени само от коралов риф.

Във връзка с възможните океански пътешествия на древните египтяни особено любопитни са упорито повтарящите се легенди за пътешествия до легендарната земя Пунт, откъдето се внасяли мехлеми, украшения и дори жирафи. Пътешествията до земята Пунт се предприемали още при царуване на Петата династия. Пътешествията на царица Хатшепсут от XVIII-та династия са увековечени в серия от фризове на храма ѝ Дейр ел-Бахари⁶¹.

И отново много историци, въз основа на „факта“, че древните египтяни не са били големи пътешественици, стигат до извода, че Пунт е някое съседно царство - вероятно Сомалия. Но някои ценни пратки от Пунт като пигмеите например се срещат чак в Централна Африка. За да стигнат дотам, древноегипетските търговци е трябвало да прекосят Червено море и да пътуват по източния бряг на Африка до Кения и Танзания, а може би и до Мозамбик и Зимбабве. Както споменахме, древноегипетски предмети са открити чак в Австралия и Тихия океан, както и в Мексико.

Друга древна, плаваща из океаните цивилизация са били хетите, които са имали морски бази на територията на Ливан и на остров Кипър. Съществуват доказателства, че те са прекосявали Северния Атлантически океан, в района на Шетландските острови (земите Сет, както са ги наричали древните египтяни) и са стигали до Северна Америка, където в района на Големите езера, са добивали мед, по-точно на Кралския остров в Горното езеро, и са я превозвали обратно до Средиземно море.

В новата си книга британският историк Гевин Мензис споменава, че китайски мореплаватели са направили околосветско пътешествие през 1421 година. Той твърди, че китайците са изпращали много кораби с проучвателна мисия в Индийския, Тихия и Атлантическия океан, като най-значимо е пътешествието на адмирал Чоу Ман през 1421 година. Той достига Индия, обикаля източния бряг на Африка, прекосява Атлантика, заобикаля най-южния бряг на Южна Америка и през Тихия океан се завръща в Китай. [59]

В книгата си „Избледняло мастило“, публикувана през 1953 година, Хенриета Мерц - историк и юрист от Чикаго, предполага, че китайците са предприели няколко пътешествия до западното крайбрежие на Американския континент. Професорът от Оксфорд Луиз Ливейтис описва подробно китайските пътешествия до Австралия и Африка в книгата си „Когато Китай беше господар на океаните“. [61]

Там е работата, че прекосяването на океана не е много трудно - нито сега, нито в древността. Не само че португалците и Христофор Колумб са прекосили Атлантика през Средновековието, но и всеки пътешественик от по-ранни епохи би могъл да го стори, при положение че разполага с подходящ кораб. Всъщност прочутата карта на Пири Рейс в истанбулския музей „Топкапъ“ свидетелства, че Атлантическият океан е бил проучван много преди „светилата“ от ранното Средновековие да обявят, че земята е плоска. Картата на Пири Рейс изобразява западното крайбрежие на Северна и Южна Америка и голяма част от Антарктида, и е съставена само няколко години след първото пътешествие на Колумб до Новия свят. Тъй като тя е копирана от по-стари карти, някои от които, изглежда, са били при тежание на португалците, Колумб вероятно е носил по-старо копие със себе си. За тези удивителни карти ще поговорим в следващата глава.

Както вече отбелязах, развито мореплаване е съществувало много по-рано, отколкото може да се предположи според намерените древни документи, а пиратството вероятно се е развивало едновременно с него, но според повечето енциклопедии и речници, пиратството датира от епохата на финикийците, които са известни като най-древния народ с развито мореплаване. Около 1000 г. пр. Хр. финикийците на практика са монополизирали цялата морска търговия в Средиземноморието и са атакували чужди кораби, които не са били част от мрежата им. Финикийските кораби са големи и мощни, движени от гребци, с тарани малко под морското равнище за пробиване на вражеските кораби. Всъщност от времето на финикийците пиратството и морските битки са се развили значително.

Древните римляни са тормозени от пирати от Киликия в Анадола. Срещу разбойниците в Източното Средиземноморие те предприемат три големи експедиции (102-67 г. пр. Хр.), като голяма флотилия, предвождана от Помпей Велики, ги разбива окончателно. През следващите 250 години римляните опазват Средиземно море необезпокоявано от пирати.

В книгата си „Пиратството в древния свят“ професорът от Оксфорд Хенри Ормерод твърди, че названието „пират“ произлиза от латинската дума „*pirata*“, означаваща „човек, който се опитва да превземе или атакува кораби“. [80]

Ормерод разказва, че в древността пиратството е било разпространено предимно в Средиземноморието. И тогава, както и сега, районът е морски кръстопът. Ормерод обръща внимание, че по-голямата част от средиземноморския бряг е скалиста и лишена от растителност - земя, която не може да храни голямо население. „На сушата неплодородната земя е принудила хората да станат ловци и разбойници, а не земеделци. Същото развитие следва и в морето.“ [80]

Древногръцките автори описват няколко случая на пиратство. През 355 г. пр. Хр. трима атински посланици, плаващи с военен кораб за двора на Мавзол в Кария, се натъкват на кораб от Навкратис, който пленяват и откарват в пристанището Пирея. Търговците от Навкратис⁷¹ се обръщат с молба към гражданите на Атина, но тъй като Египет (откъдето са търговците) е в конфликт с Персия по това време, атиняните се опасяват да не влошат отношенията си с великия шах на Персия и обявяват кораба за вражески.

„Плячката, която според закона принадлежала на държавата, е задържана от тримата посланици“, съобщава Ормерод.

Репресиите за разплата са също част от пиратството в древността и пристанищата или градовете-държави неведнъж са част от сделката с пирати и капери⁸¹, които ги плякосват и опожаряват.

Ето какво отбелязва Ормерод по този повод:

„Много е трудно да се прилагат съвременните представи за „политически организирано общество“ към условията в ранния стадий на древните общества. В резултат на дълго развитие в древността започват да правят разлика между „чужденец“ и „враг“, „пиратство“ и „каперство“, законна търговия и кражба. По повод на оплакванията на римляните от пиратството на поданиците на царица Тефт, тя им отговаря, че не е прието владетелят да се меси в нормалните занимания на илирийските моряци. Дори в Елада през VI в. пр. Хр., ако си спомним описанията на Херодот, Поликрат от Самос се занимава с пиратство и напада всички пътуващи по Егейско море. Един много известен закон на Солон свидетелства за подобни занимания и сред атиняните. Ограбването на съседа за примитивните обитатели на

Средиземноморието е било форма на производство, допускана и толерирана от общността, стига да е насочена към хора от чужда общност.“

Според Ормерод най-добро описание на съществуващите тогава порядки е дадено от Тукидит:

„Щом като корабите на древните елини, както и на варварите, населяващи континента и крайбрежието, или на жителите на островите, започват да се натъкват един на друг по-често, те се отдават на пиратство, предвождани от командирите си, с цел лична печалба и издръжка на нуждаещите се, а когато открият неукрепени селища, те ги плячкосват и така изкарват прехраната си. Подобно занимание все още не се смятало за безчестно, а напротив, дори носело слава. Това се проявява и досега сред някои жители на сушата, за които е чест да го изпълнят хитро. А древните поети винаги питат новопристигналия по техните брегове дали е пират и като че ли нито запитаният се срамува от подобно занятие, нито пък любопитните посрещачи го осъждат. На сушата също се ограбват взаимно. И до днес много гърци живеят по старите обичаи, като етолийците, акарнанийците и другите от тази област. А навикът на жителите на тези континентални държави да носят оръжие се корени в стария им пиратски занаят.“

Тукидит отбелязва също, че пиратството и корсарството са приемани като занятие за прехрана и са класифицирани от Аристотел по следния начин:

„Други се издържат от ловуване, което бива от различно естество. Някои например са разбойници, други, които живеят край езера или мочурища, край морета и реки, пълни с риба, са рибари, а трети пък се изхранват с лов на птици и диви зверове.“ [80]

Ормерод отбелязва, че един от най-интересните герои в древногръцките легенди е Навплий, който се занимава с корабокрушения, търговия с роби и пиратство и може да се смята за типичен представител на древните средиземноморци. На сушата той примамва с фалшиви огньовете чуждите мореплаватели към скалистия бряг, където те намират смъртта си. По море е роботърговец и пират и ако някой иска да се отърве от нежелано дете или непослушна жена, му ги поверява да ги удави или да се разправи с тях, както намери за добре. Ормерод разказва:

„Критският владетел Катрей, му дава двете си дъщери - Еропа и Климена, с нареждане да ги продаде в чужди земи. Навплий продал Еропа, но задържал Климена за своя жена. Алей също се отгървал от дъщеря си след връзката ѝ с Херкулес и тя е продадена на екипаж от карийски пирати. Името на Навплий означава просто „моряк“ (като пръв мореплавател според легендите, той е открил съзвездието Голяма мечка), а действията му едва ли се отличават съществено от общоприетите за древните средиземноморски мореплаватели. Вече споменахме за практиката на мейнотите, които са причинявали корабокрушения и са пиратствали през XVII и XVIII век, както и за таврийците в Черно море. Но научаваме и за други общества със същия поминък, подпомаган от благоприятни особености на бреговата линия.“

Дифузионизъм срещу изолационизъм

За съжаление съвременното академично общество не толерира много-много хипотези за презокеански трафик в древността и дифузионизма като теория изобщо. В днешните университетски среди не е съвсем безопасно да се поддържа теорията за презокеански контакти и последствията от тях. През последните 70 и няколко години на всеки, който поддържа теорията на дифузионизма и хипотезите за презокеански контакти в Атлантическия и Тихия океан преди Колумб, му лепват прозвището „расист“.

Преди всичко, в днешните политически демокрации, да се спомене, че цивилизацията в Северна и Южна Америка не се е развивала независимо от други цивилизации в Азия, Африка и Европа, е все едно, че се обявяват американските цивилизации за по-нисши. Трябвало е да получат „чужда“ помощ от древни мореплаватели, за да построят пирамидите си, да добият пурпур или да развият писменост и т.н. Че древните цивилизации на американския континент по някакви причини не са били в състояние самостоятелно да развият подобна цивилизация, е „расистка“ теория и следователно трябва да се отхвърли. Древните контакти и търговията по море между други региони от света не се смятат за расистка концепция, но когато стане въпрос за американския континент, веднага придобиват такъв подтекст. Това е изкривена логика, но тя преобладава в академичните зали.

Ето коментара на Джордж Картър по повод обвиненията в расизъм към поддръжниците на дифузионизма:

„Ако хората са кръстосвали огромния Тихи океан, който заема една трета от земната повърхност, какво да кажем за хората, прекосяващи бурния Атлантик? Добре, нека сме расисти. Кой по-точно? Онези непросветени европейци, които и през XVIII век гребат с галерите си из океанската шир и последни са започнали да прилагат кърмовия рул и надлъжния ветрилен такелаж на платната? Е, за късмет, Атлантикът е толкова малък, а ветровете и теченията - толкова силни и постоянни от устието на Средиземно до Карибско море, че няма мърдане. Дори и претърпял крушение кораб ще го прекоси за кратко време. В днешно време хора са го преминавали с папирусов сал (Хеердал), а един скандинавец го направи с брезентова лодка. Дори без да искат, европейците са стигали от време на време до Америка. Сега се натрупват все повече свидетелства, че те наистина са стигали до Американския континент и то съзнателно, и вероятно са пообъркали съществено културната история на американските индианци, макар все още да не го съзираме, защото не се стремим да видим точно кога, как и колко често.

Да хвърля няколко сламки за определяне на посоката на вятъра - испанците получават европейски монети след пристигането си в Мексико. Един от мексиканските идоли носи шлем, който е досущ като шлемовете на войните на Кортес. Глинена глава, намерена от мексикански археолози, е идентифицирана като изработена в Рим през II в. сл. Хр. и аз написах кратка статия, в която изтъкнах, че мексиканските цилиндрични печати и много отпечатъци имат азбучни надписи. Е, очевидно сме свидетели на значителни контакти.

Дали някой се е завърнал обратно. Дали става въпрос за двупосочна търговия? Отговорът ми е: Да, търговия и планирани пътешествия, а може би и заселване.

В Помпей са открити рисунки на ананаси. Ананасите произхождат от американския континент. И така, имаме глинена глава от Помпей (Рим) и американски ананас в Помпей, и са от една и съща епоха. Има и още едно интересно събитие. Част от евреите, които вдигат

голямото въстание срещу Римската империя (края на I в. сл. Хр.), бягат в пустинята, където и измират. В пещерите облеклата им са се запазили отлично, дори цветовете са съхранени. Изледване на багрилата показва, че е използвана кошинила, която се произвежда от вид листни въшки, живеещи по кактусите. Кактусът е американско растение. Този, както и множество други факти, се нуждае от допълнително проучване, но вероятният отговор засега е съществуването на предколумбови контакти. Търгували ли са в онези времена с багрила? Финикийците (името им означава „пурпурен“) са търгували с пурпур, приготвен от вид миди. В Америка местното население добива същото багрило от подобен вид миди. Този факт е омаловажен с обяснението: испанците са ги научили. Но радиоизотопният тест с въглерод C-14 показва, че става дума за багрила, използвани през 200 г. пр. Хр. Дали този продукт е представлявал търговски интерес? Със сигурност. Голямото разстояние се компенсира от малкото тегло и обем, и високата цена на суровините. Багрилата са изключително подходящо търговско перо. Какво друго?

През бронзовата епоха древните са пътували до далечни земи да търсят метали: мед, калай, сребро, злато. Южната част на Нова Англия е била богата на медна руда. И там има множество надписи, каменни колони, огромни камъни, поставени върху по-малки, големи каменни камери. Всички тези находки приличат на находките в Европа от бронзовата ера или мегалитната епоха и вероятно са със същия произход.

С приведените факти целя да покажа, че хората са прекосявали океанската шир много по-рано, отколкото си мислим. Преди 20 години бях заклеймен, защото предположих, че това се е случило още през 2500 и дори 3000 г. пр.Хр. После откриха африканско растение, отглеждано в Америка около 7000 г. пр. Хр. (*Lagenaria siceraria*, вид кратуна) и един приятел между другото спомена за възможността хората да са прекосявали Атлантика още преди 15 000 години. Това вече е малко множко, дори и за мен, но ако ми дадат един месец време да посмеля сензацията, може и да се замисля върху тази възможност.

Такова е състоянието на нещата в момента. Знаем с голяма доза сигурност, че пътешествията и значителната размяна на растения и животни са факт, че търговията е твърде вероятна и заселването - възможно. Трябва да проучим и разберем още много, а група ретроградни хора се стараят да блокират сериозните изследвания. В много от случаите въпросите остават в границите на несъщественото и тъй като съществуват непредпазливи хора от широката публика, те често дават на професионалистите оръжията, с които да ги сразят. Ако въпросът не бе толкова вълнуващ и значим за разкриването на произхода на цивилизацията и на човешката природа, човек би се изкушил да изостави всичко и да пусне „Фудитата“ на арената, ако взаимстваме изказа от Харолд Гладуин. Но нещата са прекалено сериозни, за да го направим.“ [19]

В последното изречение Картър има предвид книгата „Хората от Азия“, написана през 1947 година от д-р Харолд Гладуин. Тя е класическа атака срещу академичната изолационистка догма и именно в тази книга е изкован терминът „Фуди Дуди“⁹¹ - иронично обръщение към самодоволните учени с докторска титла, които, седнали на високите си академични кресла, постановяват кое е правилно и кое не в науката история.

Макар че книгата на Гладуин проправя пъртината по онова време и терминът „Фуди Дуди“ добива популярност, догмата на изолационизма си остава и както сочи Джордж Картър, сега е възприета отвратителната тенденция да се нарича „расист“ всеки, който подкрепя разпространението на идеи и знания в древността чрез миграция и морски

пътешествия. От такава „характеристика“ се пази всеки изследовател, историк или археолог, и следователно цялата тема става твърде щекотлива и усложнена.

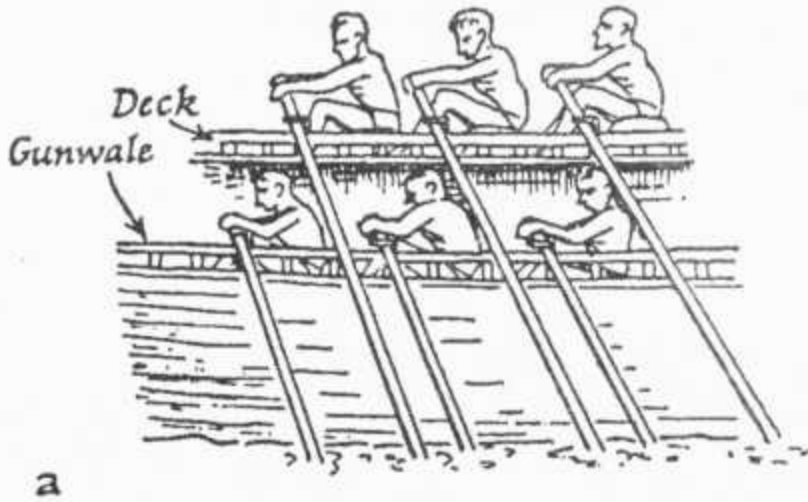
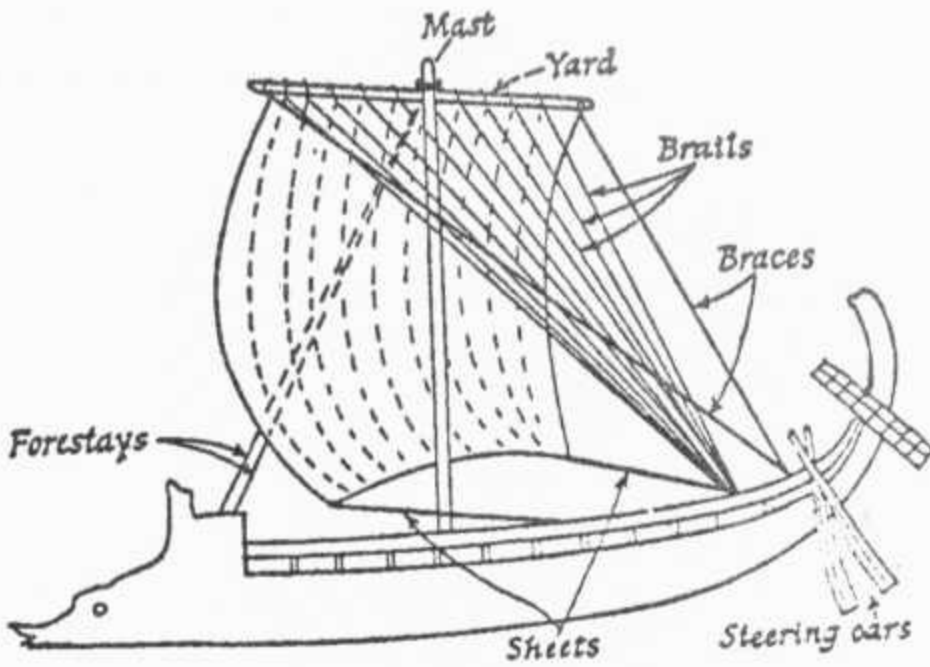
Бихме могли обаче да обърнем аргументите на сто и осемдесет градуса и да обявим, че расист е всеки, който приема древните китайци, бирманци, либийци или евреи за прекалено примитивни, за да са в състояние да прекосят океана. Историята и истината са предмет на научни изследвания и доказателства и не зависят от политическата конюнктура на епохата.

Расисткият аргумент е твърде любопитен и по отношение на пиратите и древните мореплаватели. И тогава корабните екипажи обикновено са били конгломерат от различни националности. Това е било полезно в много отношения, а моряци, които са знаели различни езици и са познавали географски региони, непознати на другите членове на екипажа, са били много ценени. Както ще видим по-нататък, пиратите са били изключително демократична и егалитарна общност. Докато сегрегацията и кастовата система са съществували при много народи, на борда на кораба нещата са различни. Преобладава равенство по отношение на расата, вярата или общественото положение на сушата - имат значение само способностите, талантът и сръчността. Колкото и невероятно да звучи, началата на демокрацията се зараждат на борда на пиратските кораби.

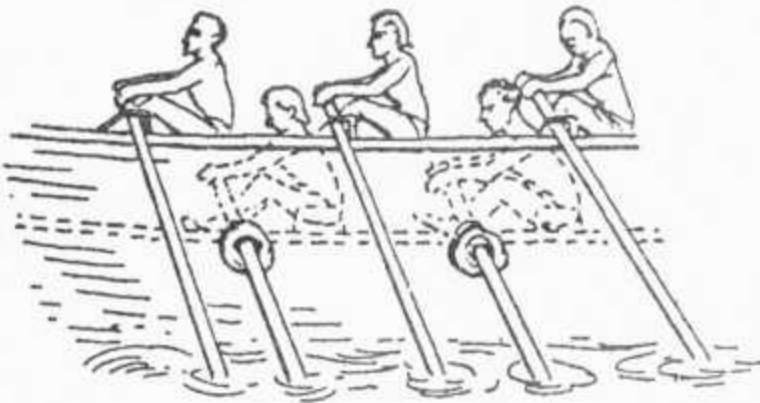
И така, видяхме, че мореплаването датира отпреди много хиляди години, а пиратството е също толкова древно. Нека минем в по-близки епохи на войни и религиозни репресии срещу науката и откритията. Епохата на Ранното средновековие или на Тъмните векове. Епоха, населена с папи, царе, барони, феодални господари, кръстоносци и султани. Това е времето на рицарите тамплиери и флота им.

Источното Средиземноморие

a

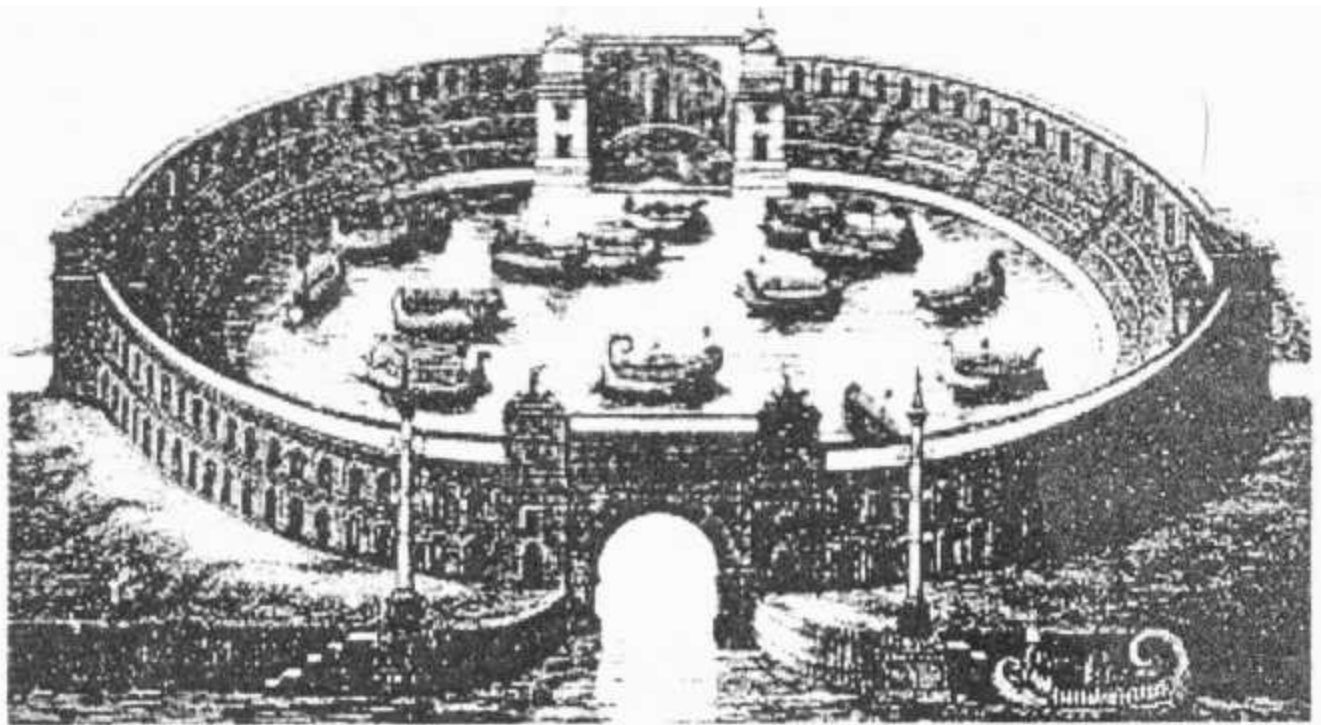

b

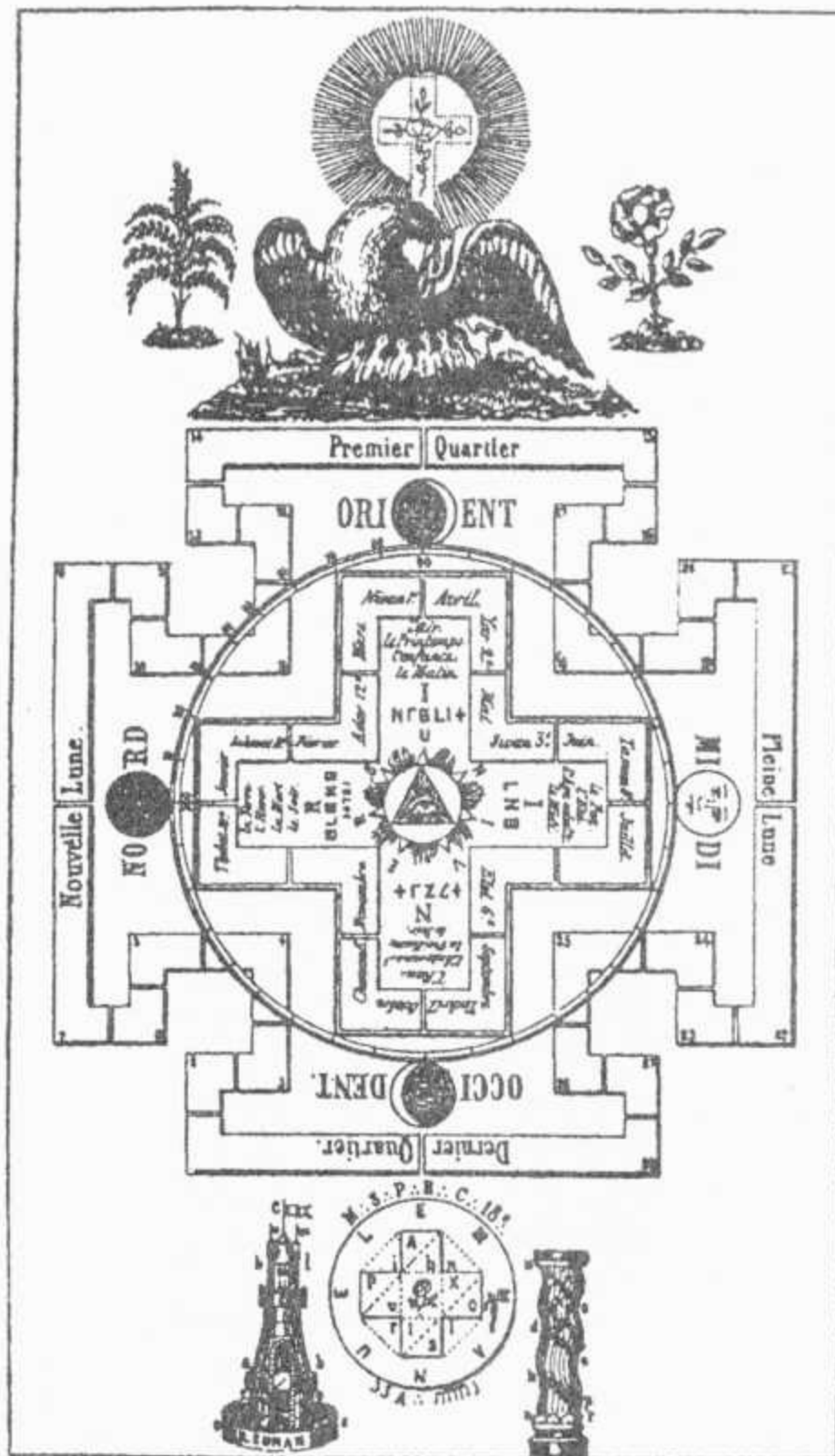
Горе: Древногръцки кораб от много по-ранна епоха
 Долу: Подреждане на гребците на две нива

*Печатът на рицарите тамплиери – двама ездачи
върху един кон*

*Морските битки били толкова популярни в Рим, че от време
на време, наводнявали Колизеума, като отклонявали водите
на река Тибър, за да разиграват прочути морски сражения.*

Загадъчен план на Соломоновия храм, както е предсказан от Езекиел и планиран в строителните скици на тамплиерите. Двама стълба представляват Яхин и Боаз от оригиналния храм. Стълбът вдясно напомня Стълба на чираците в Рослинския параклис.

2.

Произход на рицарския Орден на тамплиерите

*„Чудесата се случват не в противоречие
с Природата, а в противоречие с нашите познания
за нея.“*

Св. Августин¹⁰¹

*„Винаги постъпвай почтено - това ще удовлетвори някои
хора и ще удиви останалите.“*

Марк Твен (1835-1910)

Тъй като темата на книгата засяга предимно въпроса как съвременните митове и легенди за пиратството всъщност ни отвеждат до изчезналия флот на рицарите тамплиери, важно е да представим накратко историята на ордена.

Произход на Ордена на тамплиерите

Изследванията на историческите сведения за рицарите тамплиери са завладяващо занимание. На членовете на този орден са приписвани най-удивителни качества, като се започне от притежанието на Свещения Кивот, на Светия Граал, на таен флот, който е кръстосвал океаните и се стигне до невероятната им смелост и самообладание, които са всявали ужас у враговете им.

Въпреки страховитата си бойна слава, рицарите тамплиери са били образовани мъже, посветили се на защитата на поклонниците от всички религии, не само на християните. Били са големи държавници, политически гъвкави търговци и очевидно са били свързани с голямото моряшко братство, което е създавало световна търговска мрежа през финикийската епоха.

Независимо от лошата слава, създадена по време на гоненията срещу тях, и в днешни времена те са известни като пазители на познанието и на свещени предмети. Макар да се

твърди, че орденът се заражда по време на строителството на Храма на цар Соломон от финикийски зидари от Тир, и дори още по-рано - през епохата на Голямата пирамида и Атлантида, ние ще проследим историята му до Кръстоносните походи през Средновековието.

В книгата си „Загадките на катедралата в Шартр“ [8] френският архитект Луи Шарпантие твърди, че рицарите тамплиери са построили катедралата като хранилище за древни познания, сравнимо по значение със Стоунхендж, Соломоновият храм или Голямата пирамида в Египет. Той твърди още, че деветте рицари, основатели на ордена, са се добрали до тайни сведения за Ерусалимския храм при престоя си в Храма на Соломон през 1118 г. сл. Хр. Исторически е документирано, че през същата година девет „френски“ рицари се представили на крал Бодуен II - християнския крал на Ерусалим, и му обяснили, че са замислили да създадат сдружение, което да защитава поклонниците от разбойници и убийци по пътищата към Ерусалим. Крал Бодуен II, който бил живял в плен при сарацините, познавал тяхната практика. Съзаклятия като това на асасините също били активни в мосюлманската политика.

Рицарите поискали да ги настанят в някое крило на двореца и по случайност отредените им покои се оказали в съседство с джамията, построена върху мястото на Соломоновия храм. Кралят удовлетворил молбата им и така се създава Орденът на бедните воители на Христа и Соломоновия храм (или рицарите тамплиери). Десет години по-късно рицарите отиват при папата, който дава официалното си одобрение за ордена.

Въпреки че първоначално са били само девет неизвестни рицари, към тях се присъединява десети - граф Дьо Шампан, известен френски благородник. Всъщност никой от „бедните“ рицари не е бил беден, нито пък всички са французи. Някои действително произхождат от влиятелни френски и фламандски фамилии. От десетте рицари, основатели на ордена, четирима не са напълно идентифицирани, макар да се знаят имената им.

Числеността на новия орден нараства бързо. Когато някой благородник се присъедини към редиците им, той предоставя своя замък и цялата си собственост на ордена, който използва приходите за покупка на оръжие, коне, доспехи и други военни атрибути. Други благородници и владетели, които не са членове на ордена, правят щедри дарения в пари или имоти. Английският крал Стивън им подарява богатото си имение Кресинг в Есекс. Той също урежда високопоставени членове на ордена да посещават английски и шотландски благородници. През 1133 година Алфонсо, крал на Арагон и Навара в Северна Испания, който води двадесет и девет битки с нашествениците маври, завещава кралството си на тамплиерите. Но орденът не може да се възползва от завещанието поради победата на маврите в Испания.

Папа Евгений III (на папския престол от 1145 до 1153 година) постановява, че само рицарите тамплиери имат право да носят специално оформен червен кръст (наричан кроспате) на лявата предница на белите си наметала, така че да бъдат лесно разпознавани от християните и помежду си по време на битка. Така бялото наметало с червен кръст се превръща в униформената им дреха. Рицарите воители се бият храбро в Близкия изток и са високо уважавани от мосюлманските си противници заради стратегията и храбростта им. Всъщност много от тамплиерите са родени в Палестина и говорят свободно арабски, познават всички религиозни секти, култове и мистични доктрини. Например Великият магистър Филип от Наблус (1167 година) е сириец. [7]

С помощта на блестящия френски абат Бернар дьо Клерво рицарите тамплиери, направлявани от граф Дьо Шампан, се утвърждават в обществото. Тамплиерите са

преуспяващ орден, който се прославя с бойни подвизи и натрупва големи богатства. Но каква всъщност е задачата им? Шарпантие оприличава мисията на първата група тамплиери на рейд на командоси в древния Соломонов храм с цел да разкрият инженерни тайни и вероятно да намерят изгубени съкровища като Свещения Кивот, който може би лежи скрит в сложната система от пещери под храма. В действителност с парите, които натрупват, тамплиерите построяват легендарната загадъчна катедрала в Шартр. После са построени и други катедрали из цяла Европа, а легендите за „майсторите зидари“ се предават от уста на уста. [8]

Катедралата в Шартр се отличава с красиви стъклописи, чиито цветове е трудно или дори невъзможно да се възпроизведат днес. В нея са засекретени различни древни мерни единици, както и езотерични средства като знаменития Шартърски лабиринт, визуални средства като свещена геометрия, и средства за личностна трансформация - нещо като духовна алхимия. Изобразено е и търсенето на Свещения Граал. Дали самите тамплиери са го търсили? Изглежда някак съмнително твърдението, че Орденът на рицарите на Соломоновия храм е създаден да защитава поклонниците по пътищата към Ерусалим, защото такъв орден вече е съществувал. Това са рицарите хоспиталиери на св. Йоан, които по-късно се преименуват на малтийски рицари.

Рицарите хоспиталиери на св. Йоан

Орденът на рицарите хоспиталиери на св. Йоан от Ерусалим (по-известни като Рицари на св. Йоан) е основан в Амалфи, Италия, през XI век. Те отиват в Ерусалим да защитават и покровителстват християнските поклонници, но не след дълго разширяват мисията си с грижи за болните и бедните по Светите места.

С годините Рицарите на св. Йоан стават все по-войнствени и най-общо казано се бият редом с по-загадъчните рицари тамплиери и представителите на германския орден на Тевгонските рицари на Дева Мария.

След падането на Ерусалим през 1187 година Рицарите на св. Йоан се оттеглят в Акр¹¹¹. След падането и на тази крепост те заминават за остров Кипър през 1309 година, а после отиват на остров Родос. Като основна база на кръстоносците в борбата им срещу Отоманската империя, островът е едновременно крепост, затвор и продоволствена база за корабите и армиите по маршрута им към Палестина и Мала Азия.

През 1481 година след като султан Мехмед Фатих не успява да изясни въпроса за наследяването на короната, в младата и мощна отоманска империя се води битката при Бурса между двамата претенденти за престола и Джем е победен от брат си Баязид. Джем бяга в Египет, но мамелюците, които са васали на отоманската империя, му отказват убежище.

Джем предприема ход, от който няма връщане назад - отива на остров Родос и се поставя в услуга на исконните врагове на отоманската империя, Рицарите на св. Йоан. Като разбира, че брат му е при кръстоносците, султан Баязид II съобразява, че е в опасност и отговорът на Отоманската империя трябва да е мълниеносен.

Баязид прозорливо установява контакт с Рицарите на св. Йоан и сключва договор да им плаща по 45 000 дуката годишно - много голяма сума на времето, като в замяна Джем трябва да бъде хвърлен в затвор на остров Родос, а по-късно го преместват в Английската кула в замъка Бодрум, в днешна Турция.

Рицарите накрая предават ценния си затворник в ръцете на Ватикана, откъдето Джем

получава интересно предложение — да предвожда кръстоносната армия за завладяване на Истанбул (Константинопол).

За да предотврати тази нова опасност, Баязид не пести средства и плаща на Ватикана 120 000 дуката, като ги допълва с някои ценни реликви от Ерусалим, сред които и „Копието на съдбата“. Това е връх на копие, което се смята, че е принадлежало на римския центурион Лонгин, пробол Христос, докато е бил на кръста. Друга реликва е „сюнгерът на последното освежаване“ - парче гъба, с което според легендата са навлажнявани устните на распнатия Христос.

Според легендата притежателят на Копието на съдбата ще владее света. Адолф Хитлер е вярвал в нея и е задигнал копието от Виенския музей, когато нацистите анексират Австрия.

След като получава толкова щедри подаръци, папата се отказва от Джем и от плановете той да предвожда кръстоносната армия към Истанбул. Джем умира самотен в затора в Терачина през 1495 година. Според слуховете, бил е отровен. Днес тази историческа личност е само съпътстващ епизод от дипломатическите маневри, в резултат от които Копието на съдбата попада на Запад.

Рицарите остават на остров Родос 213 години, превръщайки града в могъща крепост с дванадесетметрови дебели стени. Успяват да отблъснат две атаки на мюсюлманите през 1444 и 1480 година, но през 1522 година султан Сюлейман Великолепни предприема мощна атака с 200 000 души войска.

Защитниците на крепостта са 600 рицари, 1000 наемни войници и 6000 жители на остров Родос. След дълга обсада те се предават, като им е гарантирано безопасно изтегляне. За кратко време Рицарите на св. Йоан нямат постоянно седалище, докато през 1529 година крал Карлос V, внук на Фердинанд и Изабела Испански, им предлага да се установят на остров Малта. През същата година бъдещите малтийски рицари започват строежа на укрепления около пристанището на Ла Валета, което е най-голямото на острова. През 1565 година отоманският флот достига Малта и веднага напада укрепленията.

Флотът от 181 кораба с 30 000 души екипаж обстрелва ежедневно крепостта повече от 7000 пъти в продължение на месец и накрая превзема Сан Елмо. Но турските нашественици понасят много загуби и не могат да преодолеят силно укрепените редути около пристанището и към вътрешността на острова. Слухове за подкрепления за защитниците на острова, които пристигат от Сицилия, карат турците да се оттеглят и голямата обсада приключва.

Рицарите на св. Йоан се преименуват на Орден на малтийските рицари и според преданията са били фанатично предани на папата, който очевидно ги е използвал като лични кръстоносци и воители. Другите рицарски ордени - на рицарите тамплиери и на тевтонските рицари са били много по-независими. За малтийските рицари понякога се говори дори, че са тайно общество на Ватикана.

Наполеон слага край на управлението на рицарите в Малта. Те са изпращали лепта на Луи XVI, но след екзекуцията му Наполеон отнема всички източници на приходи за Рицарите на св. Йоан в Малта.

Тогава те се обръщат към руския император Павел, който им предлага да основат Православно общество на рицарите на св. Иаков. Сделката с руския император вбесява Наполеон.

Той отплава за Малта и пуска котва точно пред Голямото пристанище през юни 1798 година. След като рицарите му отказват достъп до пристанището, започва да обстрелва

крепостта. След два дни обстрел французите стъпват на острова и дават на рицарите четири дни, за да го напуснат. Така свършва 268-годишното им присъствие на острова.

Папата възстановява канцеларията на Великия магистър през 1879 година и Ордена на малтийските рицари, макар те да не се завръщат никога вече в Малта. Имат седалища в Рим и различни европейски градове (Прага и Виена, например). Макар и да не притежават собствена територия, те са признати като самостоятелна държава от над четиридесет страни по света, подобно на дипломатическия статус на Ватикана.

Съкровището на рицарите тамплиери

Не бива да се бъркат рицарите тамплиери с малтийските рицари, както правят доста читатели, та дори и някои историци. Рицарите тамплиери се отличават твърде много от другите кръстоносци и се е случвало да участват в битки срещу едновременците си, дори в Светите места.

През 1842 година излиза от печат книгата на лондонския юрист Чарлс Адисън „История на рицарите тамплиери“.[6] В началото авторът споменава разпространените слухове за конфликт на тамплиерите с Ватикана и военното му поделение - Ордена на рицарите на св. Йоан. Адисън отрича слуховете, но удостоверява, че са съществували.

Не е пресилено да се смята, че тамплиерите се противопоставяли тайно на официалната църква още от основаването на ордена. Нали се питахме каква всъщност е била мисията им? Ако наистина са искали да защитават поклонниците в Светите места, защо просто не са се присъединили към Ордена на рицарите на св. Йоан, който вече е съществувал?

Както споменахме и преди, има предположения, че рицарите тамплиери представляват средновековна версия на организация, зародила се много по-рано. Целта на организацията е да скрие и съхрани предмети, документи и познания с голяма стойност от превратностите на времето. Ако това е истината, логично е да се предположи, че рицарите тамплиери са следвали свои планове, които се различавали много от плановете на римокатолическата църква през онази епоха, а именно да установи хегемония, да заграби колкото може повече богатства, да държи в подчинение хората чрез страха.

Стотици години съществуват упорити слухове, че рицарите тамплиери са не само защитници на истинската вяра, но и пазители на Свещения Граал. За Свещения Граал се смята, че е една от най-ценените реликви на християнската религия. Познати са много версии на легендата и съществуват две съвършено различни интерпретации за същността на Свещения Граал. Според едната това е бокалът, от който е пил Христос на Тайната вечеря. Според другата Христос и Мария Магдалена са били женени и са имали дете. Свещеният Граал (или „Сангреал“ на френски), пазен от тамплиерите, е потеклото на Христос, носено от кръвните му потомци. Според друга версия св. Йосиф Ариматейски пренесъл бокала, в който била събрана кръвта от раните на разпнатия Христос, в Англия. Уелска версия на легендата за Граала пък разказва, че св. Йосиф оставил реликвата в Гластънбъри, откъдето тя попаднала при крал Артур и Рицарите от кръглата маса. Според легендите за Сангреал след Разпятието Светото семейство избягало в Южна Франция, където кръвната линия от Христос продължава през династията на Меровингите, към която принадлежат велики крале като Дагоберт и Хилдерик.

Каквито и да са легендите за мисията на рицарите тамплиери, историческият факт за гоненията им си остава факт и може да се обясни с най-прозаична алчност.

За 180 години кръстоносни походи, Ордент на тамплиерите нагрупва огромни богатства. Рицарите владеят над 9000 имения и замъци из цяла Европа, които са освободени от данъци. Във всяко имение се развива земеделие и се получават доходи, чрез които се поддържа най-голямата банкова мрежа в Европа, създадена от тамплиерите. Богатствата и властта на тамплиерите предизвикват подозрения и завист у някои европейски благородници. Започват да се разпространяват злословия за тайни ритуали и култ към Сатаната.

След разгрома на кръстоносците в Източното Средиземноморие тамплиерите се придвижват от Ерусалим на Пиринейския полуостров, а седалището им става Париж. Главната им морска база е в Ла Рошел, френско пристанище в близост до Пиринеите. Рицарите тамплиери действат в много европейски държави и на средиземноморски острови, поддържат тесни връзки с Португалия, Франция, Холандия, Англия и Шотландия.

Главната им база на действие е Южна Франция и Каталония, регионът на катарите и Меровингските крале. Каталонската столица Барселона е древно финикийско пристанище и тази област на границата между Испания и Франция дълго време е имала претенции да бъде самостоятелна държава, чието население и култура се различава от другите области на Испания. Населението говори различен език - каталонски, който може би произлиза от древния финикийски.

В околностите на Барселона се намира планината Монсерат - място на религиозно поклонение от незапомнени времена, вероятно отпреди християнската ера. Планината се издига на 1200 метра над крайбрежната равнина и там се намира прочут бенедиктински манастир. Именно на планината Монсерат св. Игнасий Лойола се заклева да се посвети на религията.

Според „Мултимедийна енциклопедия Гролиър“ (1997) в Средновековието са вярвали, че на Монсерат се намира Свещеният граал. В енциклопедията се съобщава, че „в манастира има олтар на Мадоната от Монсерат (Ла Моренета) с дървена статуя, която според преданията е изработена от св. Лука. През Средновековието манастирът е съхранявал Свещения Граал“. [29]

Действително има някаква загадка около Монсерат. Манастирът от незапомнени времена произвежда бадемов ликьор, наречен „Ароматите на Монсерат“, на чийто етикет е изобразен стръмен планински връх с кутия и кръст на билото.

При посещение в манастира с група туристи се питах дали кутията на върха е легендарният Кивот, сандък от метал и дърво, в който са скрити свещените реликви от Ерусалимския храм. Дали Свещеният Кивот и Свещеният Граал не са скрити в тайния лабиринт от подземни пещери в Монсерат? Легендите разказват, че тайното братство на есеите¹²¹ се преместило в Каталония и Монсерат малко преди появата на християнството. То построило мрежа от подземия, галерии, замъци и манастири в Пиринеите по границата между Южна Франция и Испания. Дали тамплиерите са дошли в този район, за да пазят реликвите?

Преследванията срещу рицарите тамплиери

Със сигурност може да се каже, че френският крал Филип IV Хубави завиждал все по-силно на богатството и популярността на тамплиерите и е отговорен за много от злословията, разпространявани за тамплиерите. Веднъж Филип IV се спасил от гнева на

парижани, като се скрил в цитаделата на тамплиерите. Рицарите дали убежище на краля от гнева на тълпата, но кралят видял великолепните богатства на ордена и ги възжелал. Държавата му мизерствала, той бил слаб и непопулярен владетел и знаел, че тамплиерите са по-влиятелни и богати от него.

Крал Филип отива в Рим през 1307 година, за да убеди папа Климент V, че рицарите тамплиери не са защитници на католическата вяра, а се стремят да я унищожат. На 13 октомври 1307 година кралят заповядва да се нападнат едновременно всички тамплиерски приорати¹³² във Франция. За няколко седмици са заловени стотици рицари, включително и Великият магистър на ордена, Жак дьо Моле.

Из цяла Европа започват арести и изтезания на тамплиери, за да изтръгнат признания за ерес. Всички заловени тамплиери са измъчвани, понякога с месеци и години, за да ги накарат да разкрият тайната за Свещения Граал и местонахождението му. Великият магистър Жак дьо Моле прекарва години в мъчения, на ръба на агонията. Но според преданията никой рицар не е проговорил.

През 1312 година Филип настоява папа Климент V да разтури ордена в цяла Европа, макар че във Франция той практически вече не съществува. Най-сетне папската була за забрана на ордена е издадена.

Когато обаче кралските служители отиват в замъците на тамплиерите, заварват повечето от тях пусти. Арестуваните тамплиери са съдени и обвинени в грехове пред Бога. През 1314 година Жак дьо Моле, който е подложен на нечовешки изтезания в кралската тъмница почти седем години - ослепен е с нажежени шишове, гениталиите му са попарени с врящо масло и изтръгнати, почти всичките му кости са счупени или изкълчени от разпъване на димба, го очаква последното изтезание - изпечен е жив на бавен огън по заповед на краля и папата. Това варварско унищожение на човешко същество остава в паметта на хората и днес, 700 години по-късно, името на Жак дьо Моле възкръсва като наименование на масонска младежка организация.

В една съвременна английска поема се задават въпросите, които всеки би си задал и днес:

„А къде отидоха всички тамплиери и огромното им богатство?

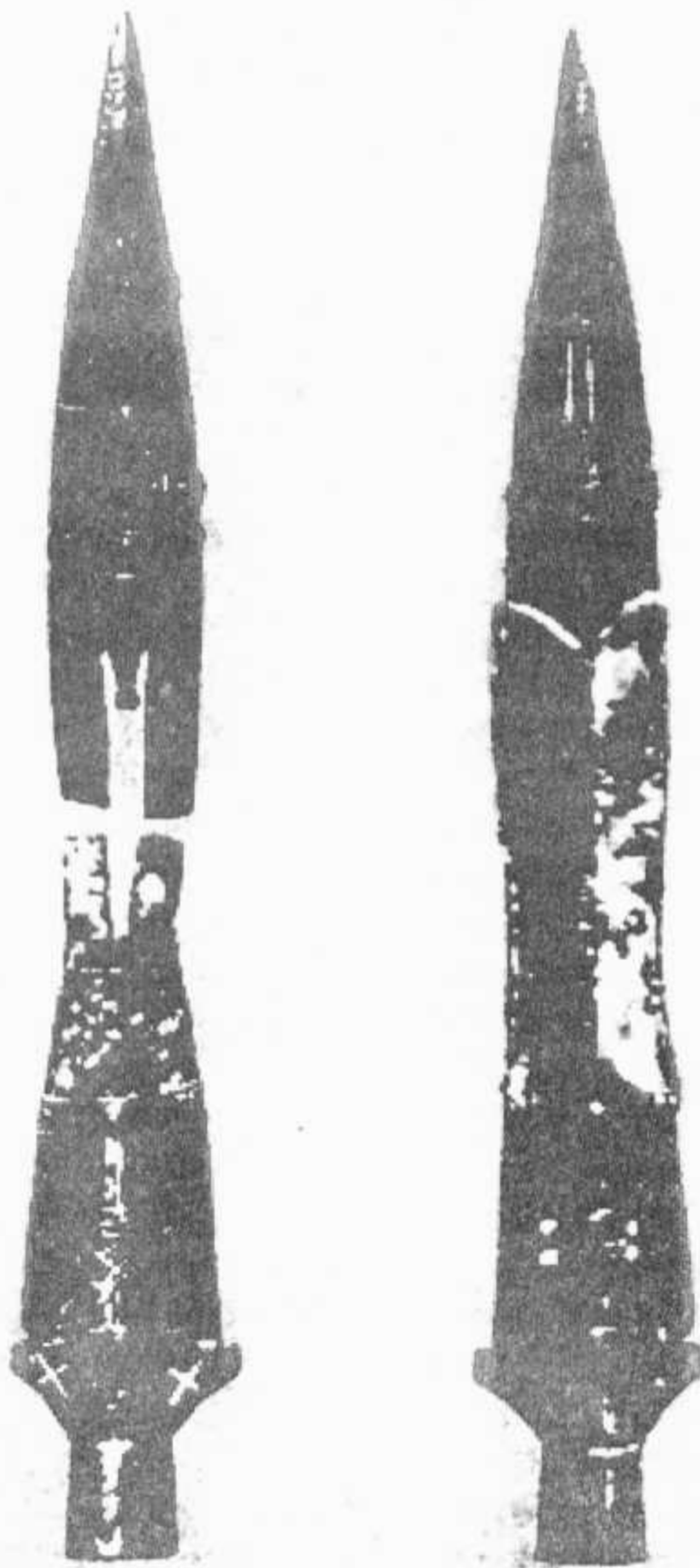
Братята, магистрите от Храма,
със злато, сребро и богатства запасени,
къде са те?

Как я карат?

Толкова власт нявга имаха и никой не дръзваше да я отнеме,
никой не бе така смел.

Те винаги купуваха, но не продаваха...“

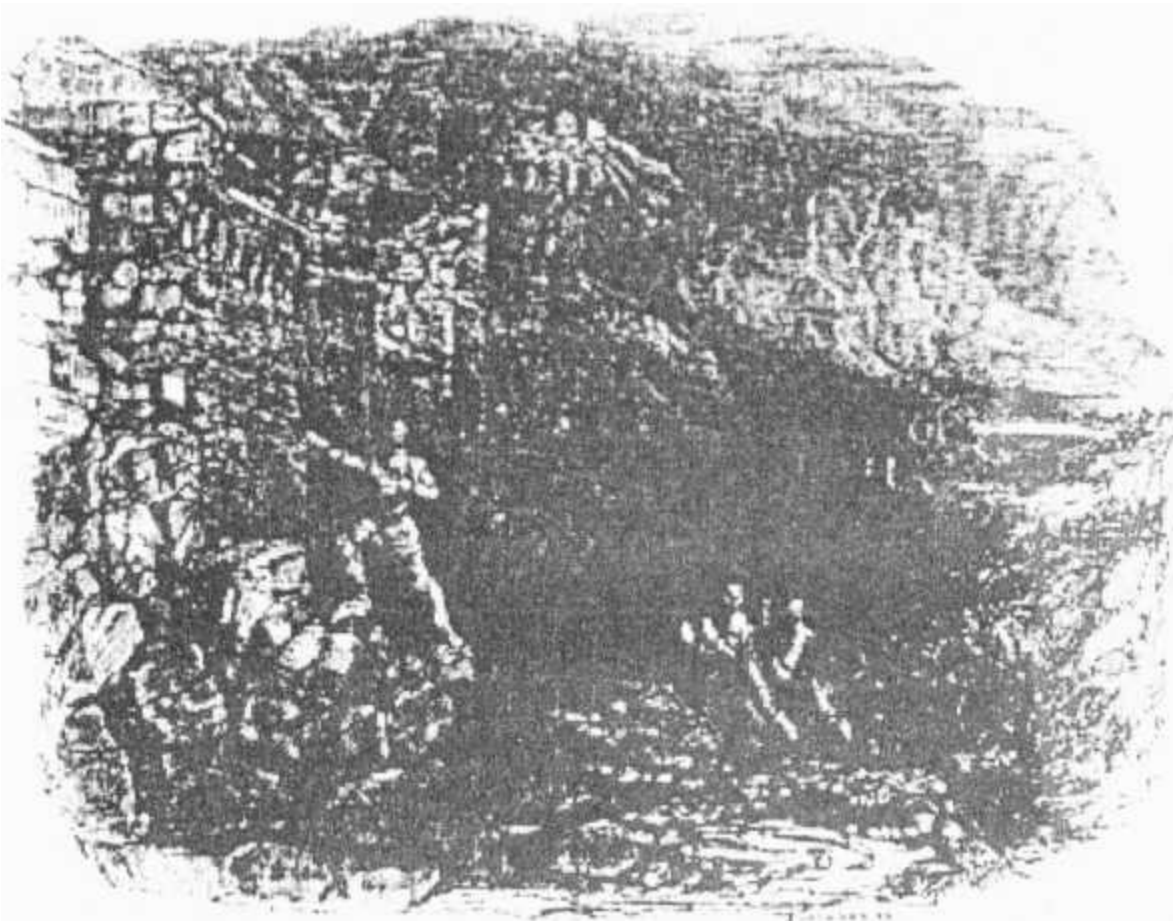
Тези въпроси измъчват историци и търсачи на съкровища от векове.

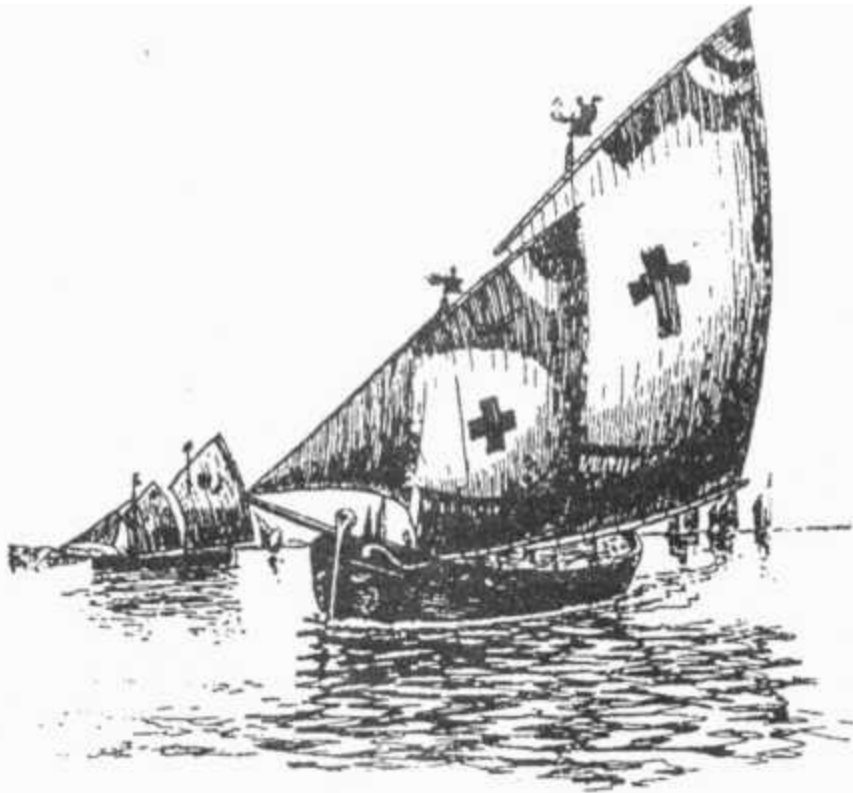
Копието на съдбата със и без златен калъф

Тайнопис, който се смята, че е дело на оцелял клон на тамплиерите, публикуван в книгата на Аркон Даро „Тайните общества“

Рицарите, нападащи замък в Светите места

*Кораби на кръстоносци в пристанището Тир
в Светите места*

Кръстоносец по улиците на Йерусалим

*Кръстоносни и арабски кораби в пристанището Акко
в Светите места*

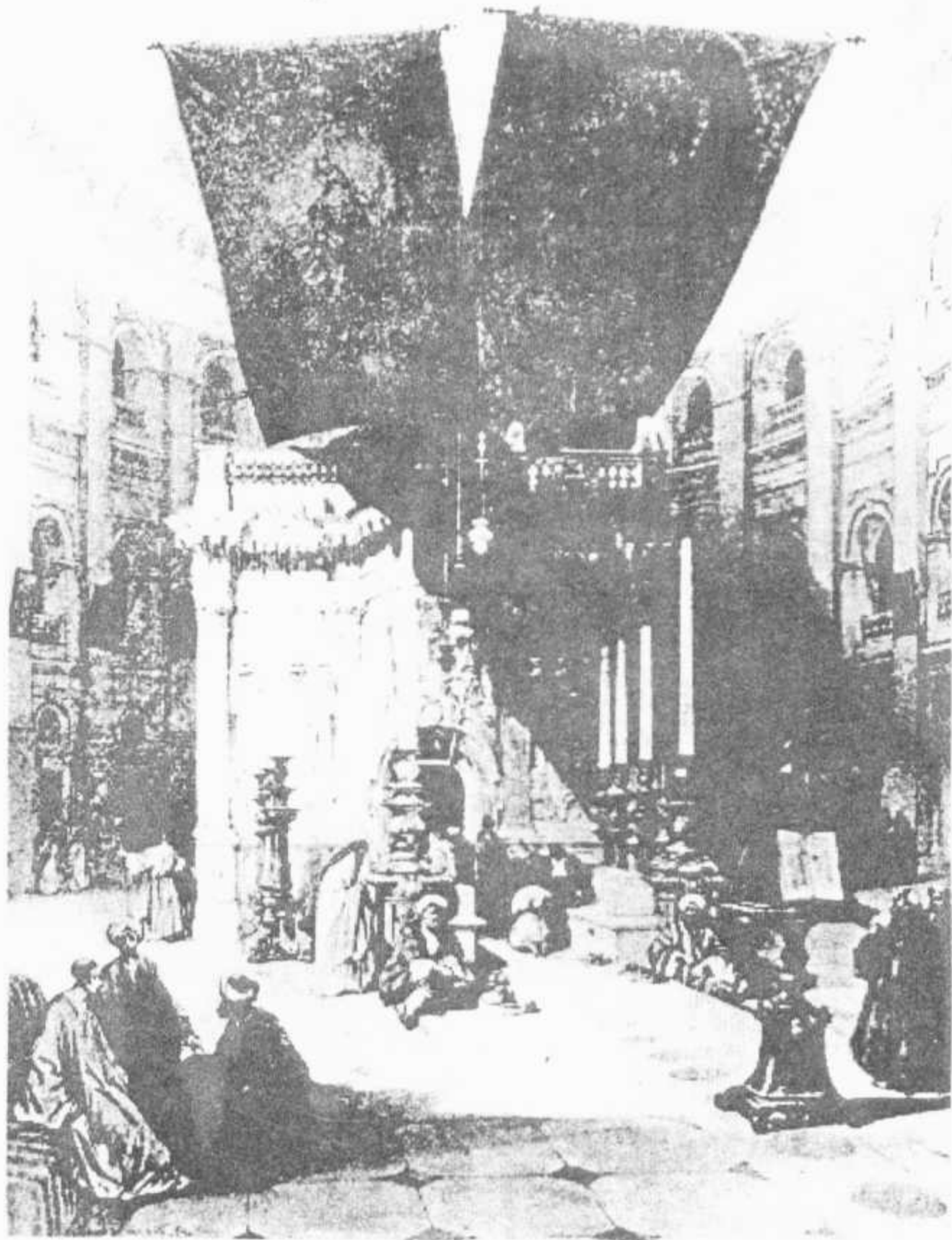
Ранен кръстоносец в Светите места

*Тамплиери на кладата.
От „Хроники на Франция или на св. Дени“*

Карта на Светите земи от 1789 година

Божи гроб

Изчезналият флот на тамплиерите и „Веселия Роджър“

*„Стреми се да станеш преуспял човек,
но още повече се стреми да станеш ценен човек.*
Алберт Айнщайн

*„С две думи мога да направя равносметка:
Изучих живота. Той продължава.“*
Робърт Фрост¹⁴¹

Рицарите тамплиери, чийто орден е разпуснат официално, се пръскат из цяла Европа и са преследвани. Но рицарите бегълци все още се радват на огромен респект сред воюващите страни в Европа. Тези рицари на Граала са добре посрещани на много места и дори чествани като герои. Някои се присъединяват към тевтонските рицари и се бият срещу монголските и татарските нашественици в Източна Европа, други остават в Унгария да воюват срещу турската експанзия. Някои отиват в Шотландия, други - в Португалия.

Изчезналият флот на рицарите тамплиери

Загадъчните рицари тамплиери са имали развита морска мрежа и може би дори са наследили някои карти и други тайни от финикийците. За тамплиерския флот се говори в книгата на Майкъл Бейджънт и Ричард Лий „Храмът и Ложата“. [3] Те подчертават, че тамплиерите са разполагали с голям флот, който е бил разквартируван в средиземноморските пристанища на Франция и Италия, както и в пристанища в Северна Франция, Фландрия и Португалия.

„Общо взето, тамплиерският флот е бил оборудван за плаване в Средиземно море - за снабдяване на Светите места с войска и провизии, за внос на стоки от Близкия изток за Европа. Същевременно обаче флотът е плавал и в Атлантическия океан. Оживена търговия се водила с Британските острови и по всяка вероятност с балтийските държави от Ханзата¹⁵¹. Затова имотите на тамплиерските братства в Европа, особено в Англия и Ирландия, били разположени по крайбрежието или по течението на плавателни реки. Основно атлантическо

пристанище за тамплиерския флот е Ла Рошел, откъдето има добра връзка със средиземноморските пристанища. Например тамплиерите могли да транспортират с флота си платове от Британия до Ла Рошел, оттам да ги прекарат по суша до някое средиземноморско пристанище като Колиур¹⁶², където да ги товарят отново на корабите си и да ги отнесат в Светите места. Така би могло да се избегне опасното плаване през Гибралтар, който се контролирал от сарацините. “[3]

Когато крал Филип заповядва да се нападнат тамплиерите призори на 13 октомври 1307 година, флотът в Ла Рошел по някакъв начин е предупреден предварително. Всички тамплиерски кораби вдигат платна и се измъкват от хората на краля, след което повече никой не чува нищо за флота на тамплиерите. 13 октомври 1307 година се пада в петък и оттам идва поверието, че петък 13-о число е фатален ден, тъй като това е и официалното начало на преследването на тамплиерите.

Изчезването на флота на тамплиерите остава една от големите загадки в историята. Какво се е случило с този голям флот? Дали се е пръснал из световните морета и океани или се е прегрупирал тайно?

Бейджънт и Лий в „Храмът и Ложата“ [3] твърдят, че целият флот на тамплиерите е напуснал масово различните пристанища в Средиземно море и в Северна Европа и се е отправил в неизвестна посока към място, където корабите биха могли да намерят политическо убежище и сигурност. Според тях това място е Шотландия.

Средиземноморската част от флота е трябвало да мине през опасния Гибралтарски проток и вероятно да спира в различни португалски пристанища, където тамплиерите имат поддръжници, например в замъка Алмурол. Португалия е била една от малкото държави, където биха могли да намерят някакво убежище. За разлика от Испания, тя е приятелски настроена към рицарите тамплиери.

Алмурол дава представа за типичните крепости на тамплиерите и морските им укрепления и се намира близо до Абрантес, Централна Португалия. Крепостта с кули и назъбени стени е разположена на малък скалист остров сред зеленината на река Тагус. С живописните си околности замъкът е създал романтичен ореол на рицари, мореплаватели и пирати. В обемистото си произведение в проза „Палмеирим Английски“ португалският писател Франсишко де Мораиш описва дуели и двубои със саби в подножието на укрепленията, а местният великан е наречен Алмурол.

Замъкът Алмурол е реконструиран през 1171 година от Гуалдим Пайс, който е магистър на Ордена на тамплиерите, върху основите на по-стар римски (възможно и финикийски) замък. Пайс е един от многото португалски благородници, които са били магистри на ордена, големи мореплаватели и могъщи господари на замъци и големи флотилии. Когато става въпрос за изчезналия тамплиерски флот и окончателното преобразяване на тамплиерите в масони, пирати или португалски рицари на Христа, не може да се подцени или пренебрегне ролята на Португалия в тези процеси.

В Португалия тамплиерите запазват донякъде непокътната организацията си и просто се прекръстват в Орден на рицарите на Христа. Те се радват на кралската подкрепа, за която църквата си затваря очите. Крал Алфонсо IV става първият велик магистър на „новите“ рицари на Христа. По-късно принц Енрике Мореплавателя също става велик магистър на тамплиерите. [10]

Интересната история на Португалия, а по-късно и на Бразилия, е свързана с тамплиерите и изчезналия им флот. Дори името Португалия е интересно. Предполага се, че

идва от тамплиерското название „Порт-о-Грал“ или Пристанището на Граала.

Португалия винаги е поддържала тесни връзки с Англия и можем да се запитаме дали това няма нещо общо с рицарите тамплиери и техния флот в португалските пристанища. И как тази малка държава е успяла да съхрани независимостта си на Иберийския полуостров? Дали се дължи на силната ѝ връзка с тамплиерите и древните мореплаватели? По-късно презокеанската ѝ колония Бразилия е организирана подобно на Съединените щати като съюз от независими щати. И е създадена от различни масонски ложи, както и Съединените щати в Северна Америка.

Последната спирка на тамплиерите

Бейджънт и Лий ни разкриват, че тамплиерският флот отплава от Португалия покрай западното крайбрежие на Ирландия до безопасните пристанища в Донегол и Ълстър, където са разположени имоти на тамплиерите, а контрабандата на оръжие до Аргайл е нещо обикновено.

След това тамплиерският флот акостира в Аргайл, като минава южно от островите Исла и Юра и през протока Юра, където разтоварват хора и товари в шотландските тамплиерски крепости Килмори, Касъл Суит и Килмартин.

Робърт Брус контролира част от Шотландия, но не и цялата територия. Значителна част от северните и южните планински области са контролирани от кланове, свързани с Англия. Робърт Брус е отлъчен от църквата през 1306 година, една година преди началото на атаката срещу тамплиерите. Така че папската вула, с която рицарите тамплиери се поставят извън закона, не е в сила в Шотландия или поне в областите, управлявани от Робърт Брус. Повратна точка в съдбата на Робърт Брус, Шотландия и (може би) тамплиерите е известната битка при Банокбърн. Макар истинското място на бойното поле да не е известно, знае се, че битката се е състояла на около 4 километра от замъка Стърлинг, който е на юг от Единбург.

На 24 юни 1314 година Робърт Брус с 6000 шотландски бойци като по чудо побеждава 20 000 английска армия. Но какво точно се е случило не е документирано в нито един летопис. Смята се, че Робърт Брус е постигнал победата с помощта на специален отряд тамплиери.

Според Бейджънт и Лий „повечето историци твърдят, че шотландската армия е била изцяло от пехотинци, въоръжени с пики, копия и брадви. Те твърдят също, че в шотландските редици само конниците носят саби и с Брус е имало група такива воители...“ [3]

Внезапно в разгара на битката, при която английските войници са три пъти повече от шотландските, от ариегарда на шотландския лагер се появява подкрепление.

Отряд конници с развети знамена напредва към английските редици. Англичаните съзират новодошлите и в истински ужас буквално се втурват да бягат от бойното поле. Както пишат Бейджънт и Лий, „... след еднокдневна битка, изтощила английските и шотландските редици... Паника обхваща английските отряди. Крал Едуард заедно с 500 от рицарите си внезапно побягва от бойното поле. Деморализираните английски войници ги последват и отстъплението бързо преминава в истинско бягство, като английската армия изоставя запаси, товари, пари, злато и сребро, оръжие и екипировка. Макар че в хрониките се говори за ужасно кръвопролитие, документираните загуби на англичаните всъщност не изглеждат толкова големи. Убити са само 1 граф, 38 барони и рицари. Английският колапс, изглежда, е предизвикан не от жестокостта на шотландската атака, която англичаните успешно удържат дотогава, а просто от страх.“ [3,13]

Всъщност това, което, изглежда, се е случило, е атака на отряд от тамплиери в пълни бойни доспехи срещу англичаните. Ветераните от кръстоносните походи могат да се сравнят със съвременните зелени барети или специалните бойни единици. Всички участници в битката внезапно застиват при вида на атакуващия отряд на тамплиерите. Белите флагове с червени кръстове се развяват високо над главите на конниците. Гледката очевидно хвърля в паника английските войски, макар че са по-многобройни и те предпочитат да побягнат, вместо да се бият.

Вероятната стратегия на тамплиерския отряд (заимстван от мюсюлманските асасини — вж. четвърта глава) е да прекоси бойното поле и да се опита да достигне до крал Едуард и личната му гвардия. След като влязат в бой с командващите офицери на английския противник, тези опитни военни ветерани биха победили лесно рицарите на Едуард и дори биха убили самия крал. Както отбелязахме, крал Едуард и приближените му веднага побягват, щом виждат атаката на тамплиерите.

Така Шотландия остава независимо царство, свободно от опеката на църквата в Рим и на папата. Тя се превръща в безопасно пристанище за изчезналия тамплиерски флот и за самите рицари.

Но какво се случва с флота? Акостирал ли е в Шотландия? Прекосил ли е Атлантика сто години преди Колумб? Или е останал част от могъщите флоти на португалските и на шотландските крале? Или се е превърнал в пиратски флот, който напада корабите, лоялни към папата и Ватикана? Може би всичко това.

Пиратите - пазители на Сангреал

Според Майкъл Бродли, автор на „Свещеният граал прекосява Атлантика“ [9], разгромът и разпръсването на тамплиерите имат няколко важни последствия в Европа, първото от които е подем на пиратството.

Бродли смята, че тамплиерите са пазители на Свещения граал в смисъл на кръвното потекло на Христос — „Сангреал“ или „Светата кръв“. Според легендата потомците на Христос са живели в Южна Франция и са евакуирани от крепостта Монсегюр при ужасната обсада през март 1244 година. Те по всяка вероятност са се крили с месеци и дори с години в лабиринта от естествени пещери в Пиринеите, както се споменава в трубадурската поезия.

Но за по-пълна сигурност на тамплиерите и на Светата кръв, Орденът и Граалът трябва да напуснат Франция и най-накрая - дори Европа. Бродли смята, че маршрутът на евентуалното бягство е по река Гарона, която извира от пазвите на Пиринеите, прекосява Южна Франция и завършва с широко устие на западното крайбрежие. Градът крепост Ангулем, разположен по маршрута на бягството, може би е използван за убежище в продължение на две-три поколения. Докато тамплиерите остават сплотен и независим орден, има надежда, че потомците на Христос могат да се скрият в Европа и да започнат да възвръщат полагаемото им се място.

Бродли е убеден, че поне част от тамплиерските кораби, изчезнали през 1307 година, са пренасяли пред Свещения Граал. Това съкровище на тамплиерите може би е включвало не само членове на старата кралска династия на Мерovingите, но и голямо количество материални богатства, включително златни монети, кръстове и скъпоценности, плюс знаменият бокал от Тайната вечеря (Граала), а може би, макар и не много вероятно - Свещеният Кивот. И двете реликви според преданията са били в техни ръце, макар че

повечето историци приемат слуховете за чиста фантазия, както и преданията, свързани с Граала. Друга реликва - Копието на съдбата, е било притежание на малтийските рицари, които са го получили от отоманските турци (вж. втора глава).

Брадли споделя мнението на Бейджънт и Лий, че тамплиерският флот е отплавал на север до Ирландско море и крайната цел - западните фиорди на Шотландия, избягвайки ирландския бряг заради проватикански настроените управници на пристанищата по него. Те акостирали на различни места северно от днешен Глазгоу, в областта Оубан. Там съществуват тамплиерски гробове, белязани с познатия символ - череп и кръстосани кости, известен по-късно като „Веселия Роджър“. Дезертиралият тамплиерски флот попада под контрола на фамилия Сен Клер (Синклер) от Рослин и войната по море между тамплиерите и Ватикана започва не на шега.

Флотът се разделя на две самостоятелни части - едната лагерува на Оркнейските острови и се подготвя за амбициозните пътешествия на Синклер до Северна Америка. Другата трябва да издигне флага с черепа и кръстосаните кости и да кръстосва Атлантика и Средиземно море като морски отряд, за да атакува корабите, свързани с Ватикана, или владетелите, които подкрепят римокатолическата църква.

„Други морски съдове обаче са предвидени да се използват като флот на отмъщението, за да отвърнат на удара на омразната римокатолическа църква и на владетелите, които са ѝ лоялни - пише Брадли за тамплиерските кораби, които поемат по пътя на пиратството. - По това време започва подем в европейското пиратство и схемата на действие подсказва, че много от пиратите не са били разбойници, които атакуват всеки срещнат съд, а твърде „странни“ пирати, които обръщали внимание само на кораби на Ватикана и на лоялните католици.“ [10]

По-късно знаменити британски мореплаватели като капитан Дрейк (чието име впрочем означава „дракон“) издигат пиратството до уважавана професия, но самият Дрейк преследва само кораби на католическа Испания, след като в тази държава се настанява Инквизицията. Когато испанската инквизиция се пренася в Новия свят след 1492 година, тамплиерите „пирати“ разпростират атаките си и до Карибите, а накрая дори и до тихоокеанските пристанища на Перу и Мексико, все в името на старата война по море, продължаваща вече 200 години.

Такава е загадката на първите пирати — те са предимно таен флот, който не би трябвало да съществува. Този флот стига дори до Новия свят близо век преди испанците. Флагът му се превръща в символ на масонството, както и на пиратството - череп с кръстосани кости, известен по целия свят с прозвището „Веселия Роджър“.

Кралството на Веселия Роджър

Първият известен на историята случай за флотилия, плаваща под черен флаг с череп и кръстосани кости, се свързва с флота на крал Роже от Палермо, известен като Роже Сицилийски и Веселия Роже. Крал Роже е тамплиер от Нормандия, който завладява Сицилия през епохата на Ерусалимското кралство.

Тъй като тамплиерският флот не може да издигне автентичния си флаг с червения кръст, започва да използва нов флаг, по същество боен флаг на една почти победена морска сила. Част от тамплиерските кораби, които се присъединяват към португалския флот, плават под португалски флаг, докато други кораби, командвани обикновено от френски или английски

къпитани, издигат черен флаг с череп и кости.

Флагът „Веселия Роджър“ е наименуван в чест на Роже II Сицилийски (1095-1154). Предполага се, че е бил свързан с тамплиерите по време на кръстоносните походи и завладява Апулия и Салерно през 1127 година, независимо от несъгласието на папа Инокентий II. Дворът му бил пълен с танцьори, музиканти и актьори и кралят затова е наречен Веселия Роже. Противоборството му с папата е било добре известно, особено на мореплаватели и търговци. Ерусалимското кралство е създадено от тамплиерите като християнско владение, контролирано от ордена и управлявано от избран от тях крал. Първият крал на Ерусалим е Бодуен I, братът на Жофроа дьо Буйон, който го съпровожда при първия кръстоносен поход. Жофроа дьо Буйон (1058-1100) е херцог на Долна Лотарингия (Лорен) и предводител на Първия кръстоносен поход, след който се създава Орденът на рицарите на св. Йоан или рицарите хоспиталиери (по-късно преименували се на малтийски рицари - вж. втора глава). Жофроа дьо Буйон е избран за крал на Ерусалим, за чието завладяване той помага, но предпочита титлата „Пазител на Божи гроб“.

Бодуен I получава титлата крал на Ерусалим през 1100 година - годината, в която всички важни палестински пристанища са превзети от тамплиерите и рицарите на св. Йоан.

Неговият братовчед и наследник Бодуен II (Бодуен дю Бург) се бие с турците в Северна Сирия и присъединява Тир и Антиохия към Ерусалимското кралство. Той вероятно е сключил и договори с асасините.

Бодуен II умира през 1131 година и е наследен от Бодуен III (син на Фюлк д'Анжу), който властва от 1130 до 1162 година. Латинските държавици на кръстоносците в Източното Средиземноморие започват да западат и Едеса е завладяна от мюсюлманите през 1144 година, а Вторият кръстоносен поход завършва с провал, след като султан Нуредин завладява Северна Сирия през 1154 година.

Ерусалимското кралство е в пълен упадък, когато го управлява Бодуен IV (Прокажения) от 1174 до 1183 година. През цялото време той защитава кралството си от атаките на Саладин и неговата увеличаваща се армия и флот. Обездвижен от проказата, той назначава Ги дьо Лузинян за свой помощник, но след това го освобождава от длъжността и коронясва петгодишния си племенник като Бодуен V през 1183 година. Това е последният латински крал, който е на власт до падането на кралството през 1186 година.

По това време двама братя от Нормандия - Роже и Робер Гискар, създават малко тамплиерско кралство в Южна Италия, което включва Сицилия, Апулия и Калабрия. Апулия и Калабрия са бивши византийски провинции, а Сицилия се контролира от арабите от Северна Африка от 1057 година. Военните действия в тази част на Южна Италия и Сицилия продължават почти без прекъсване, докато Сицилия е отвоювана от арабите през 1091 година.

Робер Жискар (1015-1085) остава в историята като Норманския завоевател на Южна Италия. Той е син на норманския благородник Танкред д'Отвил. Братята му, Уилям Желязната ръка, Дрого и Хъмфри Жискар пристигат преди него в Италия и завладяват Апулия през 1042 година. Робер ги наследява като граф на Апулия през 1057 година, а през 1059 година папата му дарява това херцогство и земите в Южна Италия, които норманите са придобили от византийците и арабите.

Робер обявява брат си Роже за граф на Сицилия и Калабрия през 1072 година. През 1081 година започва военни действия срещу остатъците от Византийската империя. Завзема

остров Корфу и разгромява Алексей I, но през 1083 година се връща, за да помогне на папа Григорий VII в борбата му срещу императора на Свещената Римска империя Хен

рих IV. За кратко време завладява и плякосва Рим през 1084 година. Същата година е изгонен от армията на Хенрих и отново започва военните си кампании в Източното Средиземноморие, като през 1085 година умира от треска на остров Кефалиния¹⁷¹. Владенията му в Южна Италия са наследени от сина му и внука му, докато накрая са анексирани от „Веселия“ Роже - крал Роже II Сицилийски.

Граф Роже умира през 1101 година, оставяйки Сицилия на своя син и наследник Роже II (1095-1154). Той именно по-късно получава прозвището „Веселия Роже“, с което остава в историята като легендарен покровител на изчезналия тамплиерски флот и последвалия подем на пиратите.

Именно по онова време, когато флотът на братята от Нормандия се премества от Северна Франция в Сицилия и Егейско море, за пръв път корабите им издигат флага с черепа и костите. Крал Роже II със сигурност е използвал това знаме на корабите си.

Роже II продължава норманските завоевания в Сицилия и Южна Италия, като завладява Апулия и Салерно (1127 година), въпреки несъгласието на папа Иннокентий II. Той е коронован за крал на Сицилия от антипапата Анаклеций II през 1130 година. Накрая Иннокентий се примирява и дарява на Роже земите, които той и без това владее. Роже II създава силно централизирано управление и е прочут с блестящия си двор в Палермо, който се слави като център на изкуствата, литературата и науките. В известен смисъл епохата на Ренесанса започва в двора на „веселия“ крал Роже в Палермо.

Роже II основава и мореплавателска школа в Сицилия, която е изолирана и от Ватикана, и от флота му. Това пък привлича в нея еврейски и ислямски географи за съветници. Арабският географ Ибн Идриси, е привлечен в двора на Роже и изработва от сребро два диска „небесен“ и „земен“, които представят цялото астрономическо и географско познание дотогава. Идриси и Роже създават и важен морски договор, наречен „Ал Роджари“. Роже харесва ислямската и древноюдейската любовна поезия и цени красивите жени, които олицетворяват поетичните алюзии.

Чрез един придворен арабски географ сицилийският владетел постепенно се сдобива с важни карти, които мюсюлманите са взели от прочути древни библиотеки като Александрийската в Египет. Но на тази тема ще говорим в пета глава.

Разцвет на пиратството след унищожаването на тамплиерите

Майкъл Бродли твърди, че прогонването на тамплиерите има няколко непосредствени последици за Европа, от които най-значимо е процъфтяването на пиратството през XIV и XV век.

Второто последиствие е, че където тамплиерите се преселят в по-компактна група, веднага започват експедиции за изследване на Атлантика. В Португалия тамплиерите въобще не се крият, а просто сменят името си на Рицари на Христа, а крал Алфонсо IV веднага става велик магистър на „новия“ орден. Дали е случайно съвпадение, че крал Алфонсо IV също веднага поставя начало на португалската морска политика да се изпращат морски експедиции в Атлантика?

Принц Енрике Мореплавателя продължава начинанията на баща си в изследването на Атлантическия океан. Той също е велик магистър на Рицарите на Христа, новият тамплиерски орден в Португалия.

В книгата си „Завладян от човека“ немският историк Пол Херман пише:

„Изглежда че крал Алфонсо IV (1325-1357) е поставил началото на далечните пътешествия на запад, вероятно до Канарските острови, още през първата четвърт на XIV век. Тази традиция е продължена от принц Енрике Мореплавателя (1394-1460), чиято цел е да открие морски път до Индия, като се заобиколи южния край на Африка.“

Както споменахме, част от тамплиерите бягат в Шотландия и там успяват да запазят донякъде организацията си под покровителството на знаменития клан Сен Клер (Синклер). Във владенията на рода в Рослин има тамплиерско гробище, което днес е превърнато в туристическа атракция. Очевидно тамплиерите в Шотландия не са се опитвали да се реорганизируют в нов рицарски орден, а са предпочели да разпространят тайната си доктрина по-широко, като са създали масонството, пак под ръководството на влиятелните Сен Клер. Случайност ли са пътешествията на запад, предприети от Шотландия, скоро след като тамплиерите се установяват по тези земи?

След гоненията срещу тамплиерите и изчезването на флота им, пирати плякосват Атлантика и Средиземноморието под тамплиерски флаг, вдигнат за пръв път от Веселия Роджър. Те нападат само френски, испански и италиански кораби, или пък кораби на съюзници на Ватикана. Португалските кораби са били в безопасност - защото се знае, че Португалия е сигурно пристанище за тамплиерите?

Автори като Бейджънт, Линкълн и Бродли твърдят, че „черепът и кръстосаните кости“, които са издълбани върху надгробни плочи на много тамплиери и масони, всъщност са

изображение на стария тамплиерски кръст с помощта на елементи от човешкия скелет. Според Брайли посланието на черепа и костите е свършено прозрачно: „неотамплиерска“ клетва за противопоставяне на римо-католическата църква до смърт и оттам символът на човешките кости, поставян едновременно на корабния флаг и на надгробните плочи.

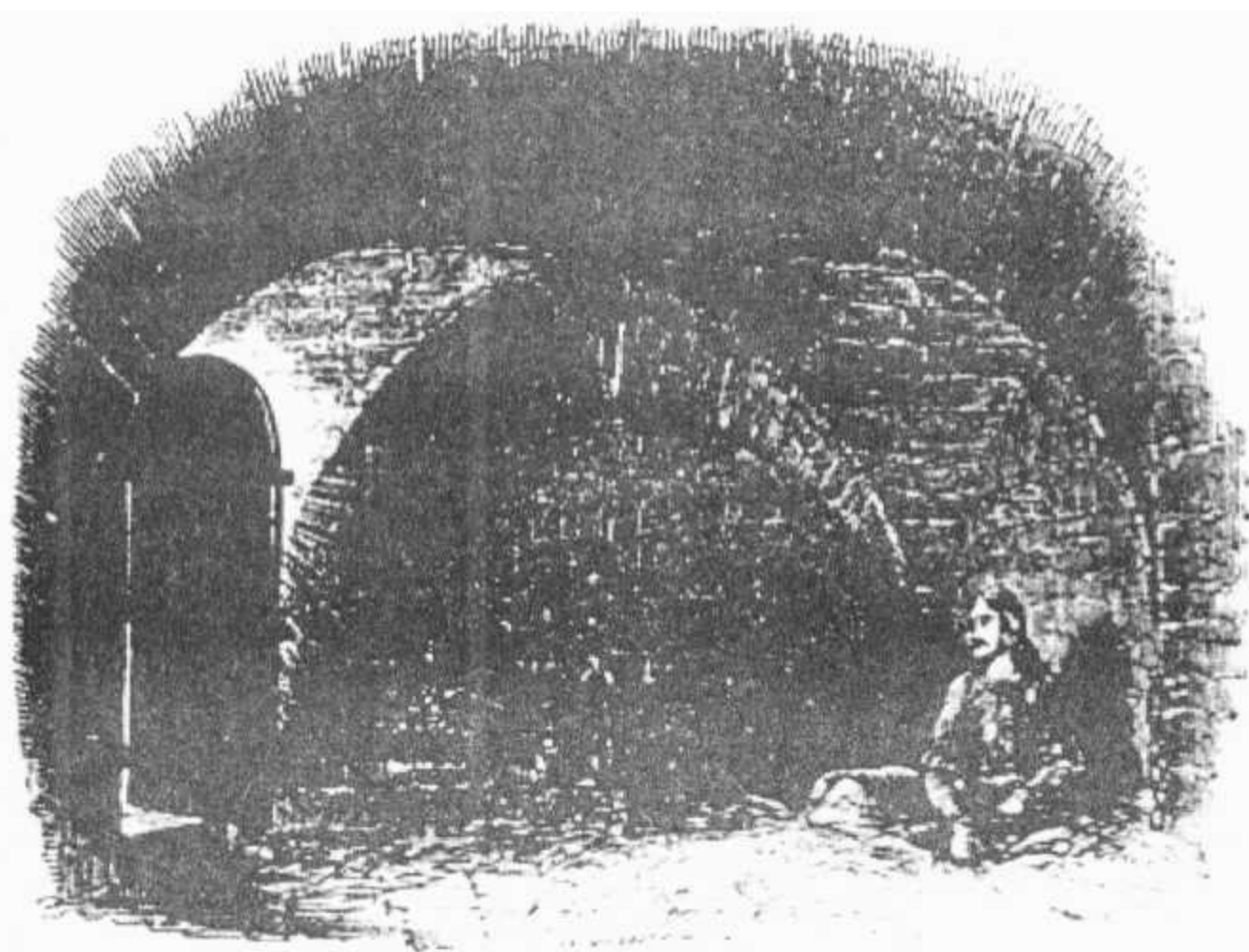
И така, тамплиерският флот е бил разделен на четири направления: флотът на „веселия“ Роже Сицилийски; Португалският флот под командата на Рицарите на Христа; пиратите, плаващи под черния флаг с череп и кръстосани кости; шотландско-норвежският флот, който по-късно плава от Оркнейските острови до Нова Шотландия в днешна Канада.

Тайната морска война срещу Ватикана е започнала. Тя ще обхване империи с владения от двете страни на океана, ще включва присвояване на огромни богатства, пиратски атаки, в които участват цели флотове. Това е битката на два флага. Кой от тях ще се вее над седемте морета?

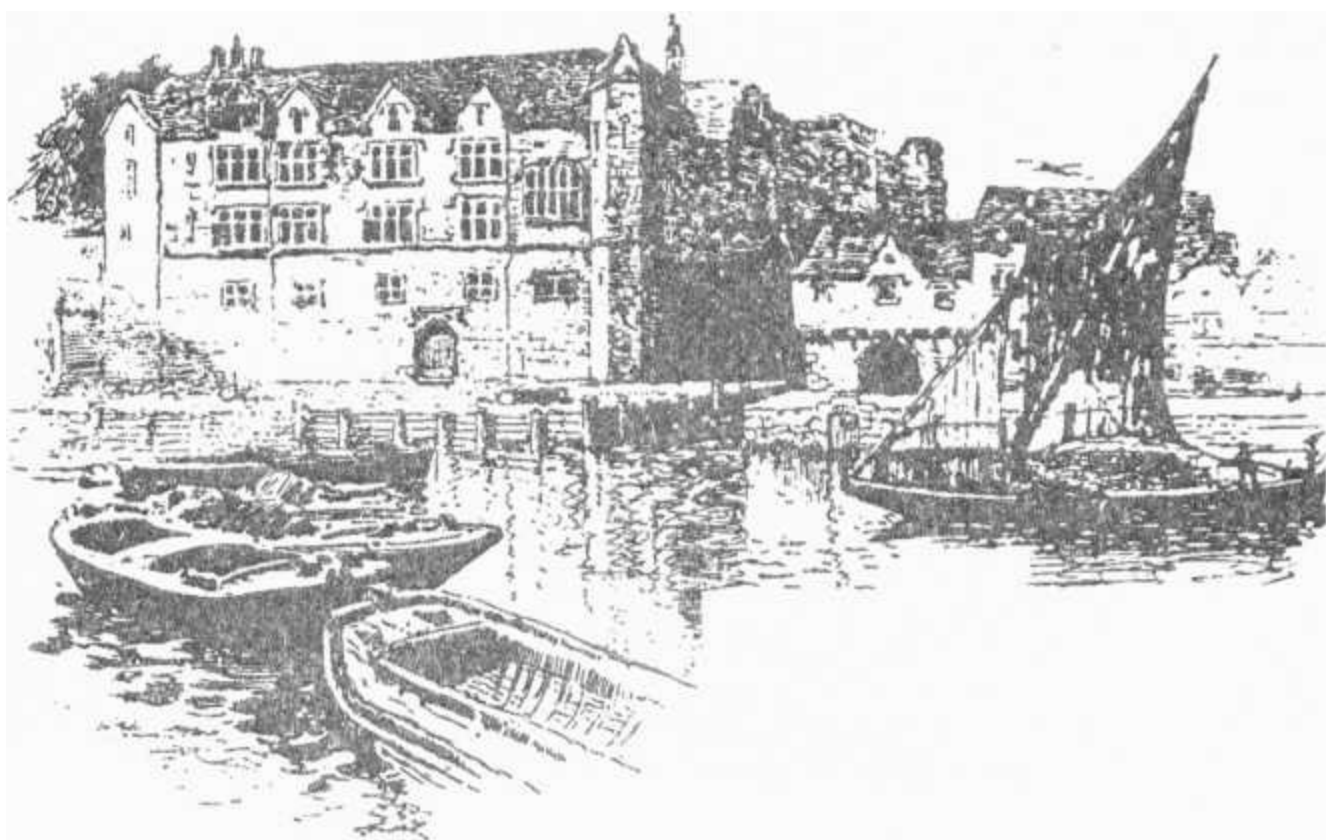
На всичко отгоре тамплиерите притежават древни карти, на които са изобразени земи отвъд Атлантика. Но откъде са се сдобили с тези карти, които ги вдъхновяват да предприемат далечни пътешествия в неизвестното? Въпросът ни отвежда до картите на древните експедиции. Но преди това, да хвърлим поглед към един съперник на тамплиерите - асасините.

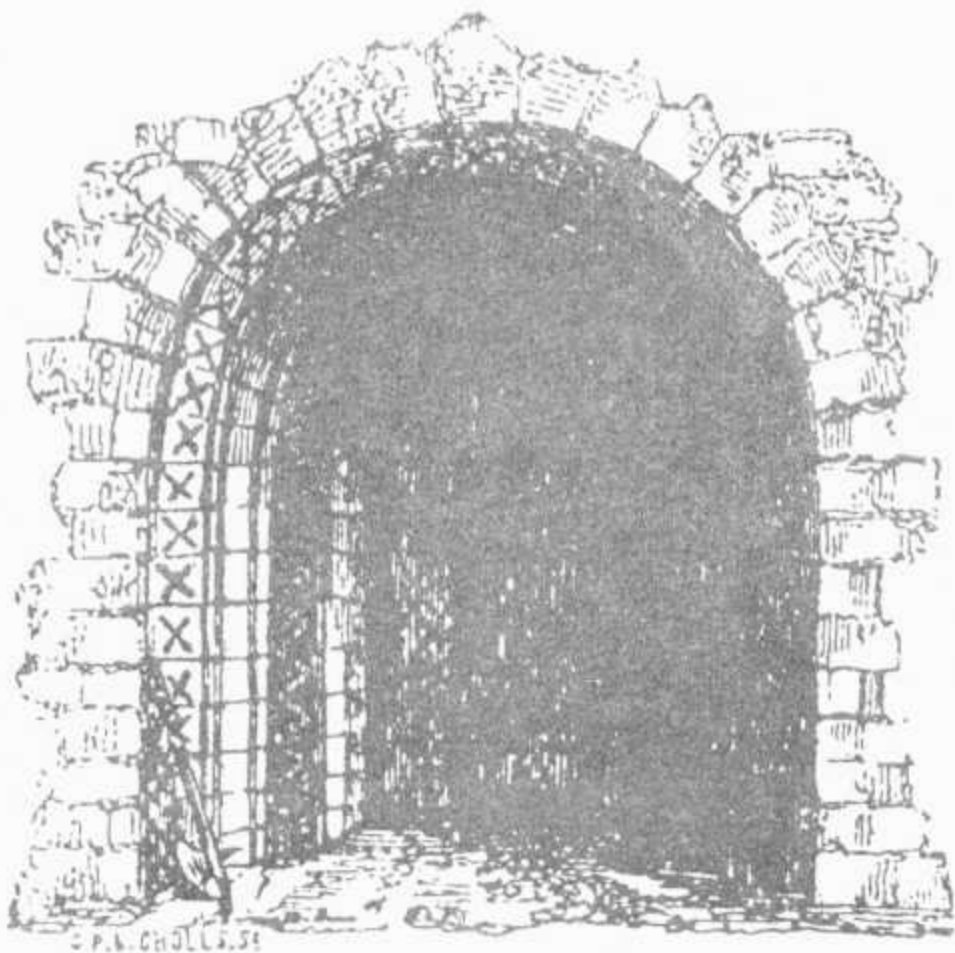
Дьо Моле в залата за изтезания

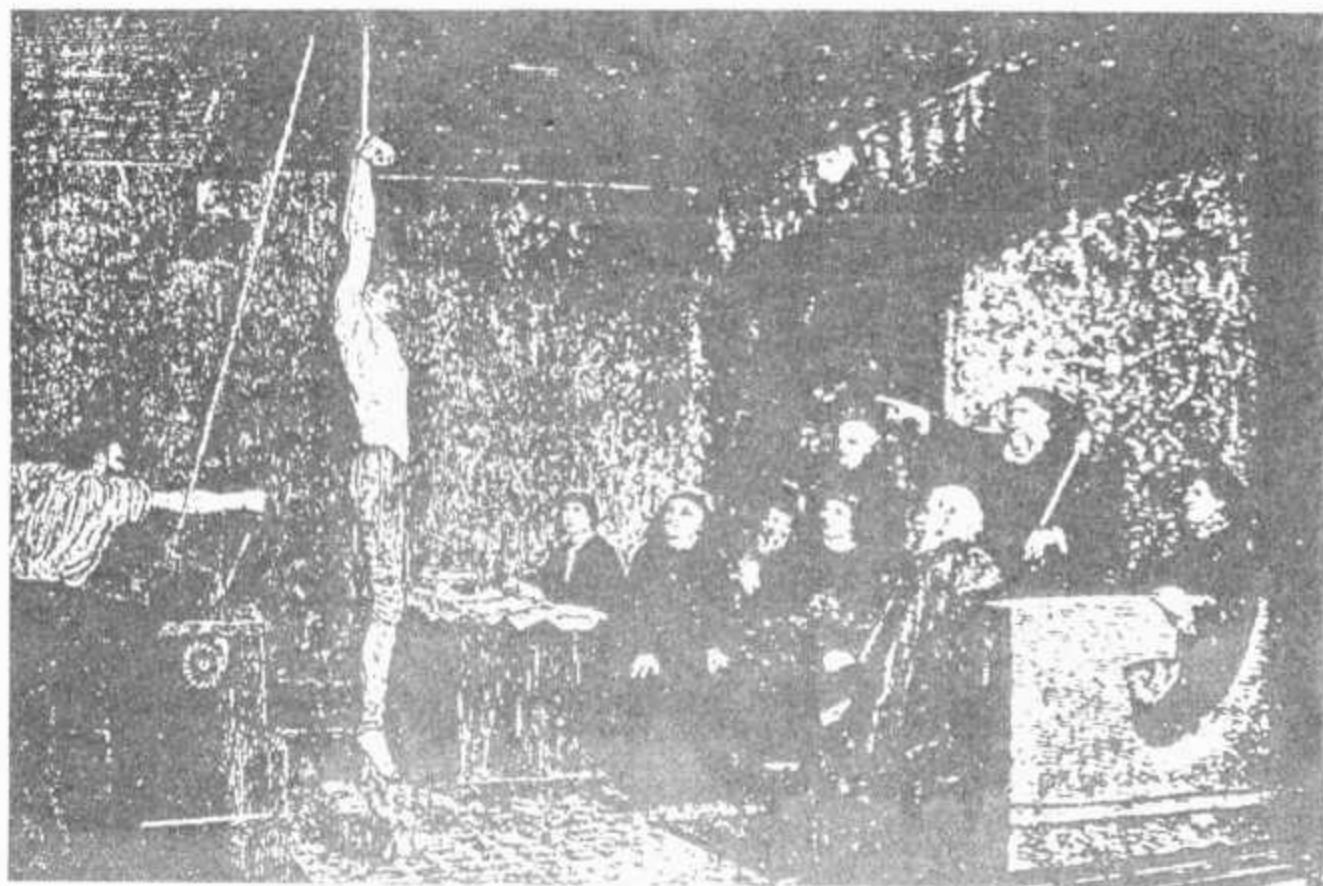
Тамплиер във френска тъмница

Пристанището Ла Рошел в Югозападна Франция

Великанът, който пази замъка Алмуrol в Португалия

Жак дьо Моле е арестуван и изтезаван.

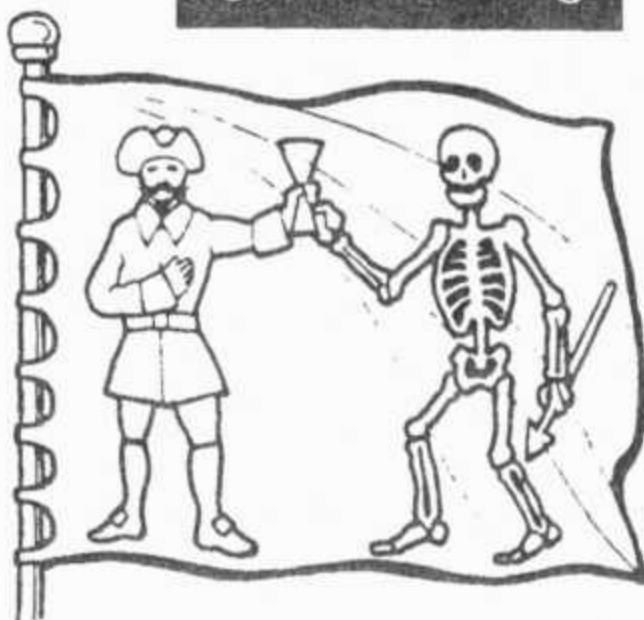
Надгробни плочи на рицари тамплиери, покровителствани от Синклер, в църквата в Данбъри, Шотландия

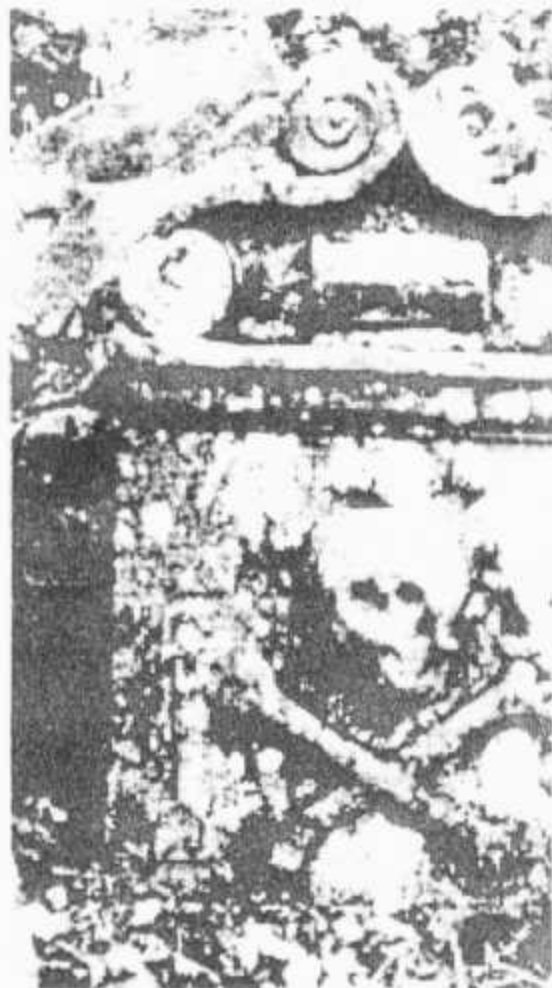
*Мария Магдалена държи яйце като символ на Христос.
Нейните деца са част от Свещения Граал*

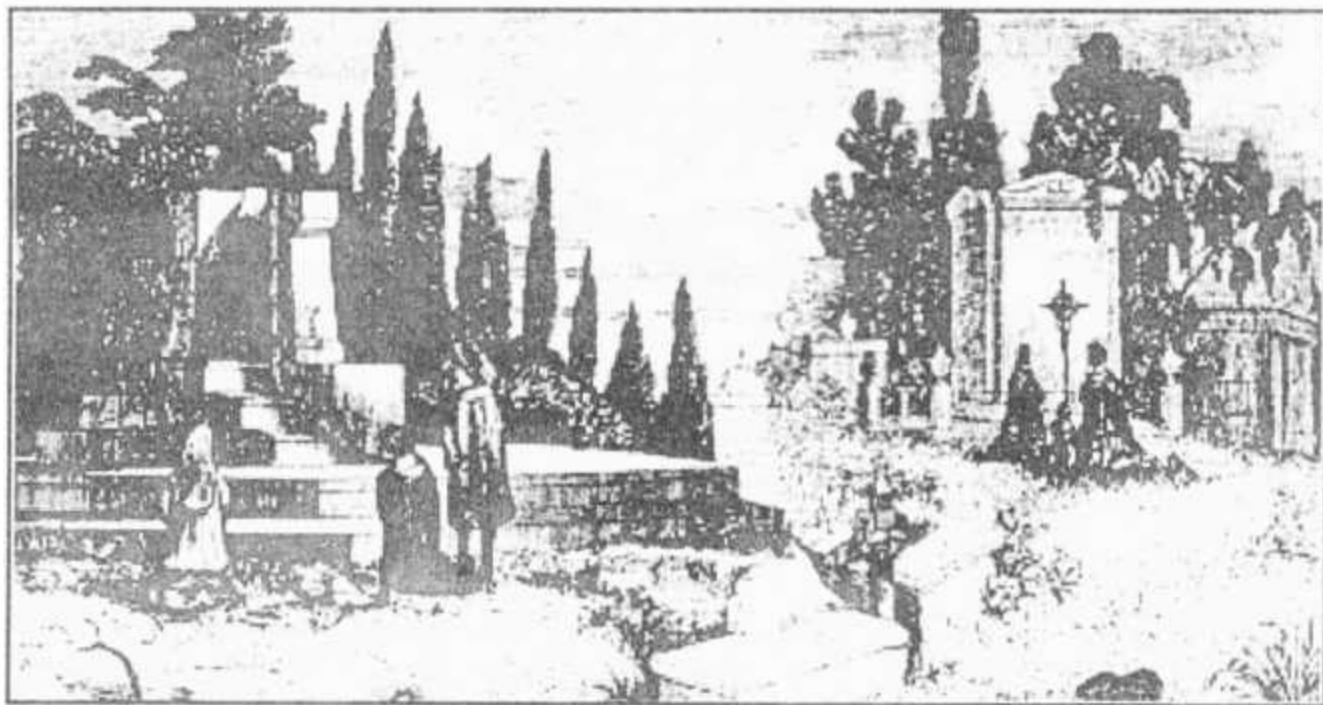
Пирати развяват „Веселия Роджър“

Пирати развяват „Веселия Роджър“ – флагове с мореплавателски и масонски символи

Вляво: Герб на рода Синклер. Вдясно:
Тамплиерски гроб в Шотландия,
белязан с череп и кръстосани кости

Тамплиерски гробове в Шотландия

Тамплиери и асасини

*„Когато човек живее пълноценно,
той възприема всички предписания и безусловни
задължения, без дори да ги съзнава.“*

Лигия Дантес¹⁸¹

*„Най-краткият път до успеха е да се преструваш,
че играеш по правилата на другите, докато тихомълком
правиш каквото си намислил.“*

Майкъл Корда¹⁹²

За да разберем по-ясно как изчезналият флот на тамплиерите се преобразява накрая в пиратски, трябва да разгледаме странната връзка между тамплиерите и една тайна ислямска секта, известна като асасини²⁰³ (на арабски - „хашишин - пристрастен към хашиша“).

Асасините, подобно на тамплиерите, оказват силно влияние върху историята и западната цивилизация. Именно те измислят и усъвършенстват тактиката на „обезглавяващото нападение“. Вместо да изпращат хиляди бойци на смърт, за да променят политическата обстановка или да отстранят нежелана политическа личност, те изпращат един (или няколко) убийци да свършат работата. Когато командващият на една армия бъде премахнат, цялата му войска ще отстъпи и битката ще бъде спечелена без големи жертви.

Тамплиерите разучават от първа ръка смелата стратегия на асасините по време на кръстоносните походи и очевидно усвояват някои техники, за да ги прилагат по-късно. Те демонстрират именно „обезглавяваща“ тактика в битката при Банокбърн, когато в разгара на сражението се впускат направо към групата около английския крал (който наблюдава с приближените си бойните действия от билото на съседен хълм) с явното намерение да пленят Едуард IV. Англичаните начело с краля си побягват от бойното поле, за да не станат жертва на тамплиерския отряд, който се бие на страната на Шотландия.

Произход на асасините

Ползващата се с лоша слава секта на асасините е издънка на шиитския клон на исляма, по-точно на исмаилитската му форма, позната като низаритски ислям. Създадена е в средата на XI век от Хасан-и-Сабах (Хасан, син на Сабах), който е от арабско-персийски произход.

Хасан-и-Сабах е роден около 1055 година и умира през 1124 година. Син е на мюсюлманин шиит, на име Али Сабах, живял в град Кум, Персия, който заявявал, че прадедите му са араби от Куфа в Ирак. Тъй като управителят на провинцията бил сунит, Али Сабах без угризения се преструва на такъв, за да избегне гоненията, на които били подложени шиитите. Накрая Али Сабах се оттегля в манастир и изпраща сина си Хасан-и-Сабах в ортодоксално сунитско училище. То не е съвсем обикновено. Всъщност представлява общност от ученици, ръководена от уважавания имам Мувафик. Знаело се, че всеки негов ученик по-късно се издигал до голяма власт.

Според известната книга на Аркон Даро „История на тайните общества“ [7] в училището Хасан-и-Сабах се запознава с Омар Хаям, поет и астроном, по-късно станал придворен поет на персийския шах. Друг негов съученик е Низам-ул-Мулк, който се издига от селско потекло и достига до поста първи министър. Тримата си дават обещание според биографа на Низам да си помагат и който пръв се издигне на важна служба, да помогне на другите. Низам е първият, който стига до висок пост - отначало придворен, а после и велик везир на Алп-Арслан, владетел на Персия от турски произход.

В изпълнение на клетвата Низам помага на Омар и му осигурява пенсия, която му дава възможност да живее без притеснения в любимия Нишапур, където създава и повечето от поемите си в „Рубаят“. Междувременно Хасан-и-Сабах живее в лишения и обикаля Близкия изток, очаквайки шанса си да се добере до властта, за която мечтае. След като Арслан (Лъва) умира, наследява го Малик Шах и Низам се издига до везир. Именно тогава Хасан-и-Сабах се явява при него и настоява да му осигури служба в двора. Щастлив, че може да изпълни младежкото си обещание, везирът издейства за приятеля си благоприятно назначение и в автобиографията си разказва какво се случва:

„Издействах му служба с моите горещи и разточителни препоръки. Но подобно на баща си, той се оказа измамник, двуличник и егоистичен злосторник. Беше толкова изкусен в преструвките си, че е религиозен, какъвто всъщност не беше, че скоро успя напълно да влезе под кожата на шаха.“ [7]

Малик Шах е млад и неопитен, а Хасан-и-Сабах е обучаван в изкуството на шиитите да печелят привърженици чрез привидна честност. Низам все още е най-влиятелният човек в държавата, с впечатляваща репутация за честност и добродетели, но постепенно се изпълва със съмнения относно Хасан-и-Сабах и мотивите му.

През 1078 година Малик Шах иска подробна сметка за приходите и разходите в империята и Низам му обяснява, че изготвянето ѝ ще отнеме повече от една година. Но Хасан-и-Сабах заявява, че цялата работа може да се приключи за четиридесет дни и предлага да го докаже. Работата му е възложена и сметките са приготвени в уреченото време, но точно тогава нещо се обърква. Според историците Низам е отвърнал на удара и му е погодил номер в последния момент, заявявайки: „В името на Аллах, този човек ще ни довърши всички, ако не го обезвредим, но аз просто не мога да убия приятел от детинство.“ [7]

Каквито и да са фактите, изглежда, че Низам успява да внесе такива разлики в

окончателния калиграфски изписан баланс, чекогато Хасан-и-Сабах започва да го чете на шаха, той е вбесен от абсурдните сметки и изпраща Хасан на заточение. Тъй като предварително е обявил, че е написал всички изчисления собственоръчно, Хасан-и-Сабах не може да се оправдае за явните грешки.

Изпадналият в немилост шиит има приятели в Исфахан, където веднага побягва. Останал е документ с негово изказване там, което хвърля известна светлина върху помислите му. Един от исфаханските му приятели, Абу-ал-Фейсал, отбелязва, че след като свършва разказа за сполетелите го беди, Хасан изкрещява с необузdana ярост:

„Ако имам двама, само двама верни последователи, които да застанат до мен, ще сваля от власт онзи турчин и селския му везир.“

Фейсал го помислил за полудял от жажда за отмъщение. Той непрестанно повтарял, че планира стратегия, с която да си възвърне властта, и заминал за Египет, за да осъществи плановете си.

По-късно Фейсал става един от преданите довереници на главатаря на асасините и след двадесет години Хасан-и-Сабах му напомня за онзи паметен ден в Исфахан:

„Ето ме тук в Аламут, господар на всичко наоколо, и на нещо повече. Султанът и онзи селянин, везирът му, са мъртви. Не изпълних ли обета си? Луд ли бях, както ме мислеше? Аз намерих двама предани последователи, които ми трябваха, за да изпълня плановете си.“ [7]

Хасан-и-Сабах е възпитан в тайното учение на исмаилитите и познава възможностите за властване, присъщи на такава система. Той знае, че в Кайро има мощно ядро на исмаилитската религиозна общност. А според последователя му Фейсал той вече е съставил план как да превърне тези хора в дисциплинирани, предани фанатици, готови да умрат за водача си.

Според Фейсал Хасан-и-Сабах решава, че не е достатъчно да обещае рай, удовлетворение и вечна радост за хората. Той желае да им ги покаже наистина, да им създаде усещане за небесния рай чрез рай тук, на земята, където красивици изпълняват приятна музика и от фонтани струят благовонни води, а всяко плътско желание се удовлетворява сред красиви цветя и позлатени беседки. В крепостта си Аламут в Северозападна Персия (днешен Иран) той изпълнява замисъла си. Но първо му предстои да направи историческото си пътешествие до Кайро.

Подробности за пътешествието и душевното състояние на Хасан-и-Сабах са открити в документ, за който се предполага, че е автобиографичен разказ за младостта му. В него Хасан-и-Сабах обяснява, че е възпитан от баща си да вярва в божествените права на имамите. Още на младини среща един исмаилитски мисионер (емира Дхареб), с когото спори яростно, противопоставяйки се на определени страни от учението на емира. По-късно се разболява сериозно и се опасява, че ще умре. Тогава започва да вярва, че исмаилитското учение може би действително е пътят към спасението и рая, и че ако умре, преди да е приел новата вяра, може би ще бъде прокълнат. Щом състоянието му се подобрява, той открива друг исмаилитски имам, Абу Наджам, а после и други. Накрая отива в Египет да се запознае с учението в основното му седалище - Домът на познанието.

Там е приет с почести от халифа, благодарение на предишната си служба в двора на

Малик Шах. Египетските исмаилити с доволство посрещат толкова виден привърженик на учението и високопоставени придворни дават голяма гласност на събитието. Но изглежда, че в края на краищата връзките с исмаилитите носят повече полза на Хасан-и-Сабах, отколкото на самите тях. Той не може да изневери на нрава си, забърква се в политически интриги, арестуван е и е хвърлен в затвор. Легендата разказва, че щом пристъпил прага на затвора, едно минаре се срутило и по необясними причини това се възприело като знак, че Хасан-и-Сабах наистина е закрилян от Всевишния.

Халифът побързал да предложи на Хасан-и-Сабах множество дарове и го наговарил на кораб, който заминавал за Северозападна Африка. По пътя се разразява страхотна буря, която изплашва до смърт капитана, екипажа и пътниците. Започват да четат молитви и поканват Хасан-и-Сабах да се помоли с тях. Той отказва с думите:

„Бурята е мое дело. Как да се моля да утихне? Давам знак за гнева на Всевишния. Ако потънете, аз няма да умра, защото съм безсмъртен. Ако искате да се спасите, повярвайте ми и ще успокоя ветровете.“

Отначало спътниците му не приемат предложението, но по-късно, когато корабът заплашвал да потъне, отчаяните хора отиват при Хасан и му се заклеват във вечна вяроност и подчинение. Хасан-и-Сабах остава спокоен, докато бурята утихва от само себе си. Корабът стига до крайбрежието на Сирия, където Сабах слиза с двама от пътниците - търговци, които стават всъщност първите му ученици.

Хасан-и-Сабах още не е готов да изпълни повелята на съдбата, така както я разбира. Затова пътува като мисионер на халифа в Кайро. От Алепо отива в Багдад, търсейки спокойно място, където ще се чувства в безопасност от чужда намеса и където може да събере достатъчно мощ, за да разшири влиянието си. Мисията му го отвежда обратно в Персия. Той кръстосва държавата и печели последователи на идеите си, които все още очевидно са силно повлияни от тайното учение на египетските исмаилити. Навсякъде той оставя по един наистина предан ученик (фидаи), на когото повелява да се постарее да разшири кръга на последователите му. Тези общности се превръщат в инкубатор за създаване на „самопожертващи се“, най-надеждните новопосветени от масата на редовите му последователи. Така само за няколко месеца след завръщането му изникват малки учебни центрове по подобие на Дома на познанието.

При тези пътувания един от доверените му помощници - някой си Хюсеин Кахини, му съобщава, че крепостта Аламут е разположена на идеално място за привличане на нови последователи. Повечето от жителите на района са исмаилити. Единствената пречка е управителят Али Махди, който признава Багдадския халиф за духовен и земен водач. Първите последователи на новото учение са прогонени от областта. Но скоро исмаилитското учение се разпространява толкова бързо сред населението, че управителят е принуден да разреши на изгонените да се завърнат.

Аламут - крепостта на асасините

Аламут е почти непревземаема крепост, закътана в малка долина и Хасан-и-Сабах се съгласява с помощника си, че това наистина е идеалното място за създаване на земен рай. Бъдещият собственик на крепостта решава да си послужи с хитрост. Той предлага на упра-

вителя три хиляди златни монети за „толкова земя, колкото може да се опаше с една волска кожа“. След като Махди се съгласява със сделката, Хасан-и-Сабах взима една кожа и я нарязва на възможно най-тънки ивици, които навързани в една дълга връв, са достатъчни да опашат замъка Аламут. Макар че управителят отказва да се съгласи с такава сделка, Хасан-и-Сабах му показва заповед от много високопоставен служител на селджукските владетели, с която се нарежда крепостта да се предаде във владение на Хасан-и-Сабах срещу 3000 златни монети. Оказва се, че този служител е таен последовател на „Шейха от планината“, както по-късно наричат Хасан.

Това се случва през 1090 година. Хасан-и-Сабах вече е готов да пристъпи към следващата част от плана си. Той напада и разгромява войските на емира, които са разположени в седалището на управителя на областта и формира от жителите на околността сплотен отряд от изобретателни и надеждни работници и войници, които се подчиняват само на него.

След по-малко от две години везирът Низам-ул-Мулк намира смъртта си, пронизан в сърцето от убиец, пратен от Хасан-и-Сабах. Старата жажда на Хасан за отмъщение превръща училищния му другар в първата мишена на властелина на терора. Владетелят Малик Шах, който дръзва да изпрати войски срещу Хасан, също умира при загадъчни обстоятелства. Смята се, че е отровен.

Към 1092 година Хасан-и-Сабах е властен водач на силна и разрастваща се шиитска секта, официално наименувана низаритски исмаилити, но скоро се прославят с другото си прозвище - асасини.

След смъртта на владетеля държавата потъва в междуособни борби. Само низаритските асасини запазват целостта си. За по-малко от десетилетие те стават господари на цяла област от Персия, която днес е част от Ирак, както и на много укрепени селища из цялата държава. Постигат го с тайни машинации, директни атаки, използване на отровни кинжали и всякакви други средства в зависимост от случая. Ортодоксалните религиозни водачи непрестанно заклеймяват учението, но без резултат.

Лоялността на всички исмаилити към техния водач се пренася от халифа върху личността на Шейха от планината, който всява страх у всеки принц в тази част на Азия, включително и у кръстоносците.

„Въпреки умората, опасностите и мъченията, които те презират, асасините с радост дават живота си винаги когато го поиска техният водач, когото охраняват или изпълняват смъртните присъди, които той издава. След като жертвата е набелязана, правоверните, пременени в бели туники с червени пояси - цветовете на невинността и кръвта, потеглят на мисия, без да се смущават от разстояния или опасности. Като намерят жертвата, изчакват удобен момент да я убият и кинжалите им рядко пропускат целта си.“ [7]

Долината на асасините и крепостта Аламут е описана от Марко Поло, който минава по тези места през 1271 година:

„В красива долина, закътана между две планини, той е създал разкошни градини, изобилстващи с всички възможни плодове и благоуханни храсти. Различни по големина и форма палати са издигнати на разни места, украсени със злато, рисунки и коприна. По малки тръбопроводи из постройките навсякъде текат потоци от вино, мляко, мед и бистра вода. Обитателките на палатите са грациозни и красиви девойки, които изкусно пеят, свирят на всякакви инструменти, танцуват и са много опитни във флирта и любовното съблазняване.

Облечени разкошно, те непрестанно играят и се забавляват в градините и беседките, а пазачките им са прикрити вътре в помещенията и им е забранено да се показват. Целта, която преследва водача им със създаването на тези удивителни градини, е следната. След като Мохамед е обещал на всички, които му се подчиняват, удоволствия в рая, където ще ги очакват всевъзможни плътски наслади в компанията на красиви нимфи, той, водачът, иска неговите последователи също да го приемат за пророк и равен на Мохамед, който има власт да допуска в рая, създаден по неговите представи. За да няма достъп нежелан посетител до прекрасната долина, владетелят ѝ е издигнал на входа непревземаем замък, през който се прониква в долината по таен проход. [7]

Хасан-и-Сабах започва да привлича младежи от околността на възраст между дванадесет и двадесет години, като обръща специално внимание на онези, които преценява като подходящ материал за моделиране на бъдещи убийци. Ето какво пише още Марко Поло:

„Всеки ден той организирали приеми, на които говори за прелестите на рая и в определен момент дава нареждане на десет-дванадесет младежи да се поднесат опияняващи напитки и когато те изпаднат в полусънно състояние, ги пренасят в различни палати и части от градината. След като се свести от летаргичното състояние, в което е изпаднал, всеки младеж е смаян от красивите предмети, от прекрасните девойки, които го заобикалят, пеят, свирят и се мъчат да привлекат вниманието му с нежни милувки, като му поднасят прекрасни храни и напитки, докато опияненият от разкоша и насладите сред реки от мляко и вино млад човек повярва, че наистина е попаднал в рая и не желае да се раздели с удоволствията му. След като минат четири-пет дни, отново приспиват младежите и ги извеждат от градината. Когато ги заведат при водача, на въпроса му къде са били, отговорът им неизменно е: „В рая по благоволение на Ваша милост.“ А след това разказват с подробности за видяното на събралите се около водача, които ги слушат с удивление и интерес. След това водачът се обръща към присъстващите: „Нашият пророк ни обещава, че който защитава Аллах, ще наследи рая и ако вие ме слушате и вършите каквото ви кажа, това, за което ви разказах, ви очаква.“ [7]

Някои се опитват да се самоубият, за да попаднат по-бързо в рая, но на послушните още в началото се вгълпява, че само смърт при изпълнение на заповеди на Хасан-и-Сабах, ще ги отведе в рая. През XI век никак не е чудно, че обикновените персийските земеделци приемат такива приказки за истина. Дори много по-образовани хора биха приели градините и разходките в рая за чиста монета. Вярно, сунитите проповядват, че градините на рая са алегория, но въпреки това не са малко хората, които са убедени, че могат да се доверят на видяното и преживяното. В една арабска книга - „Изкуството на измамата“ от Абдел-Рахман от Дамаск, се разкрива друг трик на Хасан-и-Сабах. В пода на залата за аудиенции била изкопана дълбока тясна яма, в която можел да се побере изправен човек. Някой от учениците на Хасан-и-Сабах заставал в ямата, така че над пода да се подават само главата и шията му. Около врата му поставяли кръгъл поднос, съставен от две части с дупка по средата. Така се създавала илюзията за отсечена глава върху поднос, оставен на пода. За да засили ефекта от сцената, Хасан-и-Сабах пръскал малко прясна кръв върху подноса.

След това въвеждали в залата новите привърженици на сектата.

- Разкажи им - заповядвал главатарят - какво си видял.

И ученикът започвал да разказва за прелестите на рая.

- Виждате главата на умрял човек, когото всички познавате - обръщал се към слушателите Хасан-и-Сабах. - Аз го съживих, за да чуете разказа от собствената му уста.

След странната аудиенция с говорещата глава, когато достатъчно впечатлените нови асасини си отивали, Хасан-и-Сабах махал подноса и с ловък удар обезглавявал вече наистина неудобния свидетел на измамите му, като заповядал да изложат отрязаната глава да я гледат правоверните. Тази измама (плюс убийството) произвеждала необходимия ефект и повишавала ентузиазма за саможертва.

В кръстоносните походи асасините участват в подкрепа на тази страна, на която им е изгодно. В същото време продължават да се борят против персийците. Синът и наследник на Низам-ул-Мулк умира от асасински кинжал. Новият султан, наследил баща си Малик Шах, завладява почти всички предишни територии и тръгва на поход срещу крепостта Аламут. Една сутрин обаче се пробужда и съзира асасинска кама, забита в земята до главата му. Имало и писмо, в което го предупреждавали да се откаже от замислената обсада на Аламут. От страх султанът сключва примирие с асасините, макар че без съмнение е бил могъщ владетел. Асасините получават свобода на действие, като в замяна обещават да намалят военната си мощ.

Хасан-и-Сабах живее още тридесет и четири години след като е направил Аламут свое владение. Знае се само за два случая през този период, когато е напускал покоите си. Оттам той е ръководел невидимата си империя, която се простира до Близкия изток. Накрая на живота си, изглежда, съзнавайки, че смъртта е по петите му, започва методично да прави планове за увековечаване на Ордена на асасините.

Той успява да създаде независимо владение, като се опира на учението на исмаилитската секта на низаритите, което просъществува 166 години, със столица Аламут. След смъртта му властта наследява най-довереният му генерал Бузургумид, който управлява низаритските асасини от 1124 до 1138 година. Няколко дни преди смъртта си Бузургумид посочва за свой наследник сина си Мухамад - консервативен владетел, който почти не допринася особено за укрепване на низаритската империя на асасините. Властва от 1138 до 1162 година, и предава управлението на сина си Хасан II.

Хасан II е владетел за кратко време - от 1162 до 1166 г, като стига дотам, че се самопровъзгласява за „скрития исмаилитски имам“ (прокламацията от Кияма), което означава, че е от божествен произход и беседва директно с Всевишния. Хасан II се превръща в опасен еретик както за сунитите, така и за шиитите, които не го признават за „скрит имам“. Убит е година и половина след прокламацията от зет си, който категорично отказва да му се подчини и се надява да върне низаритските исмаилити към предишната им теология.

Хасан II е наследен от сина си Мухамад II, който управлява Аламут от 1166 до 1210 година. Той е наследен от сина си Хасан III, чиято майка е сунитка. Хасан III принуждава асасините да възприемат сунитското учение на исляма. След неговата смърт на трона се възкачва деветгодишния му син, който с годините постепенно възвръща шиитската теология. Мухамад III властва от 1221 до 1255 година и е наследен от сина си Куршах, който е последният владетел на низаритските асасини. През 1255 година, монголските орди превземат Аламут и с това се слага край веднъж завинаги на властването на низаритските асасини.

Както Джеймс Васерман обобщава красноречиво в книгата си, Хасан-и-Сабах остава в

историята като човекът, който превръща убийството в изкуство, „постигайки максимален политически ефект с минимални загуби и предлагайки по-хуманен начин за решаването на политически вражди от кръвопролитията на традиционните битки. Асасините постигат невероятен ефект, като влизат направо в сърцето на властта и засягат властимащите, а не обикновените граждани, които са вечните жертви на политическите авантюри на своите водачи.“[34]

Тамплиери и асасини

Когато тамплиерите се присъединяват към кръстоносците през 1129 година, предвождани от Юг дьо Пейн, малцина от тях предполагат, че в бъдеще ще действат заедно с асасините при опита да превземат Дамаск от селджукските турци. От този съюз някои историци правят заключението, че тамплиери и асасини са членове на едно и също тайно братство. Според тях мрежата на мистичните тайни общества обхваща толкова различни групи като суфисти, розенкройцери, тамплиери и масони, таоисти, тантристки будисти, хималайски йоги, друиди и келтски монаси. Около 1090 година Хасан-и-Сабах изпраща посланици от крепостта си Аламут в Северозападна Персия до Сирия и Ирак. Задачата им е да основат там клон на сектата на низаритските асасини, известен по-късно като сирийски асасини. По онова време Сирия е бойното поле на две мюсюлмански империи - на Фатимидите със столица Кайро и на селджукските турци със столица Константинопол или Истанбул. Междувременно кръстоносците в Палестина основават християнско кралство със столица Ерусалим.

Тамплиерите и другите кръстоносци влизат в контакти именно със сирийските асасини, които получават заповеди от Аламут. Водачът на сирийските асасини остава известен в историята с прозвището Стареца от планината, с когото ще се запознаем в следващата глава. По цялото Средиземноморие трубадурите съчиняват песни и легенди за този човек, от когото се страхуват владетели и управници по североафриканското крайбрежие и Близкия изток.

Според солидно аргументираната книга на Джеймс Васерман „Тамплиерите и асасините“ [34] първите контакти на кръстоносците с низаритските асасини е при атаката на асасинска крепост през септември 1106 година. Християнският княз на Антиохия (в днешна Турция) Танкред напада асасините в крепостта Апас, близо до Алепо. Християните побеждават и облагат асасините с данък. Четири години по-късно, през 1110 година Танкред придобива нови територии на низаритските асасини. Но в края на краищата асасините помагат на селджукските турци да прогонят кръстоносците от няколко крепости в Северна Сирия и Турция. [34]

Когато новият селджукски султан Мухамад Тапар поема властта през 1113 година, той започва кампания против исмаилитите в Северна Сирия, като не пропуска и низаритските асасини. Нареща низаритската общност в Алепо да бъде унищожена, затваря и избива неколкостотин души от тях и изземва имуществото им. С декрет от 1124 година всички исмаилити и низарити са прогонени от района.

Кръстоносците продължават да разширяват владенията си в тази част, консолидирайки власт за християнското си кралство със столица Ерусалим. Низаритските асасини с водача си (дай) Бахрейн се преместват в района на Дамаск. Войниците на Бахрейн са много необходими на селджукския султан в борбата му с франките и везирът Тугитигин им отстъпва

крепостта Баняс на сирийската граница.

Бахрейн започва да укрепява новото си владение, разпраща мисионери и провежда военни операции по цялата територия на Сирия срещу войските на Фатимидите в Египет и срещу кръстоносците. При една от операциите е убит. Главата и ръцете му са отсечени и отнесени в Кайро, където халифът дава на приносителя богата награда.

През 1128 година везирът Тугитигин умира и в Дамаск се надига антиислямска вълна, напомняща за гоненията в Алепо. Синът на Тугитигин, Бури, започва атаката, като убива везира Ал-Маздакани и излага на показ отсечената му глава. Това е сигнал за масово клане, в което загиват около 6000 исмаилити. Разпространява се слух, че асасините са сключили таен съюз с франките да предадат Дамаск в замяна на Тир. Това не е вярно, но наследникът на Бахрейн, Ал-Аджами, наистина пише писмо на Бодуен II в Ерусалим, в което предлага да предаде крепостта Баняс в замяна на предоставяне на убежище от сунитските гонения за последователите му. Ал-Аджами умира в плен при франките през 1130 година. През 1131 година двама низарити, изпратени от Аламут, убиват Бури. Именно през този период Бузургумид успява да ликвидира фатимидския халиф Ал-Амир и с това практически слага край на мусталийското исмаилитство в Сирия.

След като не успяват да се сдобият с градска база в Алепо и Дамаск, през 1132 година низаритските асасини под водачеството на Абул Фатх купуват важната крепост Кадамус в планинската верига Джабал Бахра. През следващите седем години успяват да придобият още осем или десет крепости в района.

През 1140 година превзимат важната крепост Масияф. През 1142 година хоспиталиерите получават близкия замък на Крак де Шевалие и стават съседи с враждебните асасини. През 1149 година асасините се съюзяват с Раймонд от Антиохия в неуспешна битка срещу турските зангиди, в която загиват и двамата водачи - Раймонд и Алф-ибн-Уафа. Съюзът е повлиян от представата на асасините за военната мощ на Раймонд срещу зангидите, които току-що са превзели Алепо.

Зангидите враждуват с кръстоносците, но освен това са и идейни врагове на низаритските асасини. Те признават сунитската теология и обявяват всички шиити, включително исмаилитите, за еретици, които трябва да бъдат унищожени. Зангидите често са съюзници на селджукските турци.

След поредица от съюзи, примирия и контрибуции, в края на краищата низаритските асасини започват да плащат данък на тамплиерите. През 1151 година те се бият с кръстоносците за град Маника, а през 1152 година убиват и първата си жертва сред тамплиерите - граф Раймонд II от Триполи. Убийството на толкова висш тамплиерски управител е последвано от атака на тамплиерите срещу един от сирийските замъци на асасините и налагането на годишен данък от около 2000 златни монети.

Една от най-високопоставените жертви на асасините е латинският крал на Ерусалим Конрад дьо Монферат, убит през 1192 година. Той е наследен от Анри, граф Дьо Шампан, племенник на Ричард Лъвското сърце. Асасините влизат в контакт с новия крал на латинското кралство в Ерусалим, за да се опитат да сключат примирие.

Аркон Даро описва пътуването на Анри през 1194 година до седалището на водача на сирийските асасини, известен с прозвището Стареца от планината:

„Водачът изпрати разни сановници да го поздравят и да го помолят на връщане да се отбие и да се възползва от гостоприемството на замъка. Графът прие предложението. На

връщане Даи-ел-Кебир (главният водач) излезе да го посрещне, оказа му най-високи почести и го покани да разгледа замъка и крепостите. След като минаха през няколко, те най-сетне стигнаха до една от кулите, която се издигаше значително по-високо. На всяка кула стояха по двама часови, облечени в бяло.

- Тези хора - посочи водачът - ми се подчиняват много повече, отколкото вашите християни се подчиняват на господарите си.

По даден знак двама от часовете се хвърлиха в пропастта и се пребиха.

- Ако желаете - обърна се водачът към удивения граф, - всички мои пазачи ще сторят същото.

Милосърдният граф отказа предложението и кротко отбеляза, че никой християнски принц не би очаквал подобно подчинение от поданиците си. На тръгване, отрупвайки го с ценни подаръци, водачът му каза многозначително:

- С помощта на тези доверени слуги се отървавам от враговете в нашата общност.“ [7]

Стареца от планината - Рашид ал-Дин Синан

Най-известен от водачите на сирийските асасини, събирателен образ на Стареца от планината, е Синан ибн Салман ибн Мухамад, наричан още Рашид ал-Дин Синан (управлявал 1162-1192). Синан също е легендарен низаритски духовен водач. Подобно на Хасан-и-Сабах - радикалният основател, и неговият духовен наследник Хасан II, който разкъсва веригите на ислямската ортодоксалност, Синан е харизматична и влиятелна личност, която оставя отпечатък в историята.

Роден е край Басра в Южен Ирак в заможно семейство и на младини избягва в Аламут след разпра с братята си. В Аламут се сприятелява с младия Хасан II, негов съученик. След като Хасан е признат за имам, той изпраща Синан в Сирия. Синан пристига в Каф и се залавя без много шум да печели последователи. След смъртта на възрастния водач (дай) Абу Мухамад Синан е избран за водач на сирийските асасини, след като кратката борба за наследството е разрешена с декрет на Хасан II.

Сирийските асасини са в рисковано положение поради продължаващите кръстоносни войни, които изправят кръстоносците срещу египетската фатимидска империя и селджукските турци. При умело използване на ситуацията асасините вероятно биха могли да увеличат територията си в Северна Сирия чак до Дамаск. Това е предимно сунитски район, но с помощта на рицарите тамплиери и другите кръстоносци биха могли да постигнат целите си. Трябва да се сключват съюзи и да се плащат контрибуции.

Саладин (1137-1193) става султан на Египет, след като е бил генерал в победоносната сирийска армия. С това се слага край на фатимидската династия и Саладин е основателят на Аюбитската династия. Роден в Кюрдистан, той контролира и разширява империята, която се простира от Йемен до Тунис. Главните му врагове са кралството на кръстоносците в Ерусалим и низаритските асасини в Персия и Ирак. През 1171 година Саладин обявява сунитството за официална египетска религия. В разгара на изстъпленията на сунитския пуританизъм срещу шиити и исмаилити, се организират сунитски групи, наречени нубувия, които кръстосват страната и търсят жертви.

Така Стареца от планината Синан е изправен пред сериозни предизвикателства. На дипломатическия фронт трябва да сключи умели съюзи, за да не стане общността му обект на атака на обединени мюсюлмани от други секти. Отначало е склонен да подкрепи сел-

джукския водач Нур ал-Дин като по-малката злина, докато Саладин естествено е по-голямата. Освен това се налага да установи добри отношения с кръстоносците, с които, като мюсюлманин, официално е във война. По времето, когато става религиозен водач на асасините, общността вече плаща контрибуции на тамплиерите. Сигурно новият водач е преценил, че тези пари са една приемлива инвестиция за предотвратяване на открито стълкновение. Та нали трябва да придобие и укрепи още твърдини, за да се подсигури срещу нападение от няколкото възможни източника на агресия, включително враждебно настроените си съседи.

През 1173 година Синан изпраща свой довереник при крал Амалрик I в Ерусалим да му предложи съюз. Единственото му условие е да бъде освободен от налога, който плаща на тамплиерите. Смята се, че Амалрик се е съгласил с условията на Синан, а посланикът е бил убит от тамплиерите на връщане, за да не загубят приходите си. Също така се приема, че именно това убийство е спряло по-нататъшните стъпки към съюз, независимо че Амалрик поднася извиненията си на Синан и хвърля в затвора заподозрения рицар. Възможностите за нови разговори по-късно са осуетени от смъртта на Амалрик през 1174 година.

Архиепископ Уилям от Тир, историк от епохата, пише, че Синан е изразил чрез своя посланик желанието на асасините да приемат християнската вяра за по-нататъшно укрепване на евентуален съюз. Фархад Дафтари предполага, че става въпрос за много погрешно тълкуване на посланието на Синан. Сложните религиозни интереси на Синан, както и вселенските му схващания естествено биха го потикнали да се запознае по-подробно с теологичните доктрини на потенциалните си съюзници, но не и да ги възприеме. Прокламацията на Хасан II от Кияма се възприема погрешно от много историци като изопачено приемане на християнството и отхвърляне на исляма, с което се подчертава важният извод, че част от елементите на доктрината на Хасан II не са несъвместими с някои аспекти на християнството. Революционното учение на Исус, който отхвърля до голяма степен външното спазване на еврейските закони, без съмнение са намерили отглас в доктрината от Кияма.

Смята се, че малко преди смъртта си през 1174 година Нур ал-Дин е планирал нападение срещу исмаилитите като наказателна мярка заради подозренията в умишлен палеж на джамия в Алепо.

Когато научава за смъртта на Нур ал-Дин, Саладин обявява независимостта си от зангидската династия и става първият владетел и основател на Аюбитската династия. Саладин е заплаха за малолетния син и наследник на Нур ал-Дин, Ал-Малик ал-Салих. Регентът, който управлява от името на момчето, търси помощ от Синан да спре Саладин с убийство. Една от причините за помощта на Синан е омразата на асасините към Саладин. През 1174-1175 година войнствашите сунитски отряди са опустошили два исмаилитски града и са избили около 13 000 души. По това време Саладин минавал оттам. Като научил за клането, той се възползвал и нападнал тамошната низаритска крепост.

През 1175 година Синан изпраща няколко фидани срещу аюбидския султан, но местен управник, на когото Саладин гостува, разпознал убийците и предотвратил агентата. Втори опит за убийство е направен през 1176 година. Саладин е само ранен и успява да се спаси благодарение на бързата си реакция и плетената ризница, с която не се разделял.

След това се случва нещо странно. През август 1176 година Саладин напада крепостта Масияф и я обсажда. Но внезапно вдига обсадата и се оттегля. Познати са различни обяснения, включително и следният достоверен разказ на биографа на Синан.

Един ден пратеник на Синан се доближил до Саладин. Обявил, че съобщението е

поверително и може да му го предаде само на четири очи. Саладин заповядал на придружаващите го да напуснат залата, останали само двама пазачи мамелюци.

Пратеникът попитал защо султанът не отпраща и мамелюците, за да му предаде съобщението насаме, а Саладин отговорил:

- Тези двамата ги смятам за мои синове. Те и аз сме едно.

Пратеникът се извърнал към стражата и ги попитал:

- Ако ви наредя в името на моя господар да убиете султана си, ще го направите ли?

Двамата кръстосали ятаганите си и отвърнали:

- Заповядай ни каквото пожелаеш.

Като осъзнал, че животът му непрекъснато е в опасност от дългата ръка на низаритските асасини, Саладин решил да сключи примирие със сектата. След този инцидент изглежда двамата врагове се сближават, защото няма сведения за други сблъсъци между Синан, Старецът от планината, и Саладин. [34]

Друго важно последствие от установения съюз може би е убийството на франкския крал на Ерусалим, Конрад дьо Монферат през 1192 година, малко преди смъртта на Синан. Двама фидани, преоблечени като християнски монаси, са убийците на Конрад.

Убийството нанася съкрушителен удар на кръстоносците. По този повод биват отправяни много и най-различни обвинения, включително и към английския крал Ричард I Лъвското сърце. Но Синан е имал достатъчно поводи за отмъщение, като не изключваме и указания от страна на Саладин. Малко преди убийството му Конрад пленява натоварен низаритски кораб и избива екипажа му, което вероятно е дало достатъчен повод на Синан да отвърне на удара по този начин.

Във всеки случай смъртта на Конрад помага на Саладин, който успява да сключи примирие с крал Ричард. Низаритите са включени в мирния договор по молба на Саладин. Синан и Саладин умират един след друг в разстояние на няколко месеца, а Ричард Лъвското сърце напуска Светите места и се връща в Европа.

Синан е почти легендарна религиозна личност сред сирийските низарити. Не е имал телохранители и е управлявал само благодарение на силния си авторитет. Пътувал е от крепост на крепост, без да има постоянна главна квартира и назначена администрация. Поради непрекъснатото му движение мрежата от исмаилитски крепости остава здраво свързана и винаги в бойна готовност. Уилям от Тир, оставил ни документи от времето на Синан, пресмята, че в Сирия асасинският водач е имал около 60 000 последователи. Друг историк описва Синан като справедлив и благороден владетел.

Низаритските асасини са мистична секта, силно свързани с древните традиции на суфизма, зороастрианството, хиндуизма и будизма. Афганистан е бил будистко царство по времето на Александър Велики и си остава такова до настъпването на исляма.

Синан, чието образование е в традициите на суфизма и хиндуисткия мистицизъм от индийския субконтинент, се смята за образован астролог и алхимик, както и за познавач на магията, телепатията и ясновидството. Никой не го е виждал да се храни или да пие и според преданията е имал лечителска сила. Разказва се, че два пъти е предпазил хора от падащи скали, като е приложил психокинетичните си способности. Също така спрял нападението на Саладинови воители, като ги парализирал на бойното поле, на безопасно разстояние от отрядите на асасините.

Деликатността на Синан също е прославяна в легендите не по-малко от ясновидските му способности. Един анекдот разказва как при посещение в някакво село бил посрещнат от

местния големец, който му поднесъл покрит поднос с храна, специално приготвена от съпругата му. Синан любезно отместил подноса. Големецът се засегнал от явното пренебрежение на госта и поискал обяснение. Синан мълчешком го отвел настрани и тихо му обяснил, че от притеснение съпругата му забравила да извади вътрешностите на пилето. Ако гостът вдигнел капака на подноса, големецът щял да се посрами пред хората си. Като проверил храната под капака, домакинът се уверил в правотата на Синан.

Синан подписал прокламацията на Хасан II от Кияма и се твърди, че я проповядвал в Сирия. Наскоро след пристигането си организиран празник рамазан според новите изисквания. Това показва, че е приемал Хасан II за свой духовен водач, но не е искал или не е можел да прехвърли предаността си и върху сина му Мухамад II. Така след смъртта на Хасан II сирийските асасини се обявяват за независими от Аламут до смъртта на Синан. Решението им е неприемливо за Мухамад II, който на няколко пъти праща фидаини срещу Синан. Но според преданията Синан или е убил, или е спечелил на своя страна изпратените от Персия убийци.

Много сирийци вярват, че Синан е божествен имам или най-малкото негов хиджа. Някои дори го смятат за божествено възплъщение. Според едно от преданията последователи на Синан го заварили да беседва със зелена светеща птичка. Синан им обяснил, че това е душата на Хасан II, дошъл да търси помощ от сирийския имам. В чест на Стареца от планината е построено светилище. [34]

Тайният съюз между тамплиери и асасини

Някои историци са убедени, че тамплиерите и низаритските асасини са сключили редица съглашения, които уреждат налога, плащан на тамплиерите, и убийствата, поръчвани от тях.

Ричард Лъвското сърце е обвинен, че е помолил Стареца от планината да организира убийството на Конрад дьо Монферат. Заговорът бил планиран по следния начин:

„Двама асасини приели християнската вяра и се настанили сред приближените на краля, като създавали впечатление, че се молят горещо. Но когато им се представила подходяща възможност, прободили краля и се скрили в църквата. Дочувайки, че кралят е изнесен жив, отново се явили пред Монферат и повторно го прободили, този път смъртоносно. А след това издъхнали, без вопъл, след големи мъчения.“ [34]

Всеизвестният въпрос за трите хиляди златни монети, платени на тамплиерите от сирийските асасини, е още един неизяснен момент. Според някои парите са дадени като откуп на християните, според други - това е тайна издръжка от по-голямата за по-малката организация. На онези, които приемат, че асасините са фанатични мюсюлмани и следователно не биха сключвали какъвто и да било съюз с неверници, трябва да припомним, че за последователите на Стареца от планината само той е безгрешният и сарацините, които водят свещена война в името на Аллах срещу кръстоносците, са също толкова грешни, колкото всички, които не приемат доктрината на самите асасини.

Тежките обвинения срещу тамплиерите за поведението им по време на кръстоносните походи включват и твърдението, че са се борили само с цел облаги. Не един исторически факт говори в подкрепа на това. През 1153 година християните обсаждат град Аскалон и се

опитват за подпалят стените му с клади. Част от стената пада, след като е горяла цяла нощ. Християнската армия е готова да влезе в града, когато магистърът на ордена (Бернар дьо Тремелай) претендира, че има право да завземе града сам. Защото първите нашественици в победен град отнасят цялата плячка. Докато отрядът обикаля за плячка, защитниците се окопитват, избиват тамплиерите и затварят пробойната.

В „История на тайните общества“ Аркон Даро пише:

„Изглежда, има основание да се вярва, че властта, която придобиват, кара тамплиерите да делят по равно усилията си за благоденствието на ордена си и за каузата на Кръста, независимо от огромните жертви, които дават. Без да са ограничени от клетва за вяроност към някой териториален господар, те се подчиняват единствено на магистъра на ордена си и затова никаква усмирителна политическа власт не може да им бъде наложена. Така съвсем лесно биха могли да бъдат оприличени на невидима свръхсила. И наистина имат някаква прилика с невидимата империя на асасините. Макар че никой не може да отрече смелостта им, за по-малко от сто и петдесет години тяхната властност и недостъпност им създават репутацията на хора, които се подчиняват на собствени закони.“ [7]

Крайт на присъствието на тамплиерите и асасините по Светите места

През 1184 година една случка възбужда голямо недоверие към Ордена на тамплиерите. Английският благородник Робърт ъф Сейнт Олбанс приема мюсюлманската вяра и повежда една от армиите на Саладин срещу Ерусалим, който тогава се владее от кръстоносците. Срещу тамплиерите се отправят обвинения, че са тайни мюсюлмани или съюзници на сарацините.

Две години преди това Саладин сключва съюз с асасините, което му осигурява свободата да продължи свещената война срещу кръстоносците. На 1 юли 1187 година той превзема Тиберия и атакува недалечния Хитин в петък, 3 юли. Тридесет хиляди кръстоносци падат в плен в решителната битка за Хитин, включително и кралят на Ерусалим. Тя всъщност слага край на властта на кръстоносците по тези места.

В арабските анали не се споменава за нито един тамплиер поискар милост по религиозни или други причини, макар да е известен бойният вик на Саладин: „На смърт, тамплиери!“ Великият магистър Жерар дьо Ридфор и няколко други тамплиери са сред пленените. Саладин им предлага да запази живота им, ако приемат светлината на истинската вяра. Нито един от тях не приема и всички, с изключение на великия магистър, са обезглавени. Един друг пленник - Реджинал дьо Шатийон, който не е тамплиер, се опитва да припомни свещения закон за арабското гостоприемство, а други кръстоносци заявяват, че са мюсюлмани и се спасяват, но нито един не е тамплиер.

Реджинал и тамплиерите са осъдени заедно на смърт за нарушаване на примирието и военно престъпление - убийство на невъоръжени поклонници, пътуващи към Мека. Великият магистър на тамплиерите обаче е задържан в тъмница по заповед на Саладин, за да бъде поискар откуп. Четири години по-късно, през юли 1188 година, една година след влизането на Саладин в Ерусалим, Ридфор е откупен. По ирония на съдбата загива само след една година при тамплиерската обсада на Акра. Макар да печелят битката, властта им в Светите земи никога няма да бъде възстановена.

Битката при Хитин е повратна точка за кръстоносците и слага край на западноевропейската власт в Палестина, продължила повече от седемстотин години, макар и да вдъхновява организирането на Третия кръстоносен поход, който се оказва неуспешен. Тамплиерите, както и някои други кръстоносци, все още са по Светите места, но са изгубили почти всичките си владения. Реалното седалище на властта им вече е на запад. По това време орденът притежава в Европа над 7000 имения и фондове. Макар и съсредоточени предимно във Франция и Англия, тамплиерите имат значителни имоти в Португалия, Кастилия, Леон, Шотландия, Ирландия, Германия, Италия и Сицилия.

Когато Ерусалим пада в ръцете на мюсюлманите, главната квартира на ордена се премества в Париж. Сградата, в която се настаняват, тамплиерите по традиция наричат Храмът (Темпъл). Именно тук потърсва убежище от разярената тълпа крал Филип Хубави през 1306 година. Говори се, че това посещение му отворило очите за богатствата на ордена. Приказните съкровища, които домакините му показват, вероятно навеждат банкрутиралия монарх на мисълта да ограби рицарите под претекст, че са еретици.

Властта на асасините е обуздана накрая от монголите, които си поставят за цел да ги унищожат в Персия, включително да изгорят поселищата им. Монголите се появяват по границите на Персия през 1219 година и се смята, че Хасан III, владетел на Аламут, е първият ислямски владетел, изпратил посланици при монголския хан, за да договори някакво примирие.

Хасан III умира през 1221 година и е наследен от Мухамад III, който управлява при един нестабилен мир с монголите до смъртта си през 1255 година. Към 1240 година нашествието на монголите вече стига до Западна Персия. През 1248 година исмаилитска мир-на делегация, в която присъстват и представители на асасините, се озовава при монголските водачи.

През 1254 година монголският водач Манджу приема францис-канеца Гийом дьо Рудрик, който е пратеник на Луи IX. Френският монарх иска да убеди монголите да подкрепят християнските армии при Седмия кръстоносен поход.

На срещата с водача Гийом научава, че Манджу се бои за живота си, защото научил, че четиридесет, предрешени по най-различен начин, са изпратени да му отмъстят за действията срещу сектата в Западна Персия преди няколко години.

Монголските войски пристигат в района на Аламут още същата година и атаките срещу крепостта на асасините започват. През 1255 година Мухамад III е убит от любовника си и синът му Куршах го наследява. През 1256 година монголите под водачеството на Хелгу Хан започват последната обсада на Аламут. Хелгу изпраща посредник при Куршах с предложение да му запази живота, ако Куршах се предаде и разруши крепостта си.

Куршах иска една година срок да се представи пред хана. Монголската войска се оттегля, но се връща през ноември 1256 година и дава ултиматум на асасинския владетел да се предаде за пет дни, макар че договореният срок от една година не е изтекъл. На 19 ноември Куршах със семейството си, приближените си и имуществото си влиза в монголския стан. Останалите асасини в Аламут отказват да се предадат и накрая са избити от монголите.

Монголските нашественици са удивени от крепостта. Водата тече в изсечени в скалите канали, а огромни резервоари са издълбани в масивните скали. Има големи хранителни складове и крепостта е проектирана да издържи на дълга обсада. С големи усилия монголите успяват да я разрушат.

В Аламут е имало богата библиотека и асасините се славели като почитатели на науките

и книгите. Персийският историк Джувейни, придружавал армията на Хелгу, лично е надзиравал изгарянето на цялата библиотека.

Монголите нападат и други асасински крепости и ги разрушават. Куршах праща послание до сирийските асасини и им заповядва да се предадат на монголите. Куршах моли за аудиенция великия хан Мангу и през 1257 година предприема дълго пътуване до планината Каракорум в Централна Монголия, придружен от монголски войски. Но когато пристига, ханът отказва да го приеме, защото сирийските асасини все още не са се покорили. По обратния път към Персия Куршах е пребит и заклан от монголските си пазачи. Монголите започват да изстребват всички роднини на Куршах и исмаилитите изобщо. Синът на Куршах, Шамс ал-Дин Мухамад е отведен набързо в безопасно скривалище и днешният исмаилитски водач Ага Хан е негов далечен потомък.

Няколко години по-късно сирийските асасини са пометени от армиите на мамелюкския султан Байбарс, който нанася решително поражение на монголите през 1261 година и унищожава последните асасински крепости.

И така, запознахме се с общността, от чието название в европейските езици са изковани думите „убиец“ и „убийство“. Идеята за „обезглавяващи“ удари срещу противника се възприема от тамплиерите и другите кръстоносци. Големи войски все още се сблъскват на бойното поле, наблюдавани от безопасно разстояние от владетели и военачалници, но другият начин да се води война е да нанесе удар директно срещу тях. Докато войнишката маса е манипулирана и принуждавана да влиза в битки като пушечно месо, властващият елит се задоволява да наблюдава жестоките последствия от решенията и призивите си, като внимателно пази себе си и близките си от битката.

Низаритските асасини променят тази практика и пренасят войната и битката за власт директно срещу водачите. Тамплиерите, на които им предстои да станат жертва на гонения и предателства, както и асасините, научават няколко неща от Хасан-и-Сабах. Те ще удрят директно предводителите на враждебната армия и ще подемат война срещу папата и Ватикана по море. Но ако тамплиерите са решили да станат господари на морската шир, необходими са им морски бази и карти. Благодарение на достъпа си до древните библиотеки в Близкия изток, те могат да се сдобият с копия от картите на някогашните владетели на моретата и океаните.

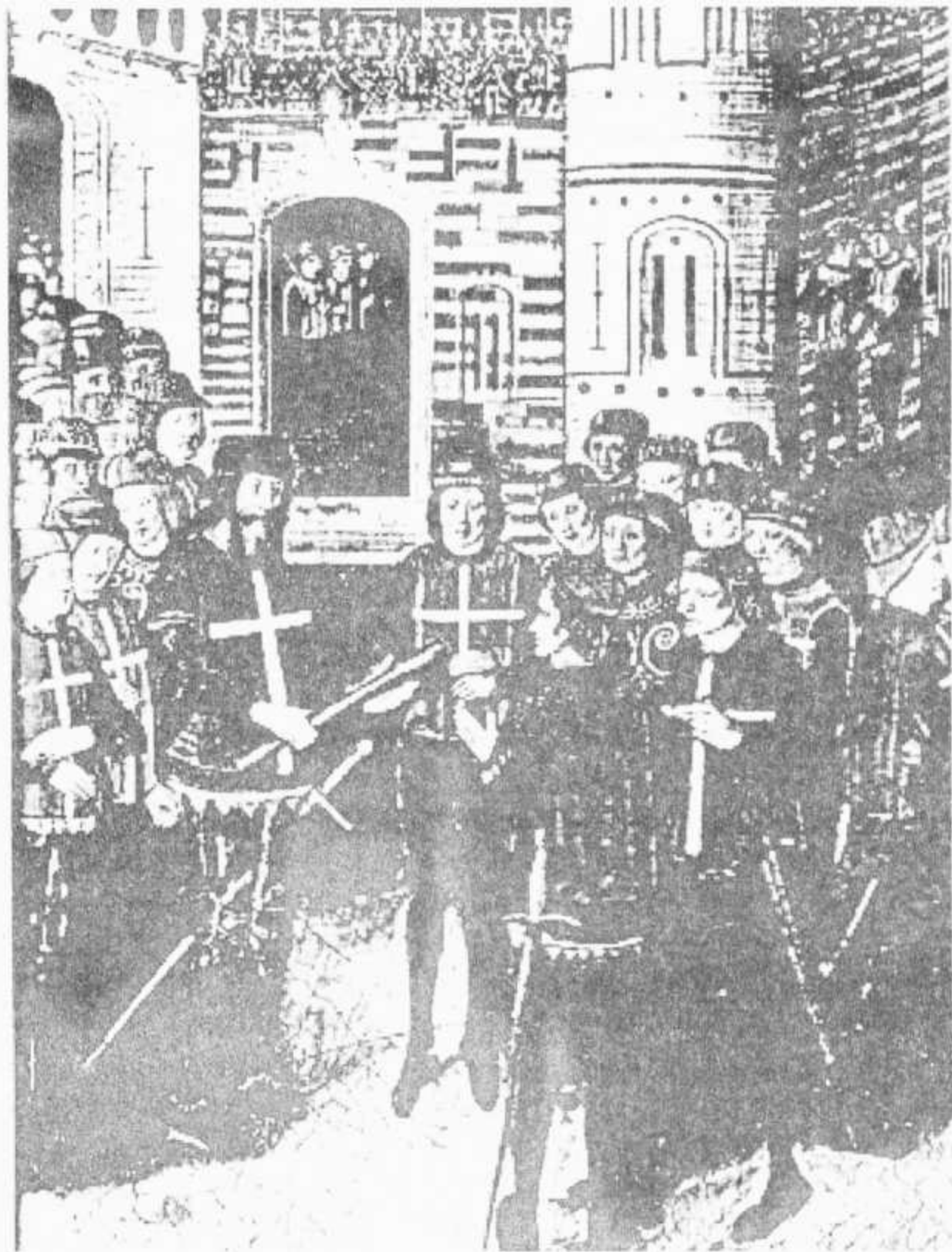
Кръстоносци в битка срещу египетски и турски войски

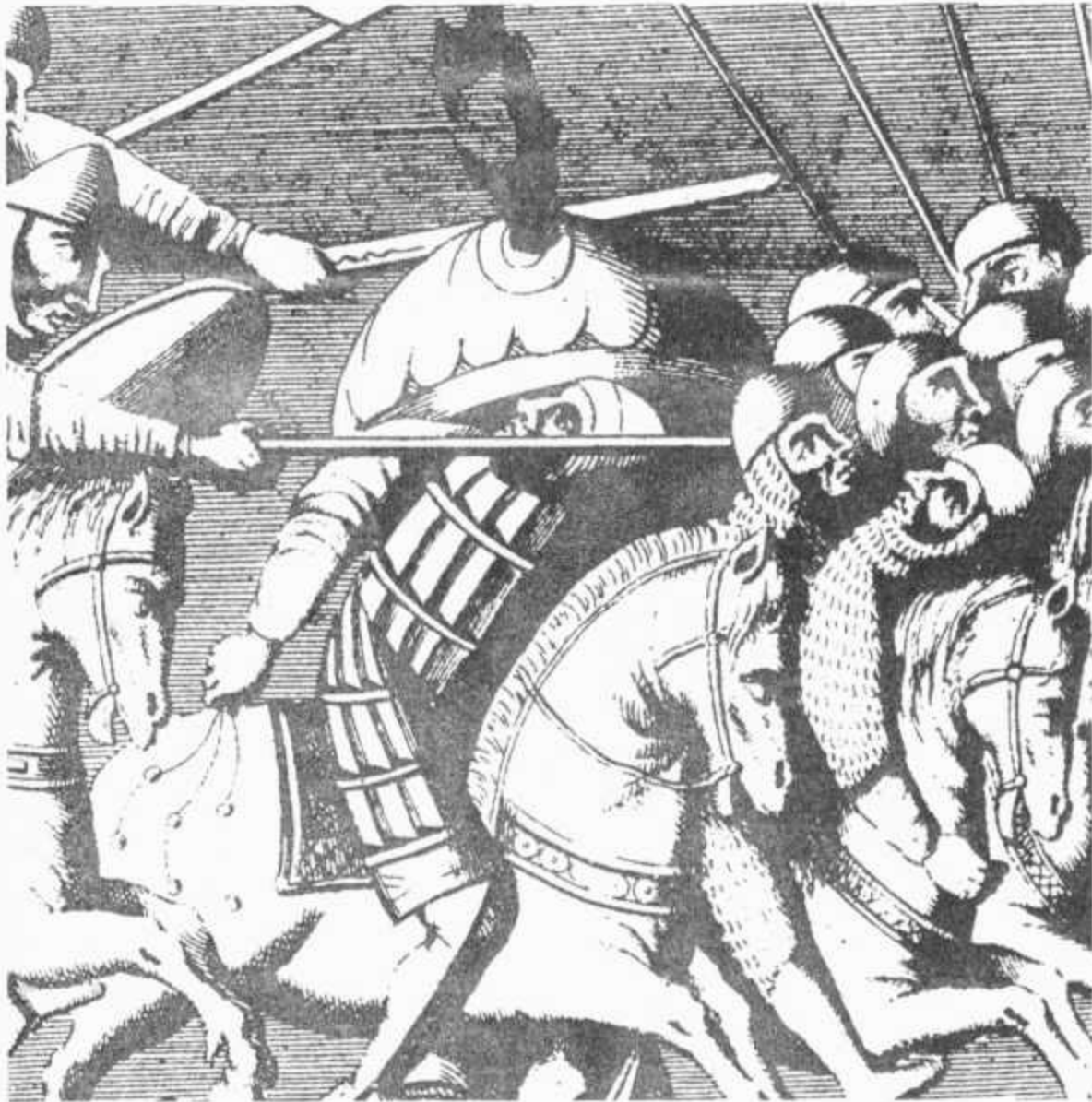
Асасини, изображение от викторианската епоха

*Битка между крѣстоносци и сарацини, ранно средновековно
изображение*

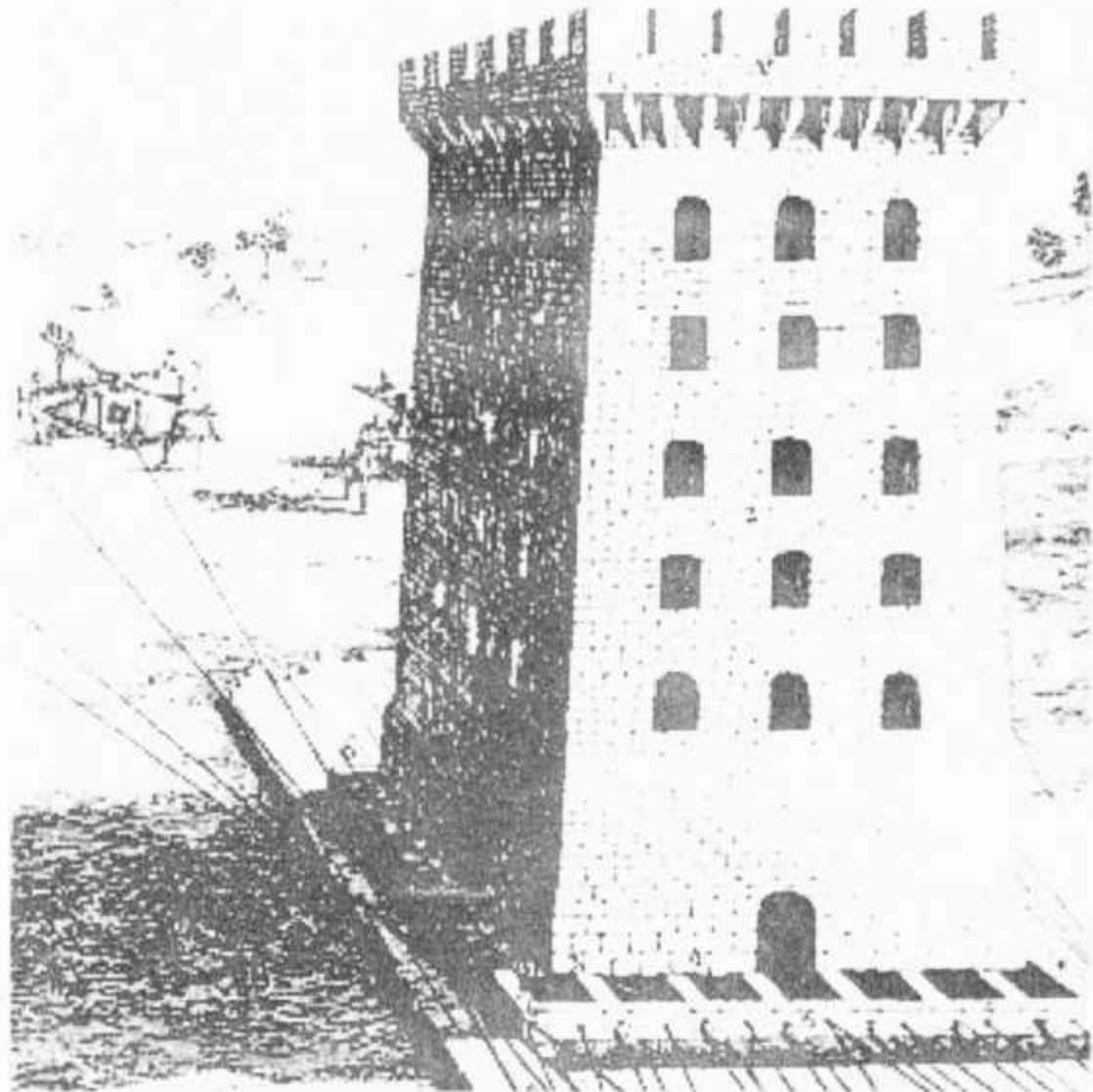
Рицарите хоспиталиери на остров Родос, малко преди да се преместят на остров Малта и да се преименуват

Селджуци бягат от кръстоносци, изображение от абатството „Сен Дени“

Рицар от Близкия изток, илюстрация от „Апокалипсис“ на Св. Северин

Обсадните кули са издигнати на известно разстояние от градските стени

Сарацини преговарят с кръстоносци в лагера им, из „Хрониките на Сен Дени“

Картата на Ибн Бен Зара, 1487 година

Карта на света на Меркатор, 1538 година

5
 imp' l'ellor cadu' e' v'it
 norm' us que ha'tenu'
 erica Sarmatosa ar
 vnuu' de partione'
 deinceps i' particula
 'axus tra'ctam' deq'
 mox qua' h'ru'nd' m'
 de alla Pto
 r' h'ru'nd'
 1538

Ne que ad nos tram orbe huius
 oron pertinet omniterma studij
 lectur' ubi huius terrar' successimus
 Germania quidem F. S. W. H. T. lo
 io Frise, Saxonia, Westphalia, H. al
 ly. Et Thuringia, in Turcia vero
 h'ro Pont' Et Bithynia, Asia pro
 p'ia 2. Lycia 3. Pamphylia 4. Cilicia
 5. Galatia 6. Et Cappadocia 7.

D'osio
 Rupelmu'ian' de'licabon'

Карта на света от Идриси

Карти на древните владетели на океаните

*„Всяко общество се сблъсква не само
с последователност от вероятни бъдещи събития,
но и с маса възможни събития в бъдещето”*

Алвин Тофлър²¹¹

*„За да успееш, трябва да приемеш света такъв,
каквото е, и да се издигнеш над него.“*

Майкъл Корда

Някои историци предполагат, че владетелите на древните морски народи са били мореплаватели, високообразовани мъже, които са намирали пътя си по звездите и са управлявали корабите си в тъмнината. Както говорихме в първа глава, мореплаването и морските изследователски пътешествия съществуват от няколко хиляди години.

Докато съвременните историци изолационисти смятат океаните за преграда при пътешествията по земното кълбо, съвременните дифузионисти твърдят, че океаните са магистрали, а не бариери. Много по-безопасно е да се превозват хора и товари на големи разстояния с кораб, като се плава покрай бреговата линия, отколкото да се извърви разстоянието по суша, като се плащат такси, водят се битки с враждебни племена или банди от разбойници. Вярно, някои кораби могат да потънат при буря, други да се разбият в брега, а трети да ги нападнат пирати, но все пак повечето ще стигнат целта си.

Тамплиерите, преживели двойно поражение - загубата на Палестина и гоненията на папата и френския крал, имат сериозен повод за размисъл. Загубили са положението си в Свещената римска империя, както и притежаваните земи и съкровища. Много от водачите им, включително и великият магистър Жак дьо Моле, са арестувани, изтезавани и екзекутирани. Редиците на тамплиерите са оредели наистина, но очевидно те все още притежават пари в наличност, които пазят, и отличен флот, плавал в миналото под бял флаг с червен кръст (флагът се употребява и днес като флаг на Англия, различен от добре познатия „Юниън Джек“ на Великобритания). Флотът вече не е в пристанищата на Франция, Испания,

Италия, Ирландия, Англия и много други европейски държави. Останали са само няколко пристанища, където може да се приюти: в Сицилия, Португалия, Шотландия и Норвегия.

Тамплиерите се нуждаят от убежище и са във война преди всичко с папата и с френския крал (и с някои други владетели от Свещената римска империя). Както вече бе отбелязано, тамплиерският флот се разделя на три основни части: южното направление остава в Средиземно море и се залавя с пиратство под флага на норманските крале на Сицилия, наречен „Веселия Роджър“. Вторият контингент се базира в Португалия и се превръща във флот на крал Енрике Мореплавателя. Северната група се отправя към Шотландия, където се установяват много тамплиери, построяват си домове и създават семейства.

Португалската и шотландската част от тамплиерския флот очевидно притежават известен брой древни карти, които по-късно ще им помогнат при изследването на Атлантика, където могат да открият нови земи и да пренесат на безопасно място, далеч от влиятелните си преследвачи, пазените от тях древни реликви на Свещения Граал и Свещеното Потекло. На картите са изобразени острови и континенти извън познатия на Европа свят по онова време. Показани са острови в Атлантика и дори части от Северна и Южна Америка. Норвежки предания разказват за обитаеми земи на запад от Ирландия и Шотландия. Исландия е колонизирана от норвежците през 850 година, а ирландските монаси са пристигнали по тези места дори по-рано. Може би тамплиерите също ще намерят там своя нов дом.

Внезапна поява на древни карти с голяма точност

Канадският писател историк Майкъл Брамбли („Свещеният Граал прекосява Атлантика“, „Заговорът на Колумб“) твърди, че тамплиерите са знаели за сушата отвъд Атлантика. Както отбелязахме, според него има три основни последствия от разпръскването на тамплиерите по света: възход на пиратството, начало на трансатлантическите проучвателни плавания от Англия и Португалия, наводняване на европейските пристанища с морски карти с изненадваща точност.

Брамбли подчертава, че третото последствие е най-важното. Не само че тамплиерите започват подготовката на трансатлантическите проучвателни плавания веднага след установяването си в Португалия и Шотландия, но и дяла Европа изведнъж се оказва притежател на морски карти с невиждана дотогава точност. Те са най-важният резултат от разселването на тамплиерите по две причини: първо, улесняват европейската търговия по море и така допринасят за упадък на феодализма, и второ, картите наистина дават възможност за зараждането на епохата на Великите географски открития в Европа, защото показват наличие на суша отвъд Атлантика.

Само тридесетина години след като крал Филип IV подстрекава папа Климент V да разтури Ордена на тамплиерите, в Европа се разпространяват морски карти, наричани портолани²²¹. Най-старият портолан, известен като „Дулцерт портолано“, е от 1339 година и се появява само двадесет и седем години след разпускането на ордена. Съвременните учени, занимаващи се с история на мореплаването, упорито се опитват да игнорират портоланите, защото те поставят много въпроси. Приема се, че действително съществуват, но изводите, които могат да се направят от тях, се премълчават. Само двама специалисти са се вкопчили упорито в загадките на портоланите, но академичната общност като цяло си затваря очите за очевидните заключения.

Казано на разбираем език, загадката на портоланите не е толкова във внезапната им поява в Европа през XIV век, а в удивителната им точност. Ще напомня, че спирачка за средновековното мореплаване е определянето на морската дължина, т.е. положението източно или западно от дадено пристанище, което не можело да се изчисли точно. Определянето на дължината чрез наблюдения на небосвода изисква измерване на времето с голяма точност. Толкова точни часовници по онова време просто не съществуват и трябва да се изчака до XVIII век, когато са създадени.

Загадката на портоланите е, че те са точни и по отношение на географската дължина, макар че се появяват внезапно в средновековния свят и нито един човек, народ или цивилизация от XIV век не биха могли да ги създадат.

Скандинавският изследовател А. Е. Норденсколд проучва портоланите, които успял да открие през 90-те години на XIX век. След като анализира стотици от тях, разпръснати из европейските музеи, той стига до извода, че всички са копирани от един оригинал. Тази оригинална карта е много точна по отношение на географската ширина и дължина. Всъщност по-точна от някои карти, произвеждани по времето на Норденсколд. Някои портолани възпроизвелсдат оригиналната точност в по-голяма или по-малка степен, в зависимост от старателността при копирането. Но всички те са много поточни от картите на Птолемей и далеч по-точни от картите на средновековните картографи.

Изследванията на Чарлс Хапгуд

През 50-те и 60-те години на миналия век професор Чарлс Хапгуд от Кийн Стейт Колидж в Ню Хампшър подхваща изследванията си оттам, докъдето е стигнал Норденсколд. Той се свързва с картографския отдел на Стратегическата военновъздушна част на американската армия (Осма ескадрила за техническо разузнаване на Би Би Си) с молба анализът му да бъде проверен. Както и Норденсколд преди него, Хапгуд стига до заключението, че по всяка вероятност всички портолани са копирани от един оригинал, защото се забелязват едни и същи особености. Освен това според него портоланът, известен като карта на Ибн Бен Зара, датиран от 1487 година, е най-добрият и най-точно копиран от оригинала. Тази карта вероятно не е оригиналът, но е най-доброто копие. Хапгуд споделя:

„Този портолан ме интересува, защото определено превъзхождаше всички останали карти, които познавах, с прецизното очертание на бреговата линия с всичките ѝ детайли. Като ги изследвах и ги сравнявах със съвременните карти, с удивление открих, че и най-малкото островче не е пропуснато... Мрежата, разработена за картата, бе удивително точна по отношение на относителните дължини и ширини. Общата географска дължина между Азовско море и Гибралтар беше с точност до половин градус.“ [36]

Това е грешка само със 30 мили [48,3 километра] при разстояние от изток на запад над 3000 мили [4828 километра] и точността е по-голяма, отколкото при пътните карти от 50-те и 60-те години на миналия век.

Всички оцелели портолани пресъздават Средиземноморския регион. Те показват само Европа от атлантическото крайбрежие през цялото Средиземноморие и обикновено включват и Черно море. Някои от тях, като картата на Ибн Бен Зара, продължават на север до Азовско море. Един-два портолани включват на изток дори и териториите около Каспийско

море. И географската ширина при всички е безупречно точна.

Един изключително важен въпрос чака отговор. Макар оцелелите до днешни времена портолани да отразяват само Европа, дали оригиналната карта, от която са извлечени, не обхваща много по-голяма територия? Всъщност дали тези портолани не са копия само на европейската част от по-голяма карта, на която е бил изобразен целият свят?

Въпросът действително е изключително важен. Ако портоланите представят само малката европейска част от някаква по-голяма карта на света или „Мапа Мунди“, както биха я нарекли учените, естественият извод би бил, че и останалата част от света е изобразена със същата точност. Накратко, ако е съществувала като първоизточник такава „Мапа Мунди“, на нея би трябвало да са представени точно Европа, Азия, Африка и двете Америки, защото няма основание да се предполага, че останалата част от света би била отразена по-различно от оцелелите копия на европейската територия. Именно тук е деликатният момент, на който трябва да се обърне внимание. Ако първоизточникът е съществувал и на него са били отразени всички континенти, притежателите на този безценен документ са били наясно, че отвъд Атлантика съществува суша, но това не е Азия.

Имало ли е някога такава карта на света? Дали тамплиерите са я притежавали? Дали те са пренесли копия в Португалия и Шотландия, които са послужили като пътеводители при пътешествията из Атлантика в търсене на религиозно убежище в Новия свят, а не в Азия?

„Мапа Мунди“ или древните карти на света

„Според мен основателно е да се приеме, че тамплиерите вероятно, дори сигурно, са притежавали такава карта на света - заявява Майкъл Бродли. - Основание за толкова категорично твърдение ми дава фактът, че съвременните учени са открили точно такъв вид карта на света в близоизточни архиви. По-точно, намерени са две много любопитни карти на света: картата на Хаджи Ахмет е открита през 1860 година в днешен Ливан. После, през 1929 година е намерена картата на Пири Рейс в императорския дворец в Константинопол. Преди да разгледаме тези карти и смущаващите заключения от тях, трябва да кажем две думи за методологията на картографите от Средновековието и Ранния ренесанс.“

Да предположим, че някой картограф през XV или XVI век разполага с много точна карта, която може да копира. Той сигурно би пожелал да я „подобри“ въз основа на известните му нови познания в тази област. Да погледнем нещата с очите на картографа: може би притежава карта, изобразяваща целия свят и места, които все още са неоткрити, но няма представа доколко картата е точна. Знае колко точни са картите, които собственоръчно съставя. Въобще не са точни! Защо да приема, че тази безценна „Мапа Мунди“ е по-точна от картите, изработвани по негово време? Няма основания за подобно предположение и следователно има пълно право, дори задължение, да коригира нещата според собствените си способности и знания.

За територии, които са недостъпни и затова непознати, като Северна Гренландия например, или земи, представени на „Мапа Мунди“, но все още неоткрити, средновековният картограф няма друг избор, освен да се осланя на точността на източника. Но когато стигне до области, които смята, че познава, като атлантическото крайбрежие на Европа или Средиземноморието, той би се почувствал задължен да коригира нещата според най-новите известни му данни. За жалост на картографа от Ранния ренесанс, както и за жалост на съвременните учени, познанията и картографските техники през XV и XVI век не могат и да

се сравняват с точността на картите, които очевидно са попадали отнякъде в ръцете на картографите през онази епоха.

Загадъчните оригинални карти винаги са точни, докато опитите на картографа да ги поправи според съвременните му познания винаги водят до изопачения, които са доказателство за невежество. Картите на Хаджи Ахмед и Пири Рейс са далеч по-точни от всички познати дотогава карти и изобразяват територии, които би трябвало да са все още неизследвани!

Картата на Хаджи Ахмед

Първо, картата на Хаджи Ахмед. Тя е чертана от арабски географ, почти неизвестен в историята, който работи извън Дамаск. Датирана е от 1559 година и изобразява целия свят в някаква произволна проекция, по-скоро произведение на изкуството, отколкото на науката, както е типично за арабското картографство от средата на XVI век. Внимателно разглеждане на картата разкрива, че Хаджи Ахмед е „усъвършенствал“ Средиземноморието според сведенията на Птолемей и го е изопачил, но е начертал Африка според най-точната португалска информация, с която е разполагал, и също я е изкривил по начин, типичен за средата на XVI век.

Но когато се вгледаме в Северна и Южна Америка, те са представени с почти съвременната си форма и могат да се сравняват с изображението от картата на Меркатор, съставена десет години по-късно според информацията от изследователите на Новия свят. За щастие Хаджи Ахмед очевидно не е разполагал със съвременни карти и скици на американския континент и затова просто се е придържал към копиране на загадъчната „Мапа Мунди“, с която е разполагал.

Неизвестният първоизточник на Хаджи Ахмед е бил много поточен от най-достоверната информация, достъпна през 1559 година, и затова картата на Хаджи Ахмед има съвсем съвременен вид. Показан е полуостров Калифорния, който дотогава не е бил картиран. Показано е северозападното крайбрежие на Северна Америка и Аляска, която все още не е била открита. Виждат се Хавайските острови в Тихия океан, които са открити чак двеста години по-късно. Показани са и разпръснатите острови на Полинезия, макар и малко бегло, но те също не са били познати по онова време. Ясно се вижда Антарктида и дори е загатнат полуостров Палмър, а той също е бил неизвестен на хората от XVI век.

Далечният изток, доколкото може да се проследи според странната (като разрязана ябълка) проекция на картата, е доста деформиран, но достатъчно точно изобразен. Но най-странното и смущаващо изображение на картата се отнася до Азия и Аляска. Извивката на Алеутските острови е предадена точно, но Беринговия проток не съществува и целият район е суша. Картата изобразява какво е било действителното състояние в този район, но преди 10 000 години! Изобразен е правилно „Беринговият сухоземен мост“ между Азия и Северна Америка. Но до 1958 година учените винаги са мислили, че Беринговия проток е точно изчезналият „сухоземен мост“, т.е. тясна ивица суша между двата континента. Ехографски изследвания, направени през 1958 година, доказват, че връзката между Азия и Северна Америка не е тясна ивица земя, а територия с размерите на субконтинент, която включва цялата повърхност северно от извивката на Алеутските острови и полуостров Аляска. Накратко казано, точно както е показана на картата на Хаджи Ахмед.

Този факт почти изключва коментарите. Или става въпрос за някакво съвпадение?

Може би един средно добър картограф, тъй като не е знаел как точно завършват континентите Азия и Северна Америка, е решил да опрости нещата, като ги съедини. Хапгуд и Бродли забелязват в картата на Ибн Бен Зара една странност, характерна за всички портолани, особено за най-точните, а именно - географската точността е налице, но морското равнище като че ли е много по-ниско.

На картата на Ибн Бен Зара повечето острови в Егейско море, които и днес съществуват, са доста по-големи, а някои „допълнителни“ острови, които вече ги няма, биха се „показали“, ако морското равнище падне с около сто метра спрямо сегашното. На същата карта се виждат и делтите на някои реки и прави впечатление, че делтите на Нил и Гарона например са значително по-малки, като че ли реките са по-млади и са се появили току-що след разтопяването на ледниковата покривка.

На картата на Хаджи Ахмед същите особености се забелязват и за други географски райони, освен за района на Алеутските острови. Едно голямо уширение на Южна Калифорния се издава навътре в Тихия океан и това всъщност би било точното местоположение на частта от континенталния шелф, показвала се над морското равнище преди 10 000 години. Разглеждайки североизточното крайбрежие на Северна Америка, забелязваме заливче, което би могло да е заливът Фънди или естуарият на река Св. Лаврентий, но Нова Скотия и Нюфаундланд са показани като свързани. Така би изглеждал районът преди 10 000 години, защото Големите плитчини край Нюфаундланд и плитчината Джордж край Нова Скотия биха се показвали над морското равнище. Професор Стив Дейвис от университета „Сейнт Мери“ в Халифакс, Нова Скотия, развълнува неотдавна канадските археолози със съобщението, че са извадени находки от човешка дейност от плитчината Джордж. Според Дейвис възрастта на находката е около 10 000 години. Тогава хората са населявали погълнатата от морето територия. Макар че канадските вестници съобщиха за откритието като сензационно, с намек, че може би става въпрос за потъналият континент Атлантида, находките са твърде примитивни приспособления за преработка на риба и приличат на използваните от съвременните ескимоси или от индианците от изчезналото племе беотук, населявали Нюфаундланд.

След като особеностите, свързани с морското равнище, са обща характеристика на всички портолани и на хипотетичната „Мапа Мунди“, от която, изглежда, портоланите са прекопирани, трябва ли да се приеме, че земята е била точно картирана преди 10 000 години и няколко копия са оцелели до Средновековието?

Картата на Пири Рейс

Тя е открита през 1929 година в истанбулския музей „Топкапъ“ и ни изправя пред още по-голяма загадка. Съставена е през 1519 година, когато Магелан тръгва на околосветско пътешествие. Но експедицията се завръща чак през 1521 година и следователно не може да е източник на нови сведения за автора на картата. Според бележките в полетата, които вероятно са направени от самия Пири Рейс, картата се основава на „картата на Колумб“ и други карти, „датиращи от времето на Александър Велики“. Трябва да обърнем внимание, че Пири Рейс не говори за „картата от Колумб“, а за „картата на Колумб“. Самият Пири Рейс е мюсюлманин, пират, който достига до чин адмирал в турската армия (по националност е евреин; по онова време много евреи са били на служба при маврите и турците) и може би е знаел или поне е предполагал каква карта е притежавал Колумб и от каква „Мапа Мунди“ е

копирана.

Във всеки случай картата на Пири Рейс предизвиква раздвижване в дипломатическите и географските среди, защото изобразява американския континент с невероятна точност. Проблемът е, че по онова време малцина са достигнали до американския бряг, да не говорим за подробни изследвания. През 1519 година европейците току-що са разширили обсега на пътуванията си извън Карибско море, Кортес стъпва в Мексико през същата година. Писаро все още не се е срещнал с инките от Южна Америка. Тогава какъв е първоизточникът на картата? След откриването ѝ американският държавен секретар Хенри Смитсън започва припряна кореспонденция с турските власти, която продължава няколко години. Смитсън настоятелно моли турските власти да проверят внимателно всички стари архиви за други подобни карти. Турците преравят архивите си или поне съобщават, че са го направили, но не откриват нищо подобно на картите на Хаджи Ахмед или Пири Рейс.

В картата на Пири Рейс бреговата линия на Новия свят е показана с невероятна точност, но обикновеният читател може и да не го забележи. За картографските специалисти от 30-те години на миналия век обаче това е очевидно и те дори веднага разбират, че при съставянето на картата е използвана твърде специфична техника - азимутна еквилистанционна проекция. Постарах се да я обясня и демонстрирам с приложените илюстрации. Внимателно проучване на илюстрациите и описанията съвсем ясно навежда на зашеметяващо заключение, от което специалистите по картография все още са озадачени.

Професор Чарлс Хапгуд дълго е анализирал картата на Пири Рейс и Стратегическата военновъздушна част напълно подкрепя методите му, както и изненадващото заключение: картата на Пири Рейс може да се състави само ако се използват данни от аероснимки! За повече подробности читателят може да се запознае с богато илюстрираната книга на Чарлс Хапгуд „Карти на древните владетели на океаните“. [36] Изследователите на световната история дължат голяма благодарност на Хапгуд, който е събрал картите и е разкрил удивителните им особености.

Карта на северните райони от Дзено

Хенри Синклер, велик магистър на тамплиерите след бягството им от Франция в Шотландия, очевидно е притежавал забележителна карта, когато се отправя на пътешествие до Нова Скотия през 1398 година (повече по въпроса в следващата глава). Картата е стигнала до наши дни като „Карта на северните райони на Дзено и е съставена към края на XIV век от венецианския мореплавател Антонио Дзено, който бил на служба при Синклер.

Картата вероятно отразява сведенията, събрани от Антонио Дзено и брат му Николо при пътешествието им от Венеция през 1380 година. Предполага се, че са стигнали до Исландия и Гренландия, а може би и до Нова Скотия. Съставили са карта на Северния Атлантук, която е била изгубена в продължение на два века и преоткрита около 1550 година.

От подробно проучване на картата става ясно, както обяснява подробно в книгата си Хапгуд, че картата на Антонио Дзено всъщност е копие от друга, много точна карта, при съставянето на която е приложена конична проекция. Самият Дзено не би могъл да познава тази проекция, тъй като е „измислена“ три века след смъртта му. В картата си Дзено също е „поправил“ някои неща според собствените си познания.

И Рене Норберген²³¹ е съгласен, че братята Дзено не биха могли да са автори на въпросната карта. Те вероятно са стигнали до Исландия и Гренландия, но на картата им са

означени много точно не само географските дължини и ширини на тези райони, но и Норвегия, Швеция, Дания, прибалтийското немско крайбрежие, Шотландия и дори малкоизвестни парчета суша като Шетландските и Ферьорските острови. Авторите на оригиналната карта са знаели точните координати - дължина и ширина на цялата територия на Северния Атлантически океан. Следователно твърде вероятно е картата на Дзено да е не продукт постфактум, а братята Дзено да са я прекопирали преварително и да са я използвали при проучването на северните области на Атлантика. [30]

За възрастта на оригиналния първоизточник, използван от братята, може да се съди от факта, че територията на Гренландия не е покрита с ледове. Изобразени са планини във вътрешността на острова, а реките слизат към морето там, където днес има ледници. Капитан Малъри, чието първоначално проучване на картата на Пири Рейс го подтиква да изследва и други карти от епохата на Ренесанса, като картата на Дзено, обръща внимание, че равнината, която се простира във вътрешността на Гренландия, е разделена от планини. Под днешната ледена покривка тези подробности не личат, но съществуването на планини на Гренландия е потвърдено, когато френската полярна експедиция на Емил Виктор през 1947-1949 година, открива със сеизмични профили съвсем същата топография. [30]

Що се отнася до откритието, че някога Антарктида не е била заледена и вероятно е била населена, откриваме легенди за цивилизации, населяващи северните земи, които сега са погребани под дебела ледена покривка: легендите за Туле, Нуминор и хиперборейците. В „Речник на неklasическата митология“, Егертън Сайкс твърди, че според него норвежката легенда за *filbelvetr* - „ужасната зима“, която носи епичните катастрофи на Рагнарок и унищожаването на боговете на Валхала, може би отразява исторически факт за унищожаване на праисторическа цивилизация от полярните райони при настъпването на Ледниковата ера. [30]

Интересно е да се отбележи, че картата на Дзено може би показва и изгубената земя Туле - легендарна северна територия, споменавана от гръцки и римски историци като Диодор Сицилийски (Историческа библиотека, I в. пр. Хр.), Страбон (География, I в. пр. Хр.) и Прокопий (Готската война, IV в. сл. Хр.).

Според легендата Туле е остров в Северния Атлантик на шест дни плаване от Оркнейските острови и по площ е десет пъти по-голям от Великобритания. Древните историци твърдят, че тази земя е покрита с гигантски гори, пълни с различни животни и населена с няколко раси хора - някои твърде примитивни, но други по-цивилизовани, макар че практикували човешки жертвоприношения. Отбелязват също, че през зимата слънцето не се показва четиридесет денонощия, а през лятото - обратно, не залязва също четиридесет денонощия. Интересно е, че до днес на Бафиновия остров съществува голяма вкаменена гора, която още повече обърква представите за последния ледников период, когато огромни стада от мамути и носорози се скитали из Централна Аляска, а на Бафиновия остров се издигали гъсти гори, докато дебела ледена покривка покрива Мичиган и Уискънсин. И което е още по-странно, изглежда, че по същото време Гренландия не е била заледена.

Изчезналата земя Туле е важна в норвежката митология, както и за тевтонските рицари през Средновековието. Тя представлява интерес и за окултните групи в нацистка Германия. Една от тях, „Обществото на Туле“, в която са членували Адолф Хитлер и високопоставени функционери на нацистката партия, провежда сбирките си в Берлин и оттам се формира окултното ядро в нацисткото движение.

Смята се, че Туле (отъждествявана предимно с Гренландия) е бил остров, разположен

северно от Атлантида, и на него са избягали част от жителите на Атлантида преди потъването ѝ. Дали картата на братята Дзено датира от толкова далечна епоха - след потъването на Атлантида, но преди цялата територия на Гренландия да е скована напълно от леда? И как биха могли италианските мореплаватели да се натъкнат на такъв документ?

Вече споменахме, че Антонио Дзено е бил на служба при Хенри Синклер. Може би Синклер му е дал картата, която служи за образец на братята. Но по какъв път една толкова точна карта на Северния Атлантик е стигнала до Рослин? Може би с потърсилите там убежище тамплиери.

Тамплиерската връзка

Основанията за подобно предположение са прости и според мен - оправдани. В близоизточните архиви са открити две „Мапа Мунди“ сравнително неотдавна: картата на Хаджи Ахмед през 1860 година и картата на Пири Рейс през 1929 година. Преди деветстотин години, когато тамплиерите са завладели и разграбили много сарацински градове в Близкия изток, вероятно броят им е бил много по-голям. Почти сигурно е, че подобни карти са намерени поне от основателя на династията Дьо Буйон, който е бил тамплиер. Дьо Буйон е потомък на кралете от Меровингската династия и оттам неговата династия е „Светият Граал“ в смисъл на Светата Кръв.

Стойността на древните карти вероятно веднага е била оценена от тамплиерите. Ако кралството в Ерусалим бе просъществувало, богатството и бъдещото му процъфтяване очевидно би зависело от търговията, а не от земеделието. Земята на Палестина през XII век не се е отличавала от сегашната. Всичко, което би могло да даде на фамилията Дьо Буйон предимство в търговията, би било равно на съкровище и вероятно тамплиерите биха получили нареждане да го съхраняват и пазят.

Но после Ерусалим е загубен. Благородниците Дьо Буйон се връщат в Прованс, където погиват при масовите кланета по време на кръстоносния поход срещу албигойците. Само няколко представители на рода, който е предполагаемият наследник на Светата Кръв, оцеляват, но пък самите тамплиери са подложени на гонения и се разпръскват из Европа. Тогава картите може би са придобили по-голяма ценност, отколкото в Палестина. Оцеляването на „Светия Граал“ е зависело от тях. Ако отвъд Атлантика се намирала суша, както е показано на картите на Хаджи Ахмед и на Пири Рейс, тя би била наистина сигурно убежище от преследванията на Инквизицията. Задача на тамплиерите е да открият убежище, ако е възможно, и затова те бягат в Португалия и Шотландия с безценните си карти. Веднага след това започват проучвателни плавания из Атлантически океан.

Знаем, че Хенри Синклер е притежавал такава карта, защото се споменава в описанието на пътешествието му, известно като „Повестуването на Дзено“. Ще се спрем на него в следващата глава.

Загадъчната карта на Магелан

Абсолютно сигурно е, че кралското семейство в Португалия, чиито представители са членове на Ордена на рицарите на Христа, както се преименуват тамплиерите в Португалия, е притежавало карти, на които откритията са отбелязани „предварително“.

Мореплавателят Пигафета, който участва в експедицията на Магелан през 1519 година,

разказва следното за тайнствената карта на Магелан, която била копирана от карта, притежание на португалския крал:

„Всеки член на екипажа смяташе, че (Магелановия проток) няма изход на запад и единствено безграничната вяра в по-големите познания на командира би могла да ги накара да продължат напред. Но този велик човек, толкова умел, колкото и любезен, знаеше, че търси проход през тесен проток. Протокът беше показан на картата на Мартин от Бохемия, най-големият космограф, която се намираще у краля на Португалия.“

Откъде е дошла тази карта? Никой не може да каже със сигурност. Няма доказателство, но най-малкото е вероятно да е попаднала в Португалия с изгнаниците тамплиери, както е вероятно картата на Хенри Синклер за северната част на Атлантика да е донесена в Рослин от потърсилите там убежище тамплиери. Съвпаденията са твърде многозначителни, дори и да не представляват абсолютно доказателство.

И Колумб е имал някаква карта, може би копие от същия първоизточник, от който е копирана и картата на Пири Рейс, но това не е толкова важно. Относителните разстояния са точни при азимутната еквициклионна проекция. Хапгуд предполага, че Колумб би разпознал Европа и Средиземноморието без проблеми и би могъл да си състави приблизителен мащаб за цялата карта въз основа на разстоянията в Европа, които са му известни. Така вече ще знае посоката и приблизителното разстояние до целта на плаването си.

Следователно хипотезата е, че загадъчните „Мапа Мунди“ са свързани с тамплиерите. Твърде вероятно е те да са ги открили в Близкия изток, а някои да са получили от низаритските асасини, за които се знае, че са съхранявали древни карти, книги и всякакви познания. Много от картите вероятно са били копирани от по-стари карти, намиращи се в големите древни библиотеки като Александрийската.

Моряците разказват легенди, но и картите разказват легенди. Черният флаг с череп и кръстосани кости се развява над тамплиерския флот край Оркнейските острови, и десетилетия след разгрома на тамплиерите. Само флотът и замъците в Шотландия и Португалия са им останали. Годината е 1391 и принц Хенри Синклер, велик магистър на тамплиерите и адмирал на шотландския флот, се среща с Николо Дзено. Те кроят планове да изпратят флота към Северна Америка почти сто години преди Колумб.

И ето че едно от най-големите приключения в човешката история е на път да започне: смелото изследване на непознатите морета от изчезналия тамплиерски флот, основаването на малка колония, подготвянето на убийство във Ватикана и развихрянето на мощен флот срещу враговете на тамплиерите.

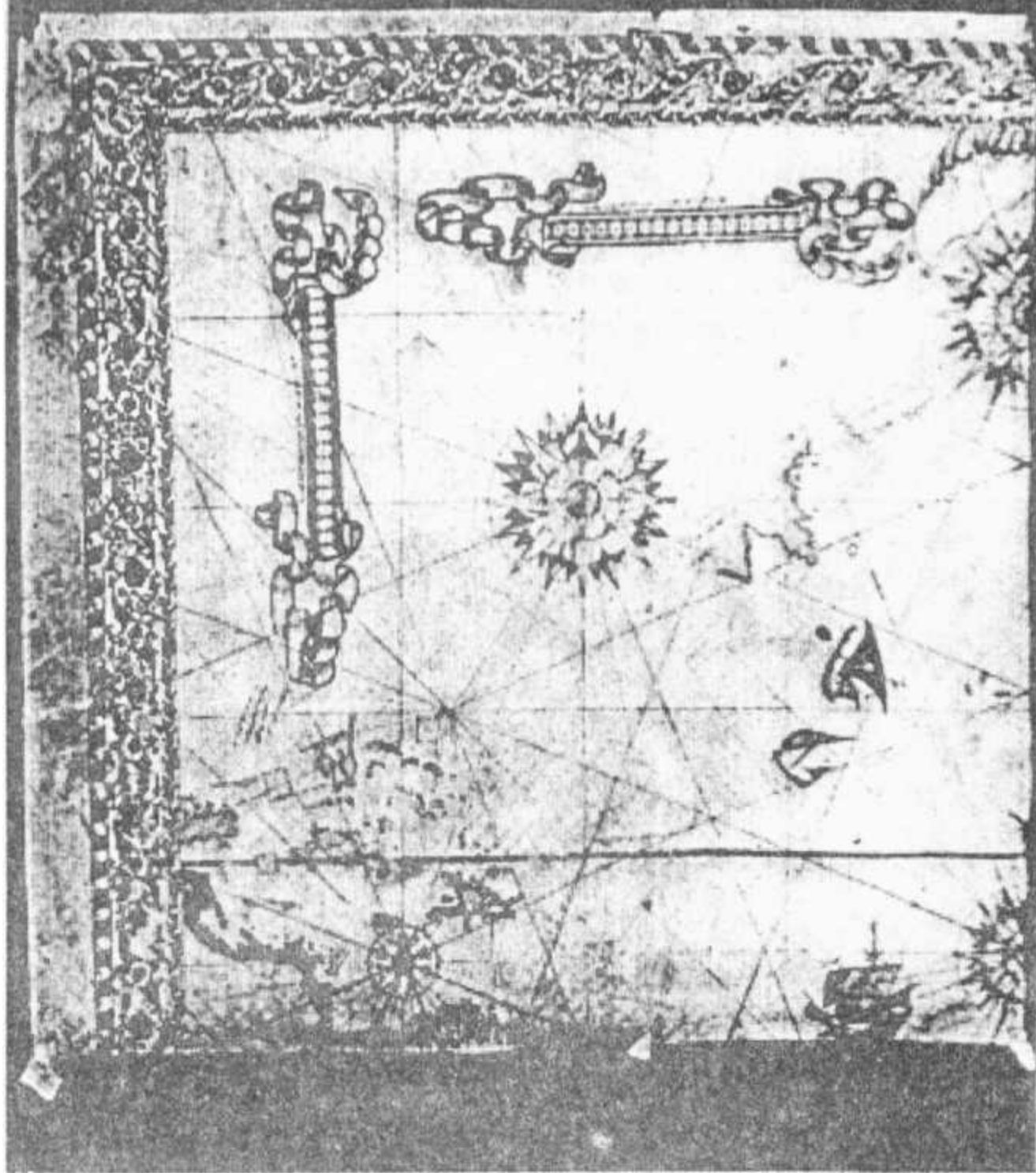
Карта на света на Глареаний от 1510 година

Карта на Мартин Валдесьолер от 1507 година,
на която за пръв път се появява името Америка.

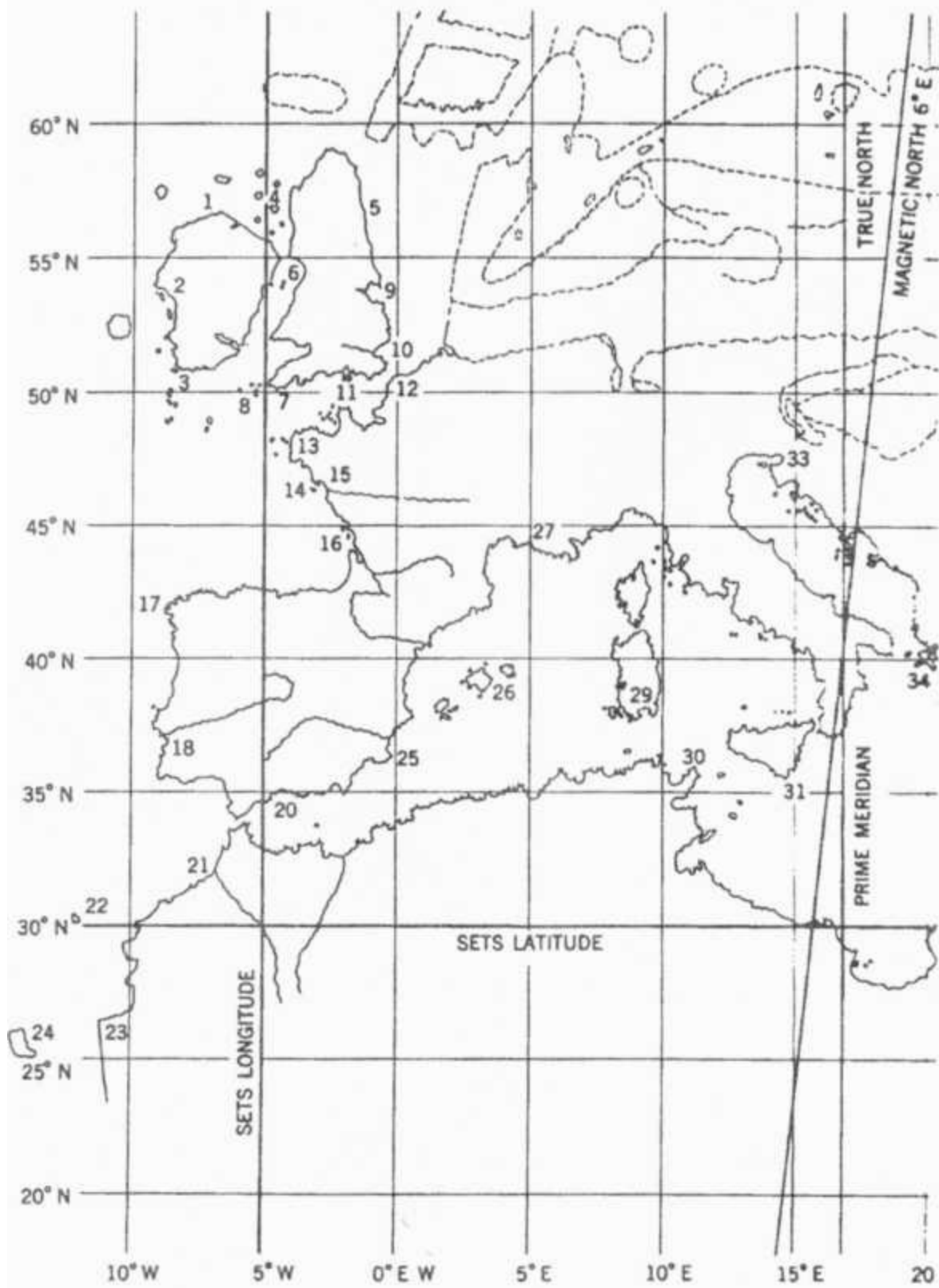
Карта № 1 на Пири Рейс

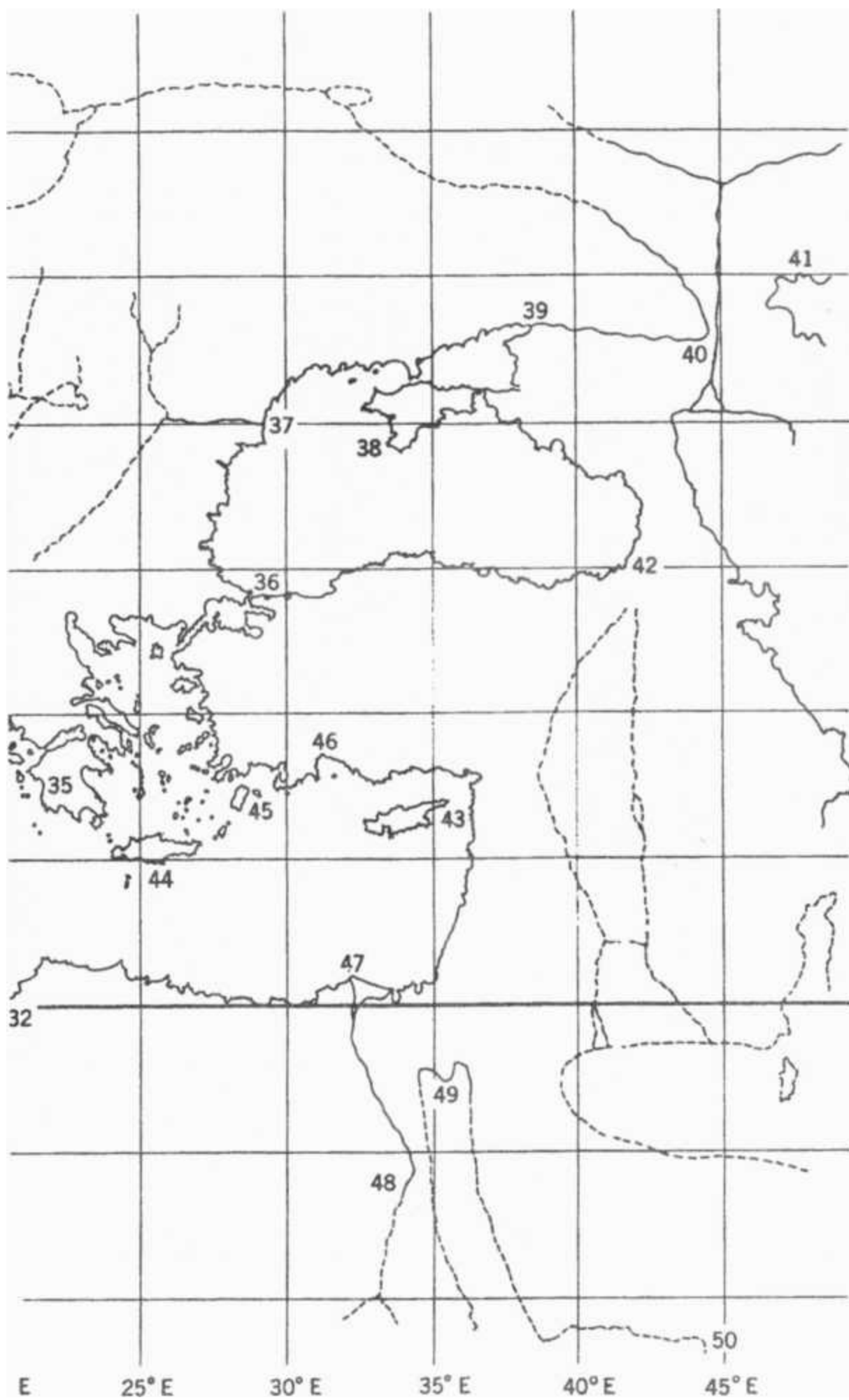
Карта № 2 на Пири Рейс

Картата на Пири Рейс с основната мрежа на портоланите, проследена от Хапгуд

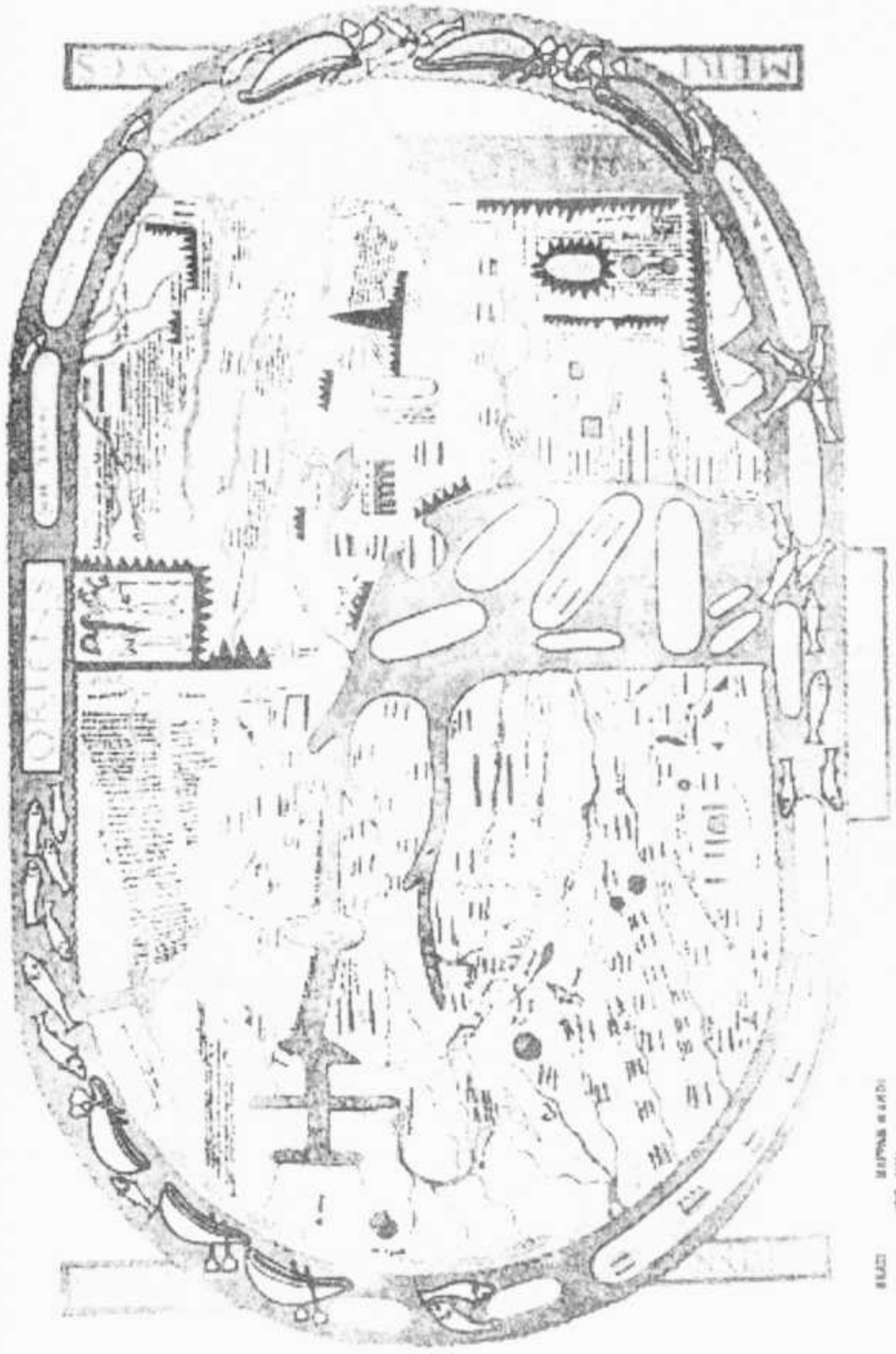

Картата „Дулцерт портолано“ с мрежа от линии на географската ширина и дължина, съставена от Хангуд

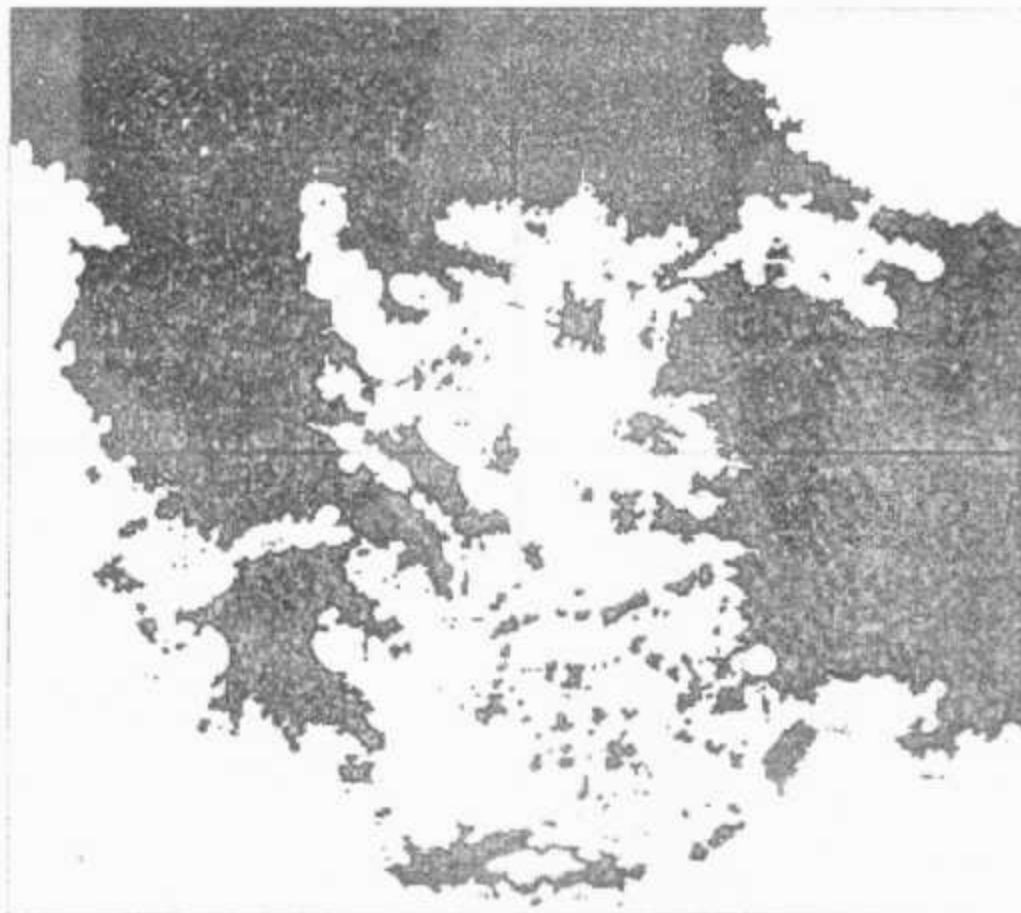

Карта на света на Птолемей

ВЕСИ
ВЕРУВА В ИДИ
.....
.....

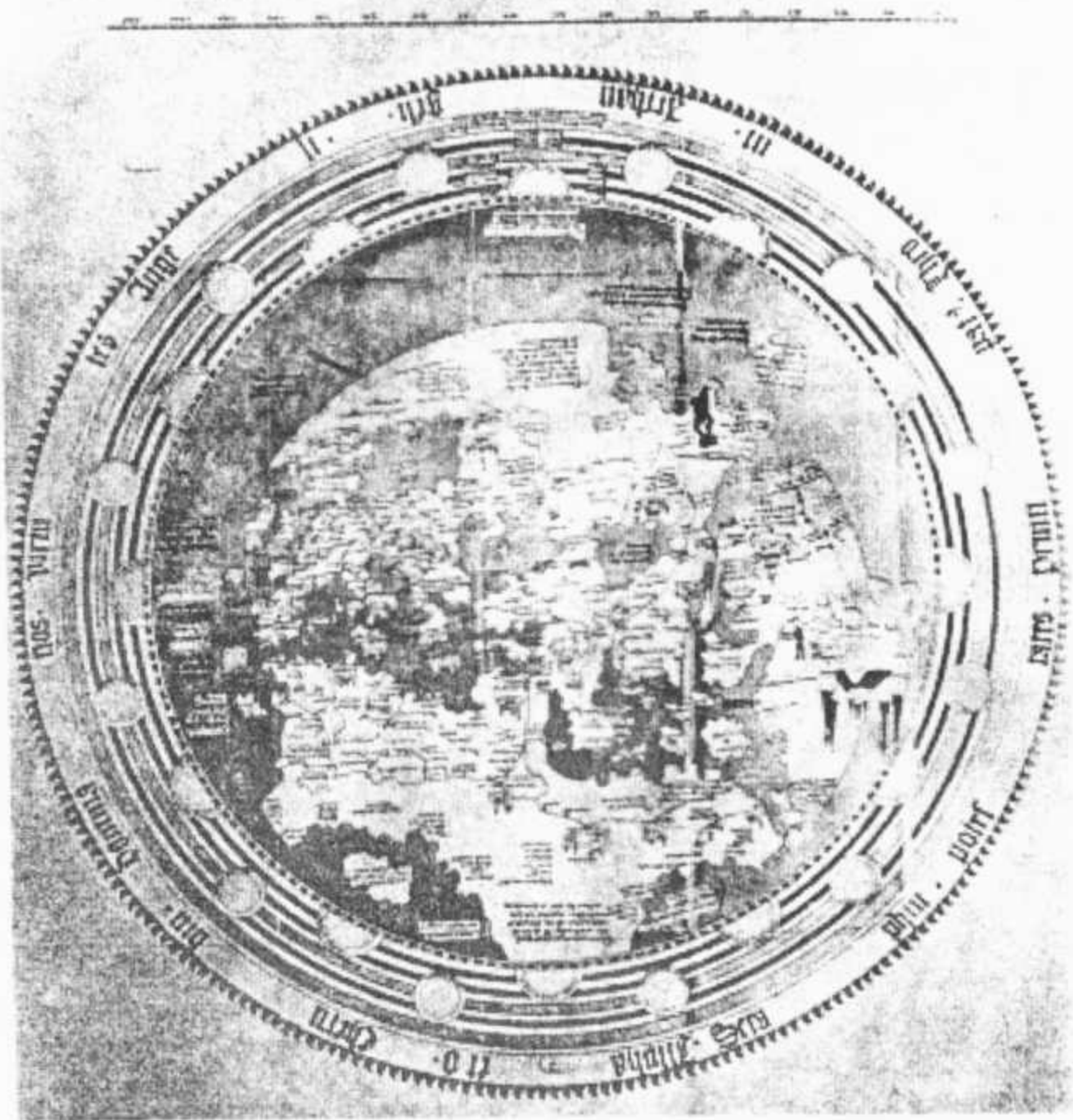
Средновековна карта на света на Осма Беатий

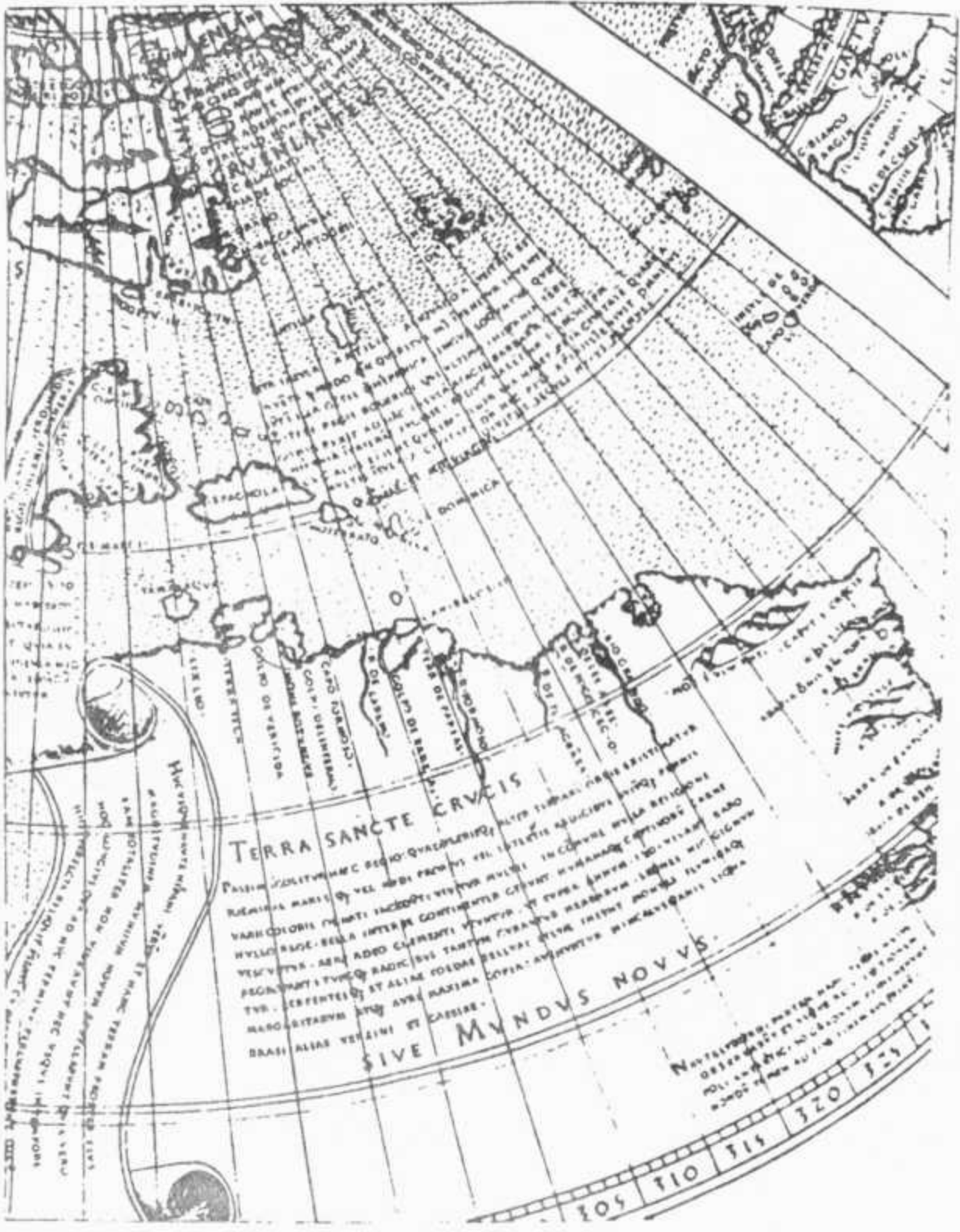
20°E 22°E 24°E 26°E 28°E 30°E

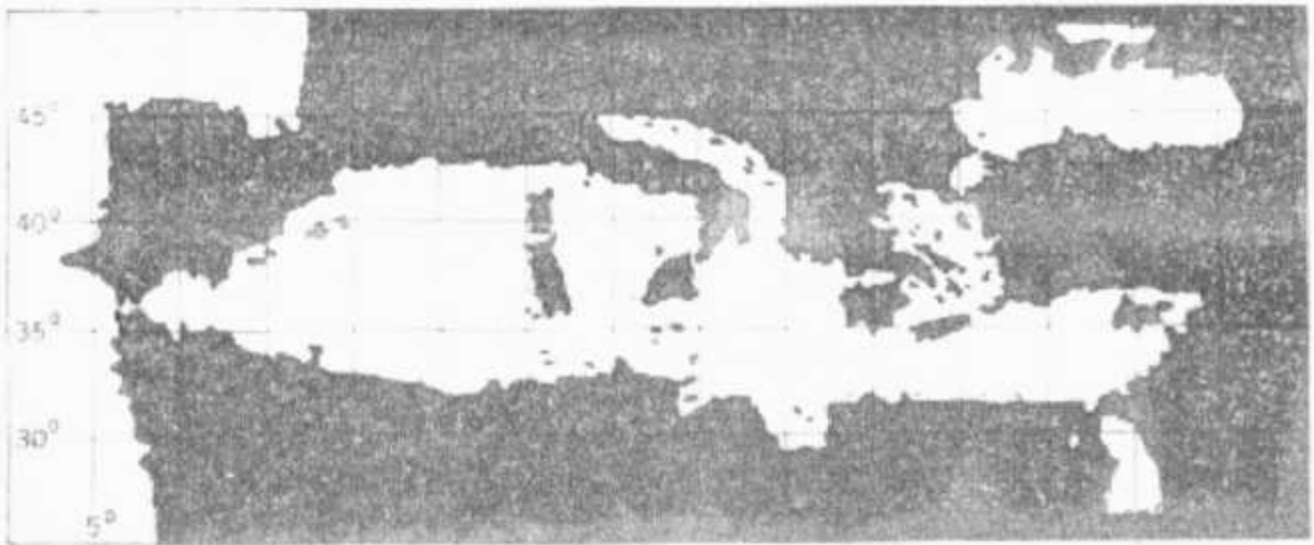
Сравнение на Хапгуд между картата на Ибн Бен Зара (горе) и съвременна карта на района на Егейско море.

Карта на Андреас Валспергер от 1448 година

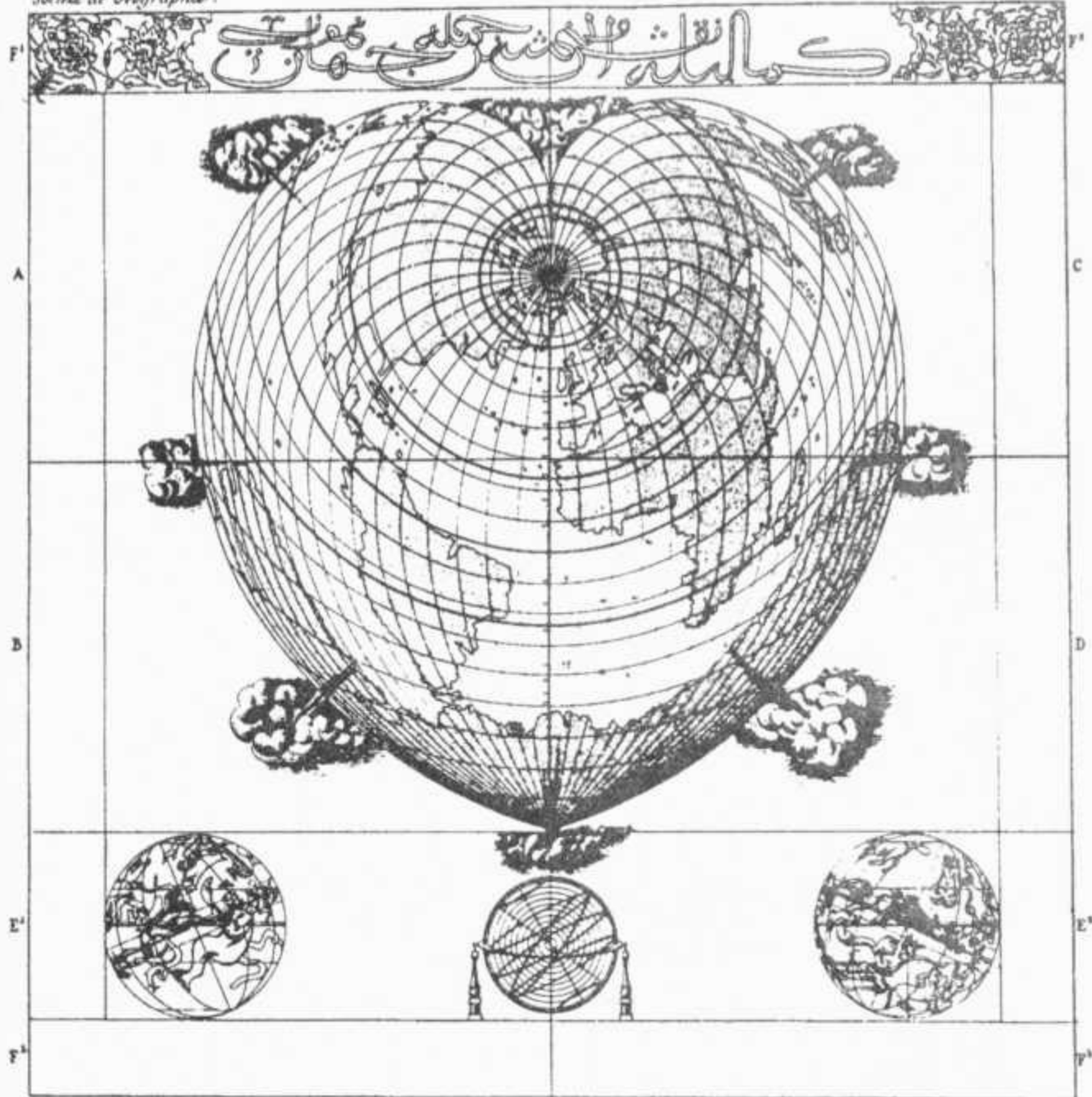
Карта на Америка на Йоанес Рюш от 1508 година

Сравнение на Норденсколд между картата на Птолемей (горе) и „Дулцерт портолаано“ на средиземноморския район

Карта на света на Оронтей Финей от 1532 година, на която е изобразена Антарктида

Gravé par Eckart, M. R. Baryer, Paris.

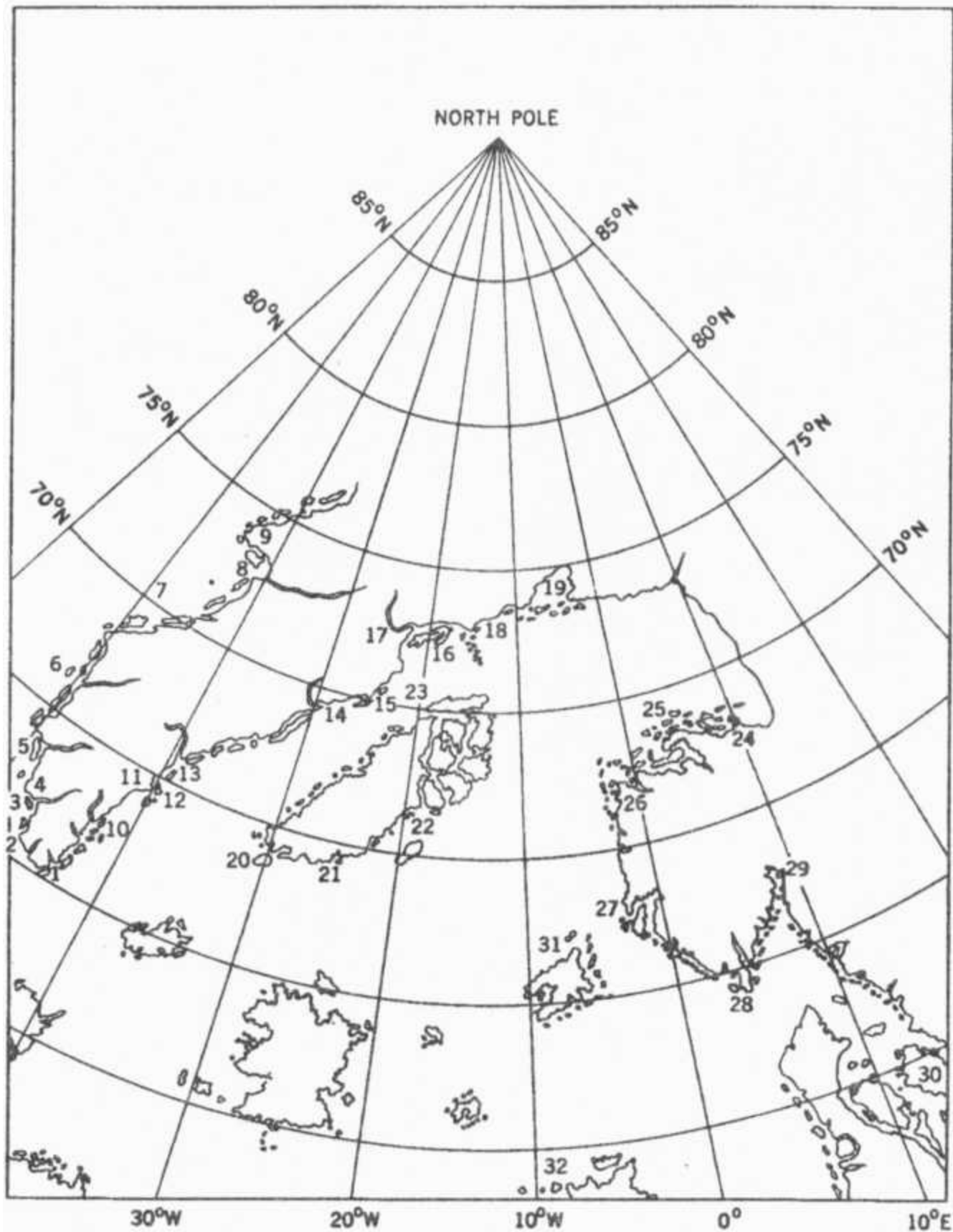
Imp. Anson, R. Anstine, Palais N, Paris.

Карта на Хаджи Ахмед от 1559 година

CARTA DA NAVEGAR DE NICOLO ET ANTONIO ZEN.

Карта на Севера на Дзено от 1380 година

Картата на Дзено с реконструирана полярна проекция
от Чарлс Хангуд

Пирати, тамплиери и Новият свят

„Парите са най-егалитарната сила в обществото. Те носят власт на всеки, който ги притежава.“

Роджър Стар²⁴¹

„Ние крачим назад в бъдещето.“

Маршал Маклуън²⁵²

Произход на рода Синклер

Ролята на тамплиерския флот в колонизирането на Америка не може да се омаловажава. А родът, който задвижва този огромен флот и по-късно основава масонските ложи, разпространили се из Нова Шотландия и Нова Англия, е Синклер.

Шотландският род Синклер произхожда от Рогнвалд Могъщия, владетел на Мокре в Норвегия и на Оркнейските острови. През 876 година синът му Хролф Бандита навлиза в поречието на река Сена и плякосва околността. Френският крал Шарл „Простия“ сключва с него мир, като му дарява провинция Нормандия и го прави сюзерен на Бретан. Споразумението е подписано в замъка Сен Клер-сюр-Епт в Бретан и оттам родът носи името си.

Вилхелм Завоевателя е първи братовчед на Сен Клер. Девет рицари от рода се бият на негова страна в битката при Хейстингс. Фамилията получава големи владения в Англия, а присъствието им в Шотландия е отпреди норманското нашествие. Уилям Сен Клер придружава крал Едгар Етелинг в Унгария, а по-късно ескортира сестра му Маргарет с реликвата „Холи Руд“ - част от Христовия Кръст, до Шотландия. През 1057 година кралят му дарява земите в Рослин с „доживотна рента“. Оттогава Рослин е притежание на рода и става известен с параклиса, в чиято украса личи силното влияние на тамплиерските традиции и символи.

Параклисът е строен между 1446 и 1450 година и се смята за върховно постижение на масонството - пълен е с тамплиерски символи и се твърди, че размерите му са определени

според принципите на древната свещена геометрия. Постройката е в основата на безкрайни спорове за евентуалните тайни на тамплиерите, скрити в нея. [12,13, 55, 79]

Наследникът на Уилям, Хенри дьо Сен Клер, участва в Първия кръстоносен поход и превземането на Ерусалим през 1096 година. Това е началото на връзките на рода с тамплиерския орден. Рицарите са поканени в Шотландия от Робърт Брус след разтурянето на ордена през 1307 година. Родът Синклер им позволява да организират седалището си в Балинтрадох, в имението Рослин.

В битката при Банокбърн през 1314 година, за която говорихме в трета глава, сър Уилям Синклер и двамата му синове повеждат рицарите тамплиери в сражение с английската армия. Победата все още се чества от съвременните общества на рицарите тамплиери в деня на св. Йоан със специална церемония в Банокбърн. След смъртта на Робърт Брус двама от рода Синклер са натоварени със задачата да отнесат сърцето му и да го погребат в Светите места. По време на пътуването си със сър Джеймс Дъглас и група рицари те водят ожесточена битка с маврите в Испания. Джеймс Дъглас и Уилям Синклер са убити. Маврите, впечатлени от храбростта на шотландските рицари, им позволяват да отнесат мъртъвците си за погребение в родината.

Родът Синклер има дълга и славна история в Шотландия, където се разклонява родовото им дърво. През 1455 година Уилям Сен Клер от Оркни получава графството Кайтнис, макар че представители на рода живеят там много преди това. Знае се, че представители на рода Синклер от Дун се заселили там през 1379 година. През вековете родът е дал много известни личности, сред които сър Джон Синклер от Ълстър, пръв председател на Земеделския съвет около 1700 година, съставител и издател на първия статистически отчет за Шотландия.

Родът Синклер играе активна роля и при заселването на Новия свят и формирането на американската нация. Един от известните потомци на рода е генерал Артър Сен Клер, който служи с Амхърст при Луисбърг и с Уолф при Квебек, където британци и французи воюват за установяване на контрол върху територията на днешна Канада. По време на Войната за независимост генералът е доверен съветник на генерал Вашингтон и взема участие в много битки. Това не бива да ни изненадва, като имаме предвид, че името Синклер е синоним на шотландски масон, а повечето от „бащите на Американската нация“ са активни масони.

Генерал Артър Синклер е и един от първите президенти на Съединените щати! Защото между основаването на държавата и ратификацията на Конституцията има период от осем години (1781 — 1788), през който осем души последователно са избирани за президенти с едногодишен мандат, преди да бъде избран Джордж Вашингтон. Пред тези осем години президентът на Конгреса е върховен глава на нацията. По реда на избора си първите ръководители на младата нация са: Джон Хансън, Ричард Хенри Лий, Елайъс Будиноу, Томас Мъфлин, Джон Ханкок, Натаниъл Горън, Артър Синклер и Сайръс Грифин. След това през 1789 година Джордж Вашингтон става президент, всъщност деветият президент на Съединените щати. Генерал Артър Сен Клер (Синклер) е седмият президент на Съединените щати и потомствен наследник на рицарите тамплиери. По-късно е назначен за губернатор на Северозападните територии на САЩ.

Много историци са на мнение, че езотеричните общества на масоните, розенкройцерите или Баварските илюминати, са всъщност неотамплиерски организации, основани да съхранят и популяризират тайните познания на тамплиерите. Като имаме предвид историята на рода Синклер, изглежда не е просто съвпадение, че фамилията Сен Клер от Рослин, дългогодишни рицари от династията на Жофроа дьо Буйон и на Ордена на тамплиерите,

стават наследствени водачи на шотландските масони. Не е съвпадение и фактът, че шотландското масонство има толкова голямо влияние в Канада и Новия свят.

Тайното пътешествие на принц Хенри Синклер

Една от най-интересните личности в дългото родословие на фамилията Синклер е принц Хенри Синклер, последният „крал“ на Оркнейските острови. Както много други средновековни благородници, Хенри има много титли. Той е „крал“ на Оркнейските острови, макар официално те да се смятат за графство и да са му дарени от краля на Норвегия. Освен това принц Хенри е владетел на други територии като васал на краля на Шотландия. Той е и велик магистър на рицарите тамплиери, ветеран от кръстоносните походи и според някои исторически източници - притежател на Свещения Граал.[12]

Родът Синклер е тясно свързан с френски родове, които също са участвали в Ордена на тамплиерите, и по-специално с рода Гиз-Лорен. Във Франция продължават гоненията срещу тамплиерите и отнемането на собствеността им. Родът Синклер се бори за защита на разпуснатия орден и се противопоставя на стремежа на папата да отнеме цялата собственост на тамплиерите в Шотландия и да я прехвърли на съперничещия им Орден на хоспиталиерите (Рицарите на св. Йоан, прекръстили се по-късно на малтийски рицари). Благородниците от рода Синклер заявяват, че тамплиерите нямат собственост в Шотландия, макар да признават, че самият клан Синклер притежава над петстотин имота в страната, включително и замъци. Един от тях е замъкът Къркуол на Оркнейските острови.

Времето тече, животът става все по-труден. Групите тамплиери, разпръснати из различни места, са все по-изолирани от семействата си във Франция, които са сред основателите на ордена. Благородниците от клана Синклер, които оглавяват тамплиерските редици и може би са пазители на легендарните им съкровища, все по-трудно стигат до Франция, отчасти поради враждебно настроената Англия, която разделя двете държави и отчасти защото френските пристанища са под контрола на Ватикана.

Принц Хенри среща именития мореплавател и картограф Николо Дзено на остров Фер, самотно парче суша между Оркнейските и Шетландските острови, през 1391 година. Както вече споменахме, братята Дзено са известни с картите си на Исландия и Полярната област. Принц Хенри се договаря с тях да изпрати флот на проучвателно пътешествие до Новия свят. [12]

С помощта на тамплиерите принц Хенри организира флотилия от дванадесет кораба, оборудвани с оръдия. Експедицията се оглавява от самия принц и е под командването на Антонио Дзено.

Изгубеното съкровище на рицарите тамплиери

Защо ли великият магистър на рицарите тамплиери, сър Хенри, е решил да изпраща изчезналия тамплиерски флот в Северна Америка? Какво възнамерява да прави там? Дали е намислил да основе нова колония, в която тамплиерите да живеят спокойно? Дали е решил да скрие тамплиерското съкровище на безопасно място, в далечни земи, където Ватиканът няма достъп?

В книгата си „Свещеният Граал прекосява Атлантика“ [9] Майкъл Бродли се допитва да покаже, че Хенри е пренесъл огромно съкровище в Новия свят. Както споменахме, той

твърди, че съкровището е съхранявано в крепостта Монсегюр във Френските Пиринеи. Крепостта е обсадена от Симон дьо Монфор и Инквизицията на 16 март 1244 година, но Брадли е убеден, че скритото съкровище е спасено и изнесено от рицарите тамплиери. Вече отбелязахме, че може би става въпрос, както за древни съкровища от Близкия изток, така и за кръвни потомци на Исус.

Макар някои изследователи да твърдят, че през Втората световна война немските СС-части са намерили свещените реликви от Монсегюр, по-вероятно е най-ценните неща от материалното съкровище, като Свещения Граал или Свещения Кивот, да са спасени от потомците на Меровингската династия по време на обсадата през 1244 година или след това. Реликви, останали от други общности, като катарите, в околностите на Монсегюр, може би наистина да са намерени от нацистите.

Брадли е убеден, че ранните трансатлантически експедиции са опити да се открие нова територия, дори да се създаде нова държава, където тамплиерите и Светата Кръв - потомците на династията на Меровингите, ще могат да живеят на спокойствие.

„Тамплиерският орден е създаден от втория крал на Ерусалим, Бодуен, който е по-малък брат на Жофроа дьо Буйон - пише той. - Единствената мисия на тамплиерите е да охраняват династията Дьо Буйон. Това е и единствената причина за създаването на ордена. Династията е почти унищожена по време на Албигойския кръстоносен поход и положението на оцелелите от рода става все по-несигурно след разгрома и разпръскването на тамплиерската им гвардия. Но тамплиерите са преди всичко безкрайно предани и смели. Те винаги са били подбрани точно според тези си качества.

Ако трансатлантическите експедиции тръгват от Португалия и Шотландия, малко след като тамплиерите пристигат в двете държави, основателно е да се предположи, че тамплиерите се опитват да намерят безопасно убежище за династията Дьо Буйон, която са се заклели да охраняват. Оцелелите, които са евакуирани от Монсегюр, както разказват легендите, отчаяно се нуждаят от сигурно убежище за спасение от Инквизицията. Никое място в Европа не може да е достатъчно сигурно за дълго време. Римокатолическата църква е всемогъща на Стария континент. Територии в периферията на континента като Португалия и Шотландия могат да станат кратковременен пристан по пътя към по-сигурно убежище. То не може да се търси в Югоизточна Европа и Средиземноморието, където господстват сарацините. Централна и Североизточна Европа също не са подходящи, защото тези региони се борят за оцеляването си срещу нашествията на монголи, татари и турци. Остава единствено пътят на запад. На запад, през Атлантика, може би има земя, където римокатолическата църква няма власт и могат да си създадат наистина сигурен дом.“ [9]

„Повествованието на Дзено“ и изчезналият флот на тамплиерите

Николо и Антонио Дзено поддържат редовна кореспонденция с брат си Карло във Венеция. Именно тези писма остават в историята като „Повествованието на Дзено“. Според него още през 1371 година четири корабчета, собственост на жители от владенията на Синклер, са отнесени от буря в открито море и акостира на суша, разположена далеч на запад (вероятно Нюфаундланд). След като пребивават двадесет години там, един от корабкрушенците е прибран от европейски рибари и се завръща в Шотландия. Ще отбележим, че това най-вероятно става през 1391 година, същата година, когато Синклер се

среща с Николо Дзено, за да уреди презокеанската експедиция. Дори и дане е разполагал предварително със сведения за земите отвъд океана, със завръщането на рибарите вече сигурно е получил необходимата информация. Синклер решава да изследва тези земи и организира морска експедиция с дванадесет кораба, за които се смята, че са част от изчезналия флот на тамплиерите.

В „Повествованието на Дзено“ Антонио описва експедицията им:

„Благородникът (Синклер) бе твърдо решен да изпрати кораби към онези земи и желаещите да участват в експедицията заради предизвикателствата на непознатото и новото бяха толкова много, че щяхме да попълним екипажа без никакви допълнителни разходи.

Тръгнах на път със значителен брой кораби и екипаж, но не бях върховният командир, както се надявах, защото самият Синклер тръгна с нас.

Големите ни приготовления за плаването към Естотиланд се случиха без късмет: точно три дни преди отплаването рибарят, който трябваше да ни води, умря. Независимо от това Зихмни (Синклер) не се отказа от начинанието, а на мястото на починалия рибар взе няколко моряци, които бяха пристигнали с него от острова.

Запътвайки се на запад, видяхме няколко острова, собственост на Фрисланда, и преодолявайки някои опасности, стигнахме до Ледово, където останахме седем дни да си починем и да оборудваме флотилията с необходимите запаси. Тръгвайки оттам, на 1 април пристигнахме на остров Илофе, и тъй като ветровете бяха благоприятни, продължихме напред. Но скоро след като излязохме в открития океан, се разрази толкова силна буря, че осем дни вълните ни блъскаха насам-натам и корабите се пръснаха и изгубиха. По-късно, когато най-сетне бурята поутихна, събрахме разпръснатите съдове и продължавайки плаването с попътен вятър, забелязахме суша на запад.

Насочихме се право към нея и достигнахме тихо и безопасно пристанище, където ни посрещнаха множество въоръжени хора, които тичаха към пристанището и се готвеха да защитават острова.

Синклер накара подчинените си да обяснят със знаци, че идваме с мир и те изпратиха десет души, които говореха десет различни езика, но не разбрахме нито един, с изключение на някакъв пратеник, който беше от Исландия.

Когато го доведоха, нашият принц го попита за името на острова, за хората, които го населяват, и кой е владетелят, а пратеникът отговори, че островът се нарича Икария и всички негови владетели носят името Икар, в чест на първия владетел, който бил син на Дедал, крал на Шотландия.

Дедал завладял острова и оставил сина си да го управлява, като дал на поданиците му законите, които те почитат и до днес. След това продължил плаването си, но корабът му потънал при голяма буря. В негова памет, морето се нарича Икарско море, а владетелите носят името Икар. Жителите на острова са доволни от земята, която Бог им е дал и няма да променят законите си, нито ще допуснат чужденци в земите си.

Затова молят нашия принц да не се опитва да променя законите, които са получили от онзи достоен владетел и спазват до ден днешен. Иначе опитът за намеса ще доведе до смъртта на нашия принц, защото островитяните са готови да умрат, но да не се отклонят от прилагането на законите си. Въпреки това, за да не помислим, че отказват категорично контакти с други народи, те биха приели един от нашите хора и ще му дадат почетно положение, дори и само заради ползата да научат езика ни и да се запознаят с обичаите ни, както са постъпили вече с десет други мореплаватели от различни държави, които са

попаднали на острова им.

Нашият принц изслуша всичко това мълчаливо и попита само къде има добро пристанище, като обясни със знаци, че възнамерява да вдигне котва.

След това, плавайки около острова, цялата флотилия с вдигнати платна навлезе в пристанище на източната страна на острова. Моряците слязоха на брега да насекат дърва и да налят вода, като бързаха много, защото се опасяваха да не ги нападнат местните обитатели. И с основание, тъй като островитяните от първата ни среща сигнализирали с огньове на съседите си, които, грабвайки оръжията си, се вгурнаха към крайбрежието и обсипаха моряците ни със стрели. Мнозина бяха убити, а неколцина ранени. Въпреки че правехме знаци за мирните ни намерения, яростта им нарастваше, като че ли водеха битка на живот и смърт.

Бяхме принудени да отплаваме набързо и направихме голям кръг около острова, но големи групи от въоръжени островитяни ни следваха по възвишенията и по брега, викаха и стреляха по нас отдалече, за да ни демонстрират враждебността си.

Затова решихме да се отправим към безопасно пристанище и да видим дали ще можем отново да говорим с исландеца. Но не осъществихме намеренията си, защото полудиваците стояха непрекъснато в готовност да ни нападнат, ако се опитаме да стъпим на сушата. Затова Синклер, като видя, че не може да постигне нищо и понататъшни опити биха застрашили флотилията с недостиг на провизии, вдигна котва с попътен вятър и плавахме шест дни на запад. Но после вятърът смени посоката си на югозапад и морето стана бурно. Плавахме четири дни при насрещен вятър и накрая зърнахме суша. Морето беше бурно и отначало се страхувахме да се доближим до брега, но слава богу, вятърът утихна и след това настъпи пълно затишие. Част от екипажите слязоха на брега и скоро се върнаха радостни с новината, че са открили прекрасна местност и още по-добро пристанище. Докарахме баржите и лодките си до брега и докато влизахме в пристанището, забелязахме в далечината висок хълм, от който се виеше дим. Това ни даде надежда, че ще открием обитатели на острова. Синклер не се успокои, макар че разстоянието беше голямо, докато не изпрати стотина войници да изследват вътрешността и да ни докладват що за хора са местните обитатели.

Междувременно се запасихме с дърва и вода и уловихме много риба и морски птици. Открихме такова изобилие на птичи яйца, че хората ни, които бяха доста изгладнели, ядоха до насита.

Докато стояхме на котва на това място, настъпи месец юни и мекият въздух на острова се изпълни с благоухания. Но тъй като не срещяхме никого, започнахме да си мислим, че мястото е необитаемо. Наименувахме пристанището Трин, а сушата, която се издаваше в морето, кръстихме Кейп Трин.

След осем дни отрядът войници се върна и докладва, че са пребродили острова чак до хълма и че пушекът е природно явление, произлиза от голям огън в подножието на хълма, където извира нещо като катран и изтича в морето, и там живеят много хора, които са полудиви, дребни и много боязливи. Докладваха и за голяма река и добро безопасно пристанище.

Когато Синклер изслуша разказа им и отбеляза чистия въздух, богатата почва, хубавите реки и много други удобства, у него се зароди идеята да основе селище. Но хората му бяха изморени и започнаха да роптаят, че искат да се върнат у дома, защото зимата приближава и ако останат по-дълго, няма да могат да се завърнат вкъщи преди следващото лято. Затова той задържа няколко лодки с гребла и желаещите да останат, а останалите изпрати на корабите,

като ме назначи за техен капитан, въпреки нежеланието ми.

Като нямах друг избор, тръгнах и плавахме двадесет дни на изток, без да срещнем суша. След това обърнахме курс на югоизток и след пет дни съзрях земя, и се озовахме на остров Неоме, а тъй като познавах района, разбрах, че сме близо до Исландия. Жителите на острова бяха поданици на Синклер и ние попълнихме запасите си и плавахме три дни до Фрисланда, където жителите, които си мислели, че са загубили господаря си, след като отсъствието му продължило толкова дълго, ни посрещнаха с възторг... Що се отнася до онова, което те интересува за мен, както и за хората и обичаите, животните и природата, всичко съм описал в отделна книга, която, ако е рекъл Господ, ще донесе, като се върна. В нея съм описал земята, огровните риби, обичаите и законите на Фрисланда, Исландия, Шотландия, кралство Норвегия, Естотиланд и Дрогио. И в заключение съм описал... живота и подвизите на Синклер, принц толкова достоен за вечна слава, колкото никой друг на света, заради голямата му храброст и забележителна доброта.“ [11,12]

Макар в „Повествованието на Дзено“ да не се споменават дати, знае се, че пътешествието е станало в края на XIV век. Историкът Фредерик Пол, който е и автор на книга за принц Хенри Синклер, е открил начин да определи възможно най-точно датата на експедицията. Отбелязвайки, че участниците в експедиции са имали практиката да наименоуват откритията си според религиозния календар, Пол обръща внимание на бележките, „докато стояхме на котва на това място, настъпи месец юни“ и наименовахме пристанището Трин“. Дали Трин е свързано с религиозния празник Тринити (Света Троица), който се пада в неделя, осем седмици след Великден? Пол пресмята, че щом според историческите хроники Хенри Синклер е починал през август 1400 година, пътешествието му е преди тази дата. Претърсва датите на следвеликденските празници и се спира на 2 юни 1398 година от няколко възможни дати за празника Света Троица, а именно: 6 юни 1395 година, 28 юни 1396 година, 17 юни 1397 година, 2 юни 1398 година, 25 май 1399 година, 13 юни 1400 година. [11]

Пол преценява, че 2 юни 1398 година е най-вероятна дата, защото е най-близо до началото на месец юни.

Канадският историк Уилям Крукър смята, че пътешествието може да се е състояло и няколко години по-рано, както обяснява в книгата си „Златото на острова на Дъба“:

Аз обаче не съм сигурен. Пол може да си мисли, че две години са достатъчно дълъг период за отсъствие от дома, но според мен по-важен е записът на Антонио при завръщането му във Фрисланда (Оркнейските острови): „Жителите, които си мислели, че са загубили господаря си, след като отсъствието му продължило толкова дълго...“ Дали две години могат да се приемат за „дълго отсъствие“? Може би датата е 6 юни 1395 година. За месец юни може да се каже, че току-що е настъпил и през цялата първа седмица от него Света Троица пак си остава подходящ празник, в чиято чест да се наименоува нещо. Все пак дедуктивният метод на Пол е ясен и повечето историци приемат датата 2 юни 1398 година. Но моите коментари трябва да се приемат сериозно от онези, които смятат, че на Синклер са му били необходими повече от две години, за да свърши всичко, което му приписват.“ [14]

Принц Хенри в „Нова Шотландия“ (Нова Скотия)

Смята се, че Нова Скотия е вторият „остров“, посетен от експедицията на Хенри Синклер, заради описанията на Дзено: „Забелязахме в далечината висок хълм, от който се виеше дим“ и „пушекът е природно явление, произлиза от голям огън в подножието на хълма, където извира нещо като катран и изтича в морето, и там живеят много хора, които са полудиви, дребни и много боязливи“. През 1951 година доктор Уилям Хобс, геолог от университета в Мичиган, отбелязва, че единствените катранени находища по крайбрежието на Северна Америка се намират в Стелартън и Пикту в Нова Скотия. [11,14]

Катранът от находището в Стелартън наистина се стича в приливна река и в миналото се е samozапалвал и горял безконтролно. Освен това само в района на Стелартън местните индианци микмак са обитавали пещери.

Приемайки, че „високият хълм, от който се вие дим“ е планината Адамс Пол прекарва права линия от катраненото находище в Стелартън през планината до Атлантическия океан. Линията му попада в залива Чедабукто и той заключава, че пристанището „Трин“, където пристига флотът на Хенри Синклер, най-вероятно е днешното пристанище Айзбъро в дъното на залива.

В „Повествованието на Дзено“ не се споменава нищо за дейността на Хенри Синклер, след като стъпва на сушата. Антонио Дзено описва само собственото си завръщане до Фрисланда. Но от разказа му все пак може да се направи извод, че Синклер е искал да проучи територията и да установи контакт с местното население. Изпраща отряд от сто души да проучи „високия хълм, от който се вие дим“, да опознае местността и да разбере „що за хора са обитателите“. Хората му се връщат и докладват, че са видели хора, които живеят в пещери и „много добро и безопасно пристанище“. Тъй като Синклер е убеден, че новооткритата суша е остров, логично е да тръгне по крайбрежието до района на Стелартън, където се натъква на индианци и се възползва от помощта им да изследва новата територия.

Пол възпроизвежда движението на Синклер според легендите на индианците микмак, в които се разказва за богочовек Глоскап. Според Пол това е Хенри Синклер, съдейки по характерни прилики, една от които е, че и двамата са имали по три дъщери. Други учени също приемат, че Глоскап е бил европейец, така че Пол не пресилва прекалено нещата.

В книгата си „Принц Хенри Синклер“ [11] Пол се опитва да проследи движението на Глоскап. В микмакската легенда се разказва, че преди началото на зимата, Глоскап предприел обратно пътешествие през полуостров Нова Скотия от залива Фънди до Атлантика. Пол предполага, че Глоскап (Хенри Синклер) е тръгнал на запад покрай брега на залива Фънди до басейна Анаполис и днешния Дигби. От Дигби се е насочил на изток до Анаполис Ройъл. Оттам е стигнал до Атлантика през езерната система, която пресича полуострова до река Мърси, която пък се влива в океана при Ливърпул, Нова Скотия. Това е логичен маршрут, защото предлага почти непрекъснат воден път. Едно от езерата в системата е езерото Росиньол, най-голямото на полуостров Нова Скотия.

Следвайки този маршрут на изследване, Синклер зимува на Кейп д'Ор в залива Фънди.

В книгата си Майкъл Брамбли [9] изказва съмнение относно заключенията на Пол за обратния маршрут, като смята, че един опитен пътешественик изследовател би минал по друг маршрут на връщане, за да опознае колкото може повече от изследваната територия. Затова си позволява да ревизира картата на Пол за пътешествията на Синклер и отбелязва по-краткия обратен маршрут по реките Голд и Гасперо. Той би довел експедицията в района на Ню Рос, където се предполага, че Синклер е построил малък замък.

Брамбли твърди, че принц Хенри е завел най-малко триста заселници в Новия свят и е

построил истински „Замък на Граала“ в Нова Скотия. Доказателствата за пътуването на принц Хенри Синклер и тамплиерските кораби през океана са толкова убедителни, че далечен потомък на принца, Андрю Синклер, е написал книгата „Мечът и Граала“ [12], в която се съгласява с твърденията на Брадли.

И двамата автори са единодушни, че специалният „Замък на Граала“ е построен в централната част на Нова Скотия, в местност, наречена Кръста. До това място може да се стигне по вода от двата бряга на полуострова, а на устието на двете реки е разположен остров, наречен Оук Айланд (Дъбовия остров). Интересно е, че на един от тези Дъбови острови се намира знаменитата „Яма с парите“, която представлява изкуствена шахта, дълбока няколко десетки метра, със странични тунели. Смята се, че в шахтата е било скрито съкровище и милиони долари са изхарчени в опити да се стигне до дъното на шахтата. Ще се спрем на това малко по-нататък. [12]

През 1974 година в централната част на Нова Скотия са разкопани останки от замък от XIV век, за което е уведомено местното правителство. През 1981 година Министерството на културата на Нова Скотия възлага на Майкъл Брадли да огледа находката и той започва изследване, продължило до април 1983 година.

Брадли продължава да популяризира идеята, че останките от предколумбова европейска крепост съществуват на възвишение в Нова Скотия. Той обяснява, че руините изглеждат изградени със зидария от неодялани камъни, която е характерна за епохата на Синклер в края на XIV век, и още повече за крепостите в Северна Шотландия и скандинавските държави. Открити са и още няколко находки, които изглеждат като наблюдателници към главната крепост или поселището.

„След две и половина години проучвания - пише Брадли - препоръчахме да се продължат разкопките от археолози на Музея на Нова Скотия, но това още не е направено. Бързам да подчертая, че другите постройки, които изглеждат свързани с централната конструкция в средата на полуострова са открити не от нашия екип, а от Фредерик Пол и екип от археолози от Университета в Мейн през 1959-1960 година. Има също свидетелства, по-скоро разкопани, отколкото открити, от Фредерик Пол, които сочат, че експедицията на Синклер е изследвала района на юг най-малкото до Масачусетс.“ [9]

Според рода Синклер, след като презимува при индианците мик-мак, Хенри проучва източното крайбрежие на Съединените щати. Корабите му плават до Масачусетс, където умира един от рицарите му. Образ на рицар, за който се смята, че е сър Джеймс Гън от Клайд, е издълбан на скала при Уестфорд, Масачусетс. Хенри плава и до Род Айланд, където се смята, че е построил кулата в Нюпорт. [12]

Още доказателства за преокеанското пътешествие на Хенри Синклер могат да се открият в параклиса в Рослин, където в каменните резби са изобразени индианска царица и североамерикански кактус алое, и то векове преди Колумб да тръгне на път.

Убийството на Хенри Синклер

Принц Хенри и флотът му се завръщат на Оркнейските острови през 1400 година. Принцът притежава един от най-големите и опитни флотове в света на времето и очевидно го използва, за да основе колония в Северна Америка с намерение да прехвърли там съкровището на тамплиерите.

При завръщането си в замъка Къркуол обаче Синклер неочаквано е убит. Историята на

смъртта му не е изяснена. Според някои той е убит от специални хора, изпратени на Оркнейските острови. Други историци твърдят, че е намерил смъртта си в сблъсък с английска войска, дебаркирала при Скапа Флоу, за да плякосо селището, разположено близо до замъка Къркуол.

Писмени документи няма, но изглежда, че през август 1400 година крал Хенри IV Английски напада Шотландия в момент, когато вечно воюващите помежду си кланове са неуправляеми - кланът Доналд се бори срещу останалите, включително срещу клановите Синклер и Маккейс.

Според една от версиите принц Хенри бил разбуден рано сутринта, за да му съобщят, че неприятелски английски войски са дебаркирали близо до Къркуол. Навличайки бойните си доспехи и оседлавайки конете, принц Хенри и рицарите му безразсъдно напускат защитения замък и атакуват англичаните. Както се твърди, англичаните превъзхождали многократно хората на Синклер, много от които, включително и самият сър Хенри, загиват. [44]

Поради откъслечните сведения (в един английски документ се твърди, че сър Хенри всъщност е умрял през 1404 година), както и липсата на данни, че е имало голяма вражеска инвазия на Оркнейските острови през 1400 година, предполага се, че сър Хенри е бил убит от специално изпратен морски отряд, може би спонсориран от Ватикана.

Струва ми се вероятно отряд опитни убийци, изпратен от Ватикана, да е дебаркирал по това време при Скапа Флоу, за да примамва в клопка сър Хенри. Може би е бил изпратен само един кораб и сър Хенри си е помислил, че това е обикновена пиратска атака, с която ще може да се справи. Фредерик Пол и Андрю Синклер описват в книгите си как сър Хенри е навлякъл бойните си доспехи в защитения замък Къркуол и неразумно е излязъл навън с малка група охрана, за да посрещне тези своенравни мореплаватели.

Може би така да е станало. Сър Хенри може би си е въобразявал, че като съобщи на пришълците, че си имат работа със самия владетел на Оркнейските острови, те ще си тръгнат, независимо дали са викинги, английски или шотландски нападатели. Но вместо това целият отряд на нашествениците се нахвърлят върху сър Хенри и му нанасят многобройни рани, от които той умира.

Любопитното в случая е, че нападателите, изглежда, са имали намерение да убият сър Хенри. Когато разбират, че пред тях е владетелят на Оркнеите, вместо да се оттеглят, те се нахвърлят върху него с още по-голямо ожесточение. Този мистериозен и важен инцидент ще си остане повратен момент в историята на морските войни, контролът върху Новия свят и възникването на пиратството.

Ако сър Хенри бе оцелял, той може би е щял да продължи да известява света, че има земя отвъд Северния Атлантис. Стивън Сора, автор на „Изчезналото съкровище на рицарите тамплиери“ [44] твърди обаче, че сър Хенри и кланът Синклер вероятно биха пазили в тайна местонахождението на новата колония до настъпване на подходящо време.

Загадката на Нова Шотландия и Нова Атлантида

И двамата автори - Бродли и Синклер, твърдят, че Канада е заселена в резултат на пренасянето на Свещения Граал отвъд океана. Синклер и тамплиерите се опитали да изпълнят предсказанието и да основат „Новия Ерусалим“ в Новия свят.

Френският пътешественик и основател на колонията в Квебек Самюел дьо Шамплен (1567-1635) е таен пълномощник на династията на Граала, според Бродли, и реликвата е

пренесена в Монреал малко преди Нова Скотия да бъде атакувана от английския адмирал Седжуик през 1654 година. Мистериозно тайно общество, наречено *Compagnie du Saint-Sacrement* е пренесло Граала до Монреал. Според Брадли не е известно къде се намира сега. [9]

Множеството признаци, че Монреал е бил построен нарочно от тамплиерите като техен свещен град, се изследват подробно в книгата на Франсин Берние „Тамплиерското наследство в Монреал, Новият Ерусалим“. [33]

Интересната идея, че рицарите тамплиери са занесли Свещения Граал в Новия свят, за да основат Новия Ерусалим, ни отвеждат директно към изследванията за Атлантида. Възможно е пътешествията и намеренията на сър Хенри да са вдъхновили сър Франсис Бейкън, който около 1600 година публикува незавършения си утопичен роман „Новата Атлантида“.

В него се разказва как при пътуване от Перу за Китай корабът на разказвача се отклонил от курса до една неизвестна страна в Южното море, където населението носело тюрбани и било създало съвършено общество, което ще рече демократична държава с просветен владетел, точно такава, каквато се стреми да бъде Британия в онази епоха.

Хората се заселили в страната, наречена Бенсалем, от Атлантида, споменавана от Платон, която всъщност се е намирала в Америка. Американската Атлантида на Бейкън е високо развита цивилизация с подводници, самолети, микрофони, климатици и голяма фондация за научни изследвания. Жителите на Бенсалем са християни, естествено покръстени от Св. Вартоломей.

Утопията на Бейкън „Новата Атлантида“ е публикувана двеста години след трагичната смърт на принц Хенри. Дали Бейкън е дочул слухове за нова утопия, създадена в Америка от Хенри?

Първоначалното име на Нова Скотия е Акадия, дадено ѝ от изследователя Джовани да Верацано през 1524 година. Той е по-образован от повечето предишни изследователи на новите земи, затова може да се твърди, че е избрал името Акадия за земите, които според него напомняли за древногръцката Аркадия. Изследваният от Верацано регион се разраства и включва последователно Нова Скотия, Югоизточен Квебек и източната част на Мейн. Според друга хипотеза индианците микмак са казали на Верацано, че местността се нарича „кади“ или „куоди“, което на техния език означавало „земя, територия“. Оттам и изследователят използвал нещо като игра на думи в назоваването на района.

Съществува интересна връзка между Акадия на Верацано, Древна Гърция и Древен Египет, управляван от гърците след нашествието на Александър Велики.

Според автора на „Америка пр. Хр.“ [16] Бари Фел индианците микмак са потомци на древноегипетски пътешественици и заселници, достигнали до Северна Америка. Фел развива тази теория, след като се запознава с молитвеник, изписан с микмакски йероглифи, отпечатан през 1866 година. Предполага се, че микмакската йероглифна писменост е „измислена“ от френски свещеник, но според Фел тя е практически еднаква с древноегипетската, като много от йероглифите, да не кажем почти всички, имат еднакво значение и в двата езика.

Фел отделя няколко страници в книгата си, за да сравни микмакските йероглифи с древноегипетските и разказва, че микмакската писменост вече е съществувала през 1738 година, когато абат Меяр я използва в книгата си „*Manuel Hieroglyphique Micmac*“. Фел напомня, че древноегипетската писменост е дешифрирана едва през 1823 година, когато

Шамполион публикува първия си труд за надписите на Розетския камък. След обстойно проучване Фел е убеден, че индианците микмак, както и други индианци от района около Отава, които говорят езици от т.нар. алгонквийска група, са използвали система от египетски йероглифи поне 2000 години. Той цитира отец Йожен Ветромил, който заявява през 1866 година:

„Когато французите стъпват за пръв път в Акадия, индианците отдавна са пишели върху дървесна кора, върху дървета и камъни, като са гравирали знаците със стрели, остри кремъци и други инструменти. Имали традиция да изпращат послания със знаци, издълбани в дървесна кора, на хора от други племена и да получават отговори по същия начин, както ние си разменяме писма и бележки. Вождовете им изпращали писма до всички мъже от племето по време на война, за да искат съвет или да обявят заповедите си.“ [16]

Като стане въпрос за изброяване на загадките от Нова Скотия и залива Фънди, не бива да се пренебрегва Хенриета Мец и книгата ѝ „Море с цвят на тъмно вино“. [63] В тази научна, но и интересна книга се анализира пътешествието на Одисей от Омировата „Одисея“ и се проследява пътят на легендарния мореплавател през Северния Атлантук. Според подробно съставения от авторката график Одисей е минал през Гибралтарския проток и е плавал в Северния Атлантук, като накрая е стигнал до началото на залива Фънди, който авторката идентифицира с „чудовищата „ Сцила и Харибда. Според Омир Одисей е нападнат от Харибда и „засмукан надолу в соленото море - в завихрения ад на големия водовъртеж, където на пя- съчното дъно цари пълна тъмнина, докато наоколо се чува тътенът на падащите камъни...“ Според Мец всъщност Одисей е попаднал в голямата приливна вълна на залива Фънди.

Тамплиери, пирати и загадката на Дъбовия остров

Южно от Халифакс в Нова Скотия, на един остров в залива е скрито най-голямото и загадъчно богатство в света. Заливът е наречен според пиратските обичаи - Махоун. Названието произлиза от турската дума Махоун, която означава „плитък морски съд, задвижван с дълги гребла, използван много често от първите пирати в Средиземноморието“. [14]

Според преданията в странна шахта на Оук Айланд (Дъбовият остров) е заровено голямо съкровище, което от двеста години привлича авантюристи от целия свят. През 1795 година трима младежи пристигат от континента на едnodневна екскурзия и се скитат из острова. Забелязват голям дъб, с отрязан клон, който се надвесва точно над една вдлъбнатина на терена. На следващият ден се връщат с кирки и лопати.

Разкопават мястото и се разкрива кръгла шахта с диаметър около 4 метра. На дълбочина около 3 метра откриват платформа от дървени трупи. Същите платформи намират и на дълбочина 6 и 9 метра. Продължават разкопките много години и откриват, че до дълбочина 24 метра на всеки 3 метра има хоризонтална платформа от трупи. На дълбочина 27 метра откриват кръгла каменна плоча със знаци, които не могат да дешифрират. По-късно знаците са разчетени и както се разказва, съобщавали: „На десет стъпки надолу са заровени два милиона паунда.“ Но от 1935 година местонахождението на каменната плоча е неизвестно.

Уверени, че съкровището вече е близо, нашите иманяри спират копаенето на дълбочина около 30 метра в края на седмицата. Когато обаче се връщат в шахтата, откриват, че ямата е пълна с морска вода. Изпомпват водата и достигат до дълбочина 33 метра, но не намират нищо. Ядосани, те изоставят търсенето и напускат острова.

При последващи разкопки през XIX век са създадени странични тунели и различни диги, които да предпазват шахтата от наводнение. Твърди се, че на дълбочина около 45 метра през 1897 година са открити два сандъка. През 1935 година прокопават шахтата до дълбочина 50 метра, а през следващите две години стигат дълбочина 54 метра. Втори тунел до морето е открит през 1942 година, а през 1971 година консорциум от Монреал откупува острова и достига до пълна с вода кухина на дълбочина близо 64 метра. Според новинарските съобщения от деня на събитието, телевизионната подводна камера, спусната в кухнята, е показала три сандъка и отсечена ръка. Подводничари също се спускат в кухнята, но пристигат твърде късно, защото междуременно кухнята е подкопана от водата. Търсенето на съкровището, едно от най-скъпите начинания в света, продължава и до ден днешен. [14,15]

За произхода на съкровището има различни версии: че е оставено от знаменити пирати като Уилям Кид, Хенри Морган или Черната брада, или пък от норвежци. По-вероятна изглежда версията, че става дума за британски или испански държавни пари, скрити в шахтата, докато утихнат битките през една от многобройните войни за испанското наследство или дори по време на Американската революция. Ако съкровището е било на Черната брада, тайната без съмнение си е отишла заедно с него в гроба. През 1718 година губернаторът на Вирджиния Спотсуд изпраща лейтенант Робър Мейнард от Кралския флот с малкия военен кораб „Рейнджър“ да залови Черната брада. Мейнард прихваща пиратския кораб при Окрако-ук, Северна Каролина, и Черната брада е убит в последвалата битка. Може би се е връщал от Оук Айланд, след като е приключил със строежа на шахтата.

Според други, по-екстравагантни теории, шахтата е направена от инките, които са скрили съкровищата си от конкистадорите, или пък е гроб на древен жител на Атлантида. В малка, публикувана със собствени средства книжка, канадският изследовател на Атлантида Александър Стенг Фрейзър твърди, че Големите плитчини на изток от Лабрадор и Нова Скотия са всъщност легендарната Атлантида. Той смята, че защитната система от тунели, които се наводняват, създадена вероятно, за да се унищожат хората, прокопали шахтата, е попречила на изнасянето на съкровището. „Това противоречие сочи, че не става въпрос за добре обмислено скривалище поначало, а за уникален подводен гроб. Бодната защита на гробницата съответства на морската дейност на атлантите и Махоун е в границите на територията, където се предполага, че се е намирала Атлантида.“ [59]

Фрейзър нарича Големите плитчини „Елисейски полета“ според разказа на Платон за Атлантида, но интересната част от теорията е, че тази голяма територия, малко под морското равнище на Атлантика, някога е била суша и може би е имало цивилизация на нея. Но едва ли шахтата с парите на Оук Айланд има нещо общо с потъналата суша.

В джунглата на толкова странни и необуздани хипотези, не е чак шантаво да предположим, че шахтата може би е прокопана от тамплиерите, за да скрият съкровището си при пътешествието през 1398 година до Нова Скотия. Всъщност Брадли и Синклер твърдят точно това в книгите си.

В книгата си „Златото на Оук Айланд“ [14] Уилям Крукър разказва някои любопитни народни предания за Оук Айланд. Той твърди, че Нова Скотия изобилства с легенди за пирати и заровени съкровища, които са се запечатали дълбоко в колективното съзнание на хората от района на Честър и залива Махоун. Имитация на сандък със съкровища, пълен с евтини бижута и различни дреболии украсява витрината на магазин; манекен, в костюм на пират, с изкуствени ботуши, със сабя в ръка и прословутата черна превръзка на едното око пази входа на магазин за подаръци; на указателен знак, който рекламира Оук Айланд, е изобразен пират, нарамил на рамо дървен сандък. Често срещани названия на ресторанти и кръчми са: Заведение за скара и напитки „Примамката на пирата“, „Кръчмата на капитан Кид“ и т.н.

Оук Айланд е обвит в суеверия и разкази за свръхестествени случки, свързани с пиратството. Може би най-страшното предание е как пиратите си създали призрак, който да пази едно съкровище. Според него, когато пиратите заравят някакво съкровище, те застават в кръг около ямата със съкровището и капитанът се провиква: „Кой ще остане да пази съкровището?“ Тъй като пиратите са алчно племе, всеки се кандидатира с тайната надежда да бъде избран и да остане насаме със съкровището след заминаването на кораба. Един от пиратите естествено ще извика най-високо: „Аз искам“ и капитанът се приближава към него с думите: „Ти получаваш работата.“ Вечерта капитанът вдига голямо празненство, на което ромът се лее щедро и целият екипаж е пиян до козирката и танцува около огромен огън. Към края на празненството, когато повечето пирати са захъркали мъртво пияни, а други са изпаднали почти в безсъзнание, капитанът убива с няколко удара усърдния кандидат за пазач на съкровището и го блъска в ямата върху сандъка със съкровището. След това заповядва на няколко души от екипажа, които все още се държат на краката си за заровят ямата и така оставя Призрак да пази съкровището.“ [14]

Има различни версии за начина, по който се избира бъдещият призрак. Според една от тях на брега се закарва нищо неподозиращ пленник с няколко души от моряците и той простодушно се предлага за пазач, като се надява тайно да вземе нечестно натрупаните богатства за себе си веднага щом пиратският кораб вдигне платна. А според друга пиратите се събират около изкопаната яма, в която ще се заравя съкровището и теглят чоп кой да бъде убит и заровен в ямата. После обезглавяват или заравят жив „късметлията“ със съкровището. В една още по-страховита версия капитанът избира про- изволно един пират, реже му главата и хвърля трупа му върху сандъка със съкровището. [14]

Алтернатива на поверието за пиратския призрак, който пази съкровището на Оук Айланд, е легендата за „куче с пламтящи очи“, което пази съкровището на капитан Кид, заровено на острова, както мнозина са убедени. Според тази история, кучето е с „кървавочервени очи, които светят като живи въглени“ и е пазачът на Сатаната. Според други версии кучето е призракът на пират, пожертван в ямата със съкровището. Харис Джодри, прекарал десет години от детството си на Оук Айланд, заявява, че е виждал кучето през 1900 година, когато бил деветгодишен. Веднъж голямо куче седяло до ямата със съкровището. Никой дотогава не го бил виждал на острова. Животното наблюдавало момчето и приятелите му, докато минали покрай него, и повече никой не го видял. Случката „изкарала ангелите“ на момчетата. [14]

Според друга версия родственица на Антъни Грейвс, чието семейство владее почти целия Оук Айланд, се „включила от уплаха“, като видяла едно куче, голямо колкото жребче

или дребен кон. Срещата се случила в северната част на острова и жената се заклела, че огромното куче изчезнало в каменната стена, която маркирала границите на имота. [14]

Непрекъснато ни повтаряха как легендите за призрак, който пази съкровището, затруднявало много първите археологически експедиции на Оук Айланд при наемането на работници.

Известно е, че жителите на съседната област Честър гледат на Оук Айланд със суеверие и за острова се разказват множество странни истории.

Според народните вярвания, на мястото, където е заровено съкровището, може да се види светлина, а едно поверие разказва, че на Оук Айланд се появява ярка светлина, която огрява ямата със съкровището. В отблясъците се виждат мъже, които закопават съкровище. Явлението се нарича „поглед назад в миналото“, като че ли светлината действа като машина на времето и показва миналото за момент. [14] И друга легенда от Нова Скотия отразява вярването, че прозрачните светлини, забелязвани нощем, обикновено показват, че наблизо е заровено съкровище. Според слуховете, когато в Порт Мидуей бил открит сандък с дублони, над мястото, където го открили, се виждала светлина. След това дублоните били отнесени в банка и заменени за голяма сума пари.

Появата на светлина, свързана с местонахождението на скрито съкровище, се поддържа и от друг образец на народния фолклор. Много от местните жители вярват, че на остров Танкук в залива Махоун е заровено съкровище, защото често преди буря там се забелязвала ярка светлина.

Загадъчните призраци с червени жакети и „Древният старец“

Привиденията, свързани с Оук Айланд, са неразделна част от местния фолклор. Две популярни легенди разказват за призраци, облечени в червени жакети.

Един иманяр правел разкопки на Оук Айланд, но по някакви причини трябвало от време на време да прекъсва заниманието си. Когато започнал отново да копае, при него се появил човек с червен жакет, който му казал, че „не копае, където трябва“. След това човекът изчезнал, като се скрил на дъното на ямата.

През 1940 година момиченце, което живеело с родителите си на острова, видяло някакви мъже с червени жакети в Смитс Коув. Много уплашено, детето се втурнало с плач вкъщи и бащата слязъл до брега да види какво става. Нямало никой там. Било през зимата и земята била покрита със сняг, но никъде не се виждали следи от стъпки.

Други случки се отнасят до привидение, познато на местните жители като „Старецът“. Уилям, синът на Антъни Грейвс, видял призрака през 50-те години на XIX век, когато излязъл в морето да лови раци от северната страна на острова. Старецът седял на брега между дърветата. Имал дълги бакенбарди и повикал Уилям: „Ела и ще ти дам толкова злато, колкото можеш да носиш.“ Младежът не се хванал за думите му. Бил толкова уплашен, че загребал с всички сили, за да се отдалечи от острова възможно най-бързо. Тази среща станала, когато Уилям бил около двадесетгодишен. Разказал за случилото се на смъртното си легло.

При друг случай един турист, когато посетил ямата на съкровището, станал свидетел на убийството на испански монах. Нещастникът бил заклан и заровен в изкопан гроб. Докато траело видението, туристът изпаднал в транс и започнал да се търкала по земята и да крещи.

Франклин Рузвелт и съкровището на Оук Айланд

През април 1909 година капитан Хенри Л. Боудън основава компания, която да търси съкровището на Оук Айланд. Той я нарича „Компания за спасяване на старото злато и аварийно-спасителни работи“ и наема офис в Ню Йорк на Бродуей Авеню № 44. Фирмата започва с капитал 250 000 долара, разделен в публични акции по един долар.

Проспектът на компанията е впечатляващ и оценява стойността на „пиратското“ съкровище на 10 милиона долара.

Боудън предлага да се определи местонахождението на предполагаемото съкровище, като се определи точно положението на тунела, който довежда океанската вода до ямата, а след това да се прегради пътя на водата чрез вкарване на шпунтови прегради. Преграждането ще се осъществи, като прокопаят отвори в тунела от страната на морето и от вътрешната страна, като накрая изпомпат водата от вътрешната дупка. След като се блокира тунелът, Боудън предлага да помести голяма драгажна кофа в ямата и с помощта на мощна помпа да извади съкровището.

Предвиждайки, че планът му може и да не успее, Боудън предлага следната алтернатива:

„Ако обаче тунелът не може да се проследи, помпата не може да изпомпа водата и кофата не може да извади цялото съкровище, а част от него се изплъзне отстрани, тогава в ямата ще се потопи един от въздушните кесони на Боудън, който може да се постави във всяка точка на обекта и да достигне желаната дълбочина. Стъстеният въздух няма да позволи на водата да навлезе в кесона и работниците ще действат на дъното на кесона и ще изпращат всяка намерена находка на повърхността чрез въздуховод. Кесонът сега се използва за потапяне на фундаменти през земни пластове и вода до здрава основа, за фундаменти на сгради и преминаване през дълбочината на река до здрава основа под дъното ѝ; за фундаменти на мостове, пристани и др. Съкровището със сигурност може да се извади с прилагането на кесон.“ [14]

Проспектът завършва с бъдещите планове на компанията след разработката на Оук Айланд и обобщение на целите ѝ:

„В резултат на широката разгласа в пресата за намерението на господин Боудън да изкопае съкровището от Оук Айланд, се получиха много писма, в които се съобщава и за други съкровища, които могат да се извадят с помощта на съвременно технологично оборудване. Някои от тях представляват голям интерес, тъй като става въпрос за ценни товари на кораби, които не се развалят, както и за потънали ценности, чието местонахождение е известно.

Тъй като досега не са полагани системни научни усилия да се спасят повече или по-малко ценни товари, например от потънали кораби, които са по около стотина на година, смятаме, че е икономически ефективно да се комплектува напълно модерно оборудване и след изваждането на съкровището от Оук Айланд, да се използва оборудването за спасително-аварийни дейности...

Изваждането на съкровището от Оук Айланд ще донесе дивидент от 4000 процента спрямо целия капитал. И тъй като изкопните работи ще започнат през май или юни и ще завършат за три-четири седмици, печалбата ще е налице през лятото. Това ще даде възмож-

ност да се спаси някой товар с голяма стойност още преди настъпването на следващата зима, когато съоръжението ще действа в южните морета, където някои ценности също чакат да бъдат извадени.

За да се купи оборудването, се предлагат за продажба публични акции с номинална стойност 1 долар. Не се приемат записи за по-малко от 10 акции.“ [14]

Франклин Делано Рузвелт очевидно е бил впечатлен от вестникарските статии за Боудън и от проспекта на компанията за спасяване на старото злато и аварийно-спасителни дейности. Заедно с трима приятели - Дънкан Дж. Харис, Албърт Галатън и Джон У. Шийлдс, купуват акции на компанията и посещават Оук Айланд по време на експедицията на Боудън. Рузвелт ходи на острова няколко пъти през 1909 година.

Независимо от доверието и оптимизма, които излъчва Боудън, той успява да събере само 5000 долара от продажба на акции, но Фредерик Блеър му помага, като дарява на компанията двегодишен мандат за използване на имота срещу акциите на Боудън. Със самоувереността на образован и опитен инженер Боудън е сигурен в успеха. Той отплава от Ню Йорк (с доста голямо закъснение спрямо графика) на 18 август 1909 година. След покупка на допълнително оборудване в Халифакс, участниците в екипа пристигат на Оук Айланд на 27 август и започват операцията, която носи гръмкото наименование „Лагер Кид“.

След неуспешен опит да намери наводнителния тунел при Смитс Коув, Боудън атакува директно ямата с парите. Всички пречки като стълби и платформи са изтръгнати с дрегажната кофа до дълбочина 35 метра. Поради липса на достатъчно средства компанията не може да купи мощната помпа, изхвърляща 3780 литра в минута. Водното равнище в ямата остава на 9 метра под повърхността. Когато водолаз се спуска до дъното на ямата, за да провери състоянието на опорната конструкция, сведенията му са обезкуражаващи. Подпорите са в окаяно състояние, усукани и силно разкривени. Дъното е покрито с парчета от греди, дървени отломки са разхвърляни навсякъде.

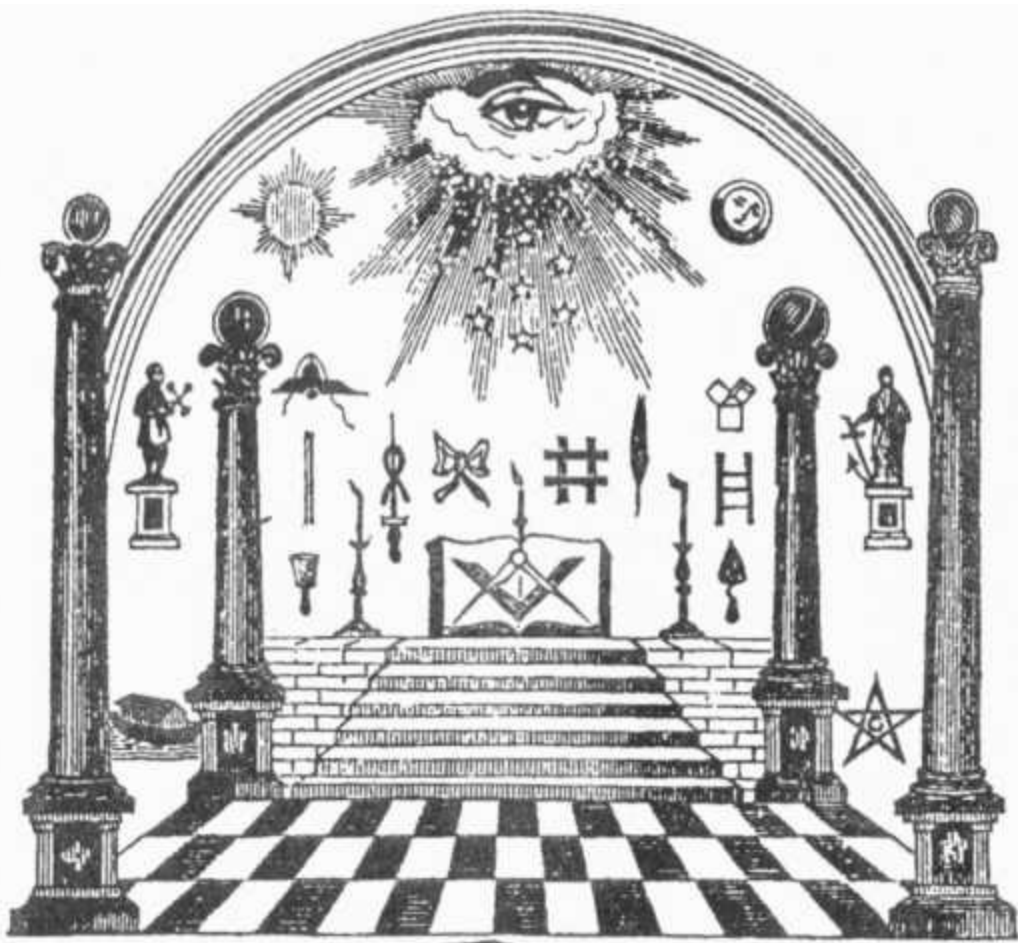
След това Боудън използва традиционен сондаж. След повече от двадесетина сондажа, при които стигат до дълбочина около 53 метра, не успяват да попаднат и на следа от съкровище. Дотогава Боудън вече е изразходвал всичките си средства и дейността се прекратява през ноември.

Рузвелт вероятно е взел участие в експедицията повече от интерес, заради приключението и романтиката на пиратското съкровище, отколкото заради финансовите печалби. Той поддържа връзки с другите търсачи на съкровището в продължение на тридесет години. В личния му архив има писма във връзка с Оук Айланд чак от 1939 година, когато изпълнява втория си президентски мандат.

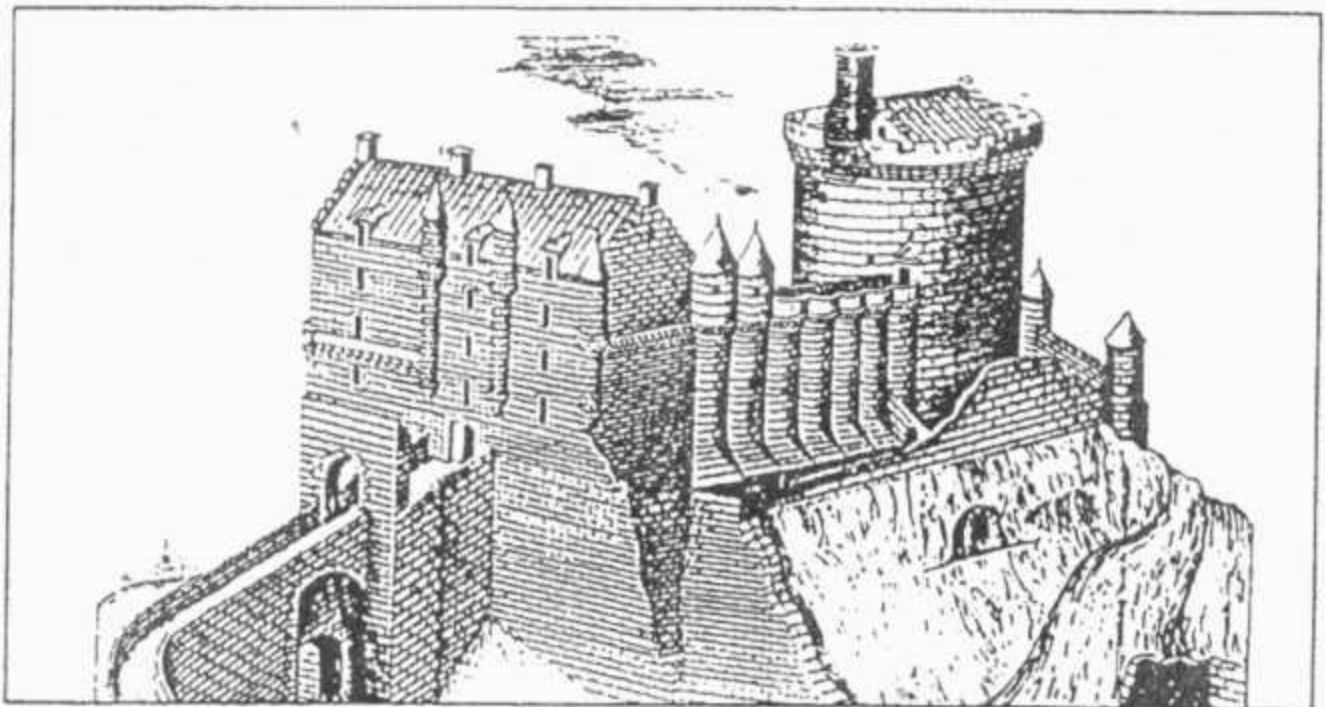
Фактът, че човек с мъдростта и ума на Рузвелт запазва интереса си към загадката на Оук Айланд през голяма част от живота си, е интересно свидетелство за силата на изкушението Оук Айланд и тайните му. Знаел ли е Рузвелт нещо за клана Синклер и изчезналото тамплиерско съкровище? Именно по време на неговия мандат като президент на Съединените щати, вицепрезидентът Хенри А. Уолас придвижва приемането на масонско-тамплиерския символ - Голямата пирамида с окото на Хор, като елемент от държавния печат на Съединените щати.

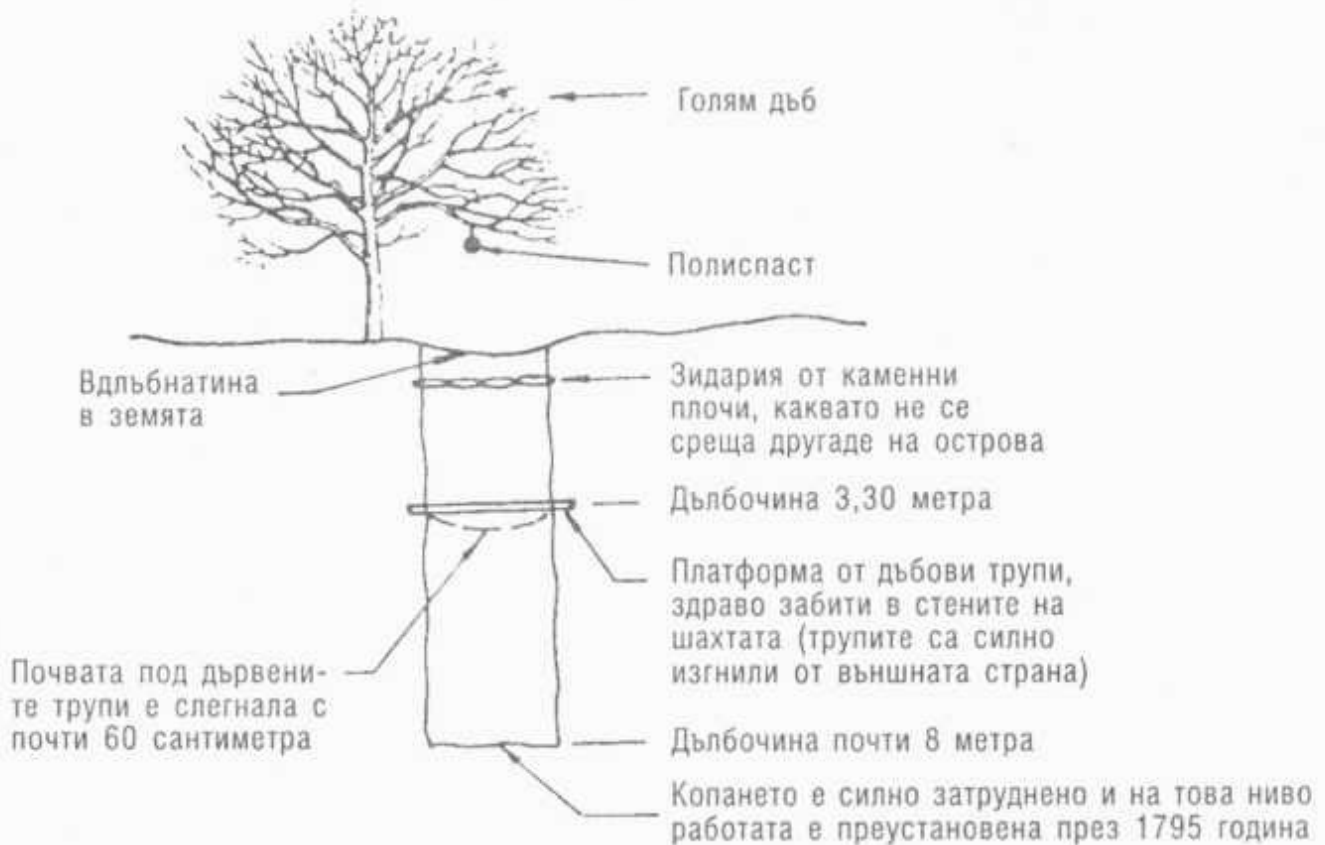
*Английска масонска престилка с череп
и кръстосани кости*

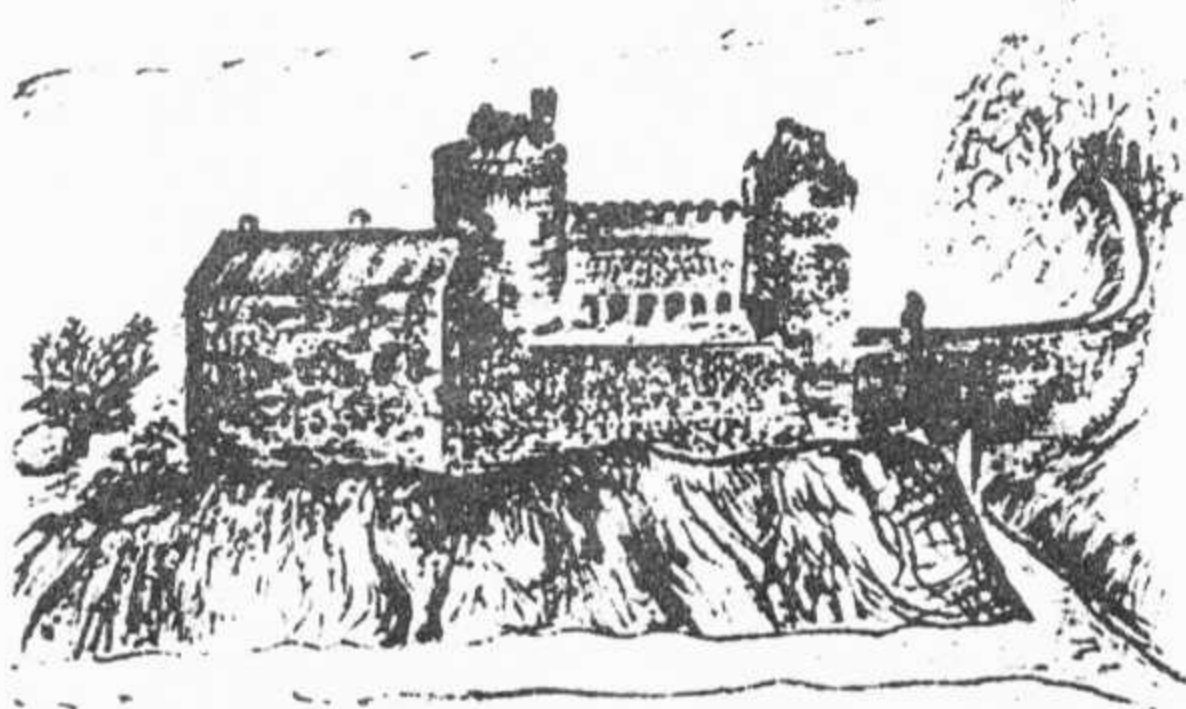
Масонски символи. Отбележете скелета и крътосаните кости на преден план

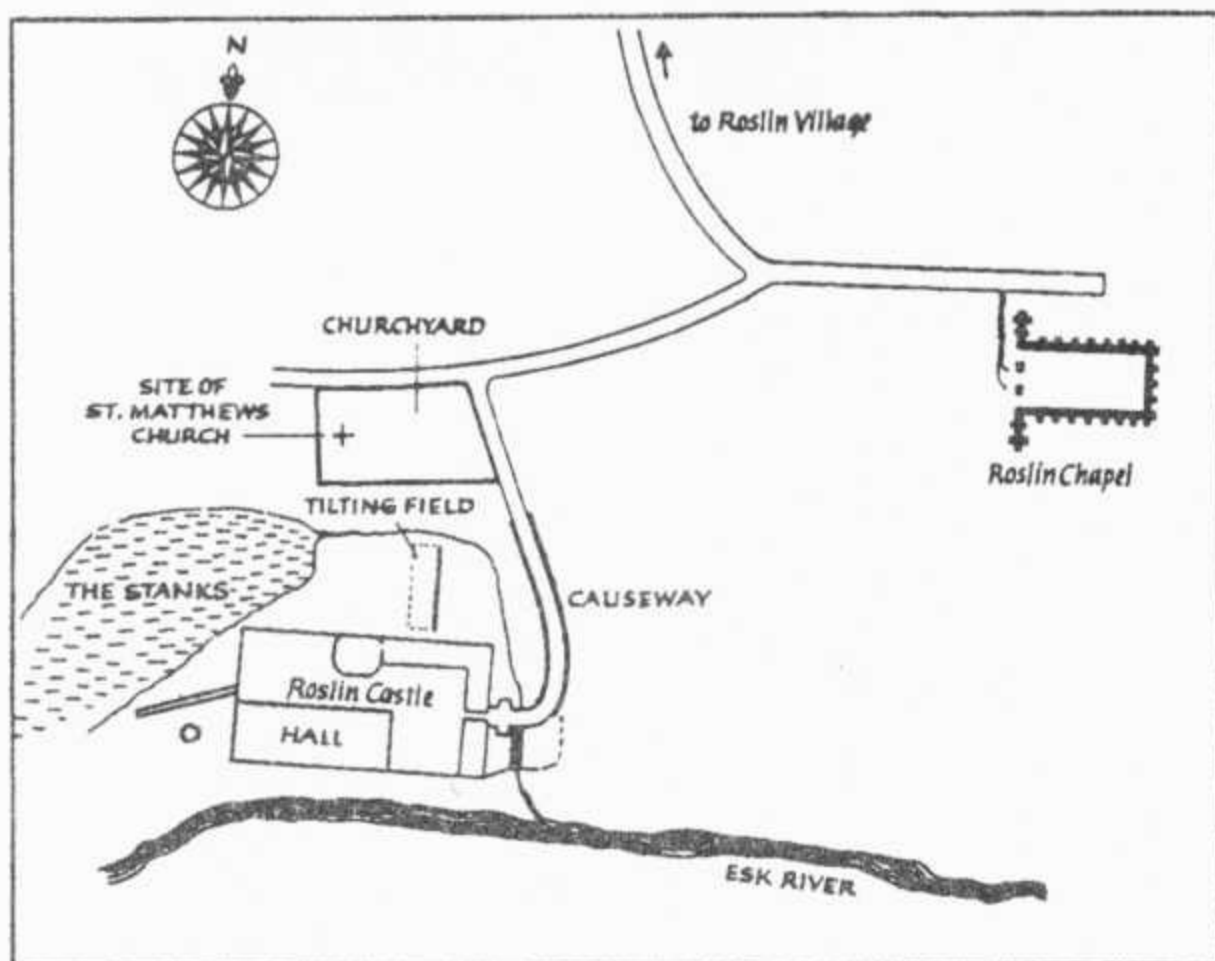
Замъкът Рослин в Шотландия

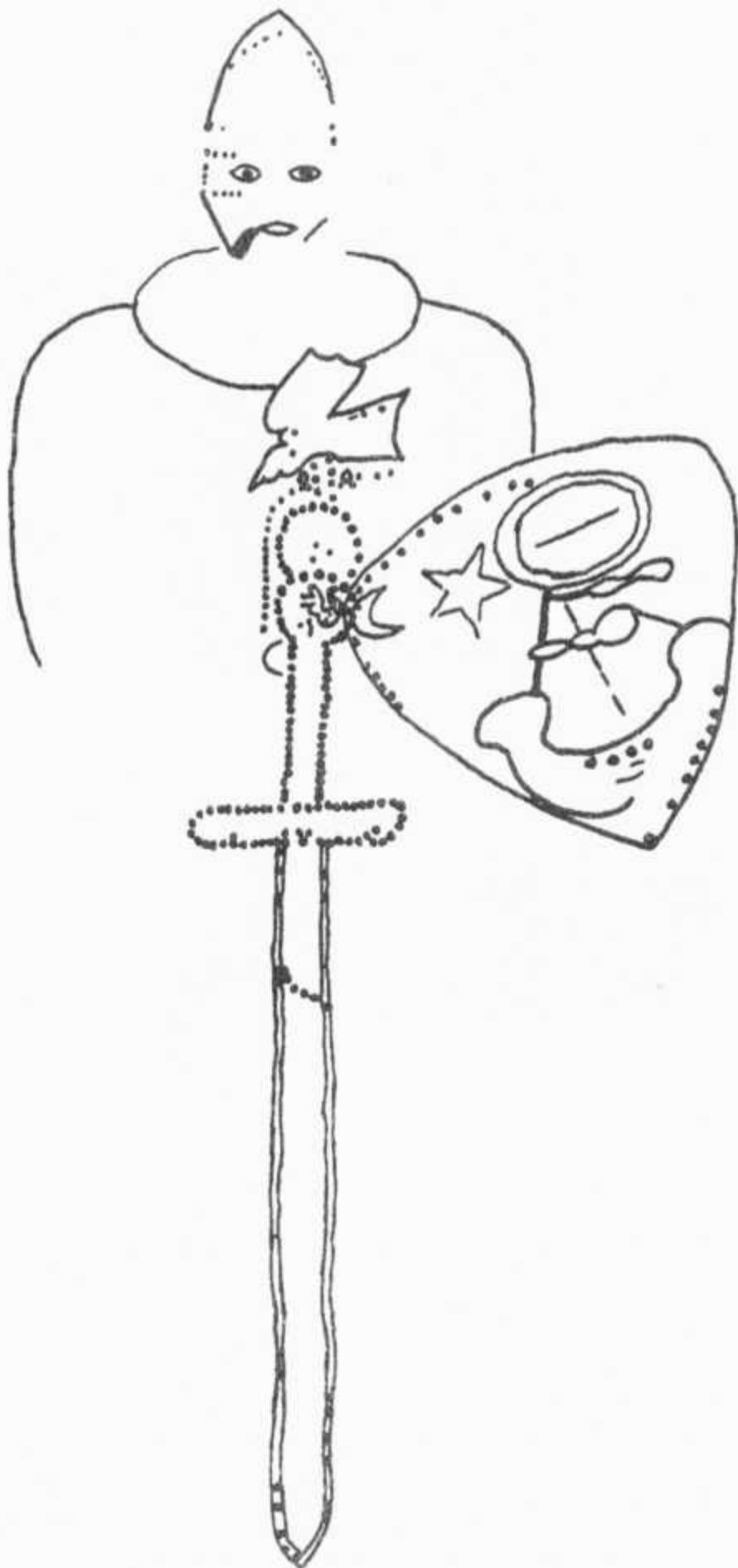
Горе: Аерофотоснимка на Оук Айланд. Долу: Ямата с парите

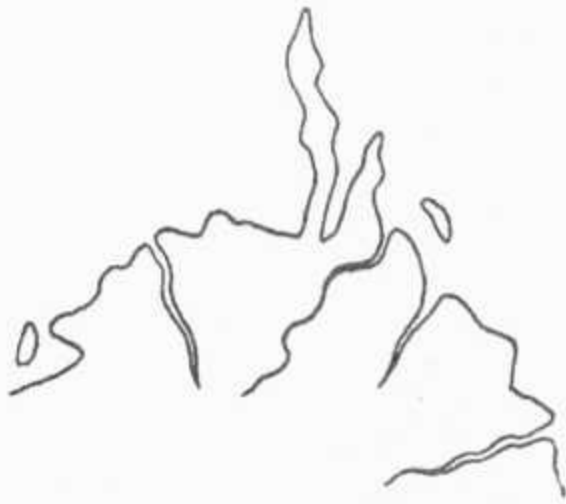
Замъкът Рослин в Шотландия

Карта на местността около замъка Рослин

Образ на рицар, изсечен в Уестфорд, Кънектикът

ESTOTILAND
from Zeno Map

NEWFOUNDLAND
from modern atlas

At least ten points of comparison

ENGRONELANT
from Zeno Map

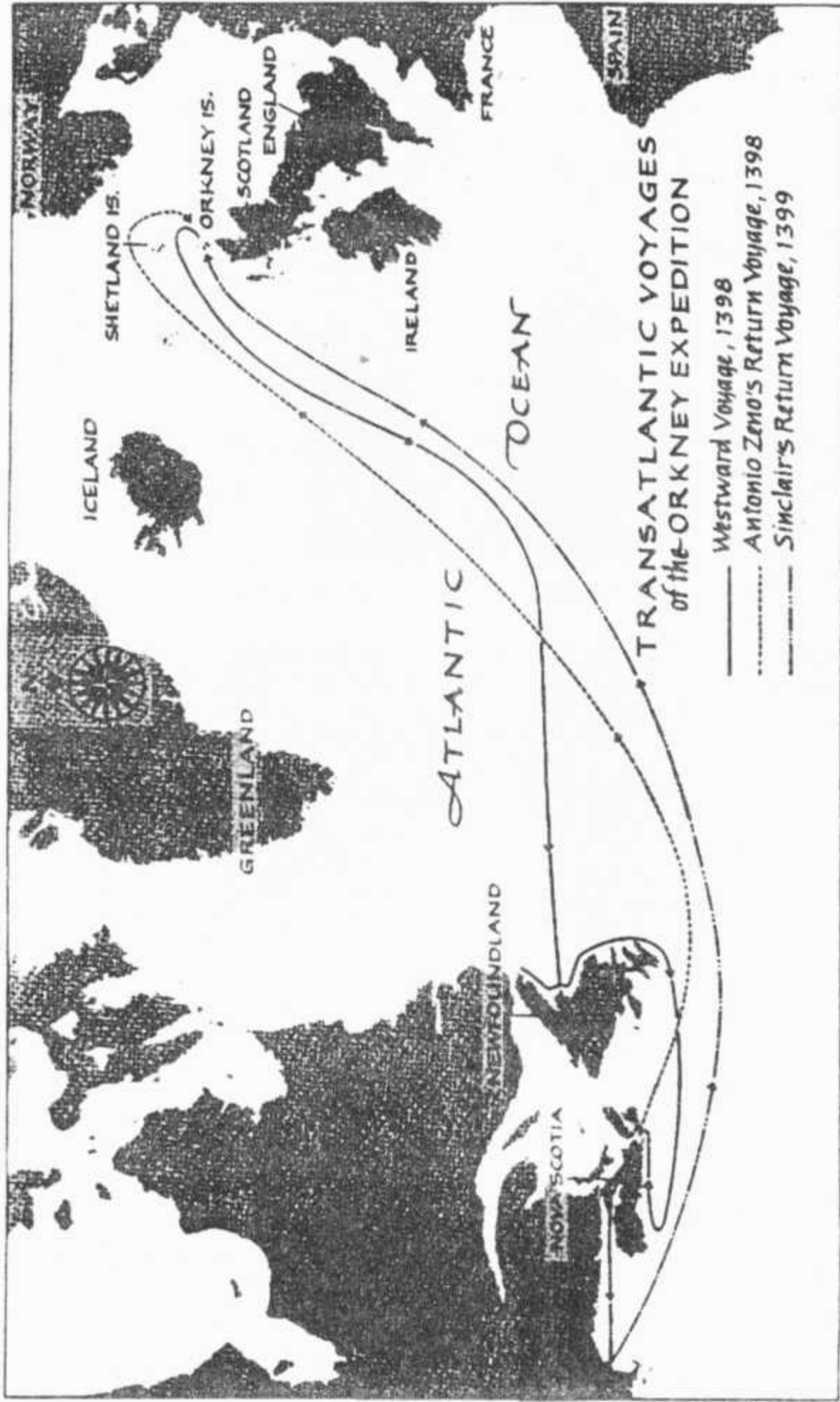
GREENLAND
from modern atlas

Сравнение, направено от Фредерик Пол, между картата на Дзено и съвременна карта

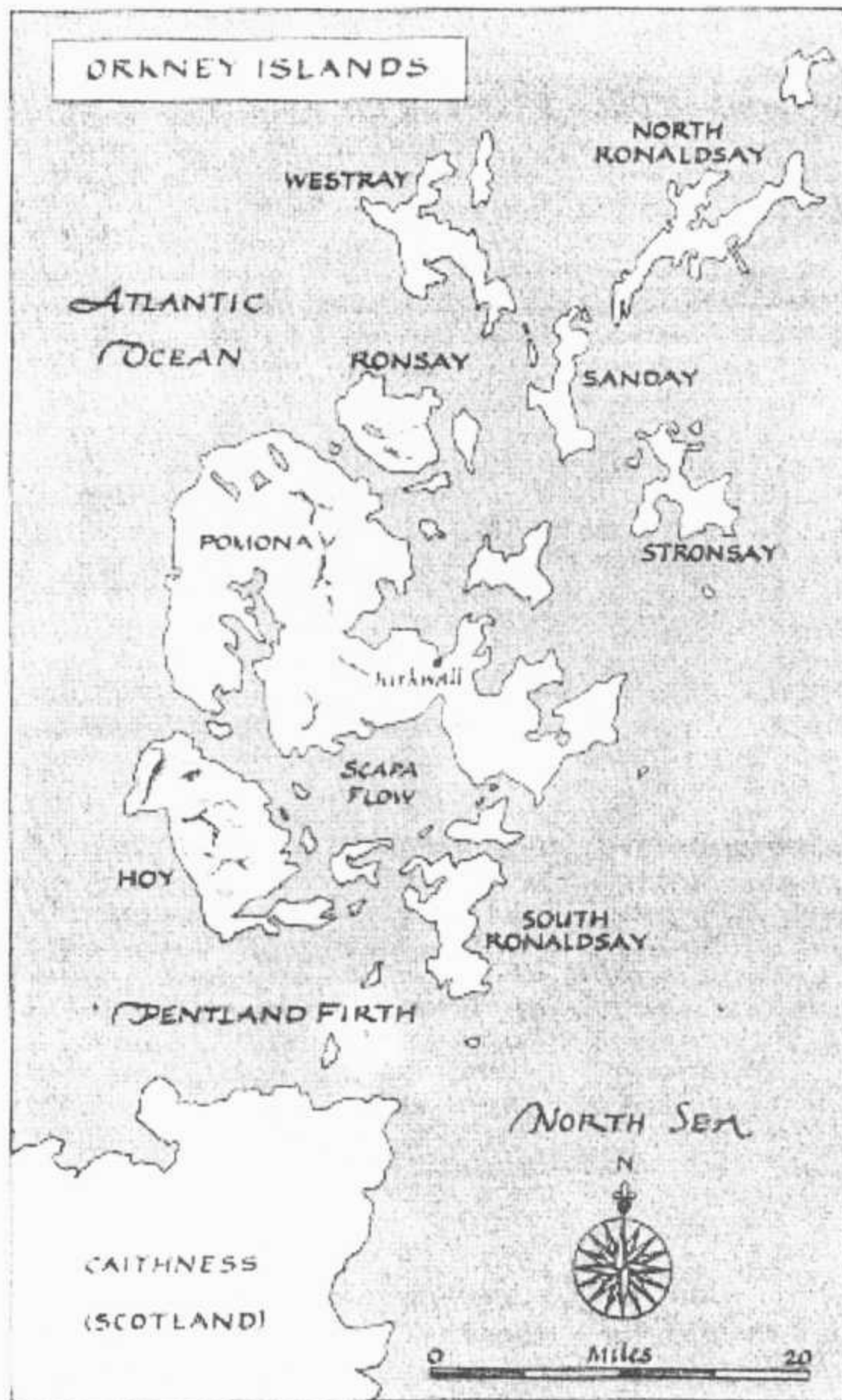

Генерал Артър Сен Клер от клана Синклер

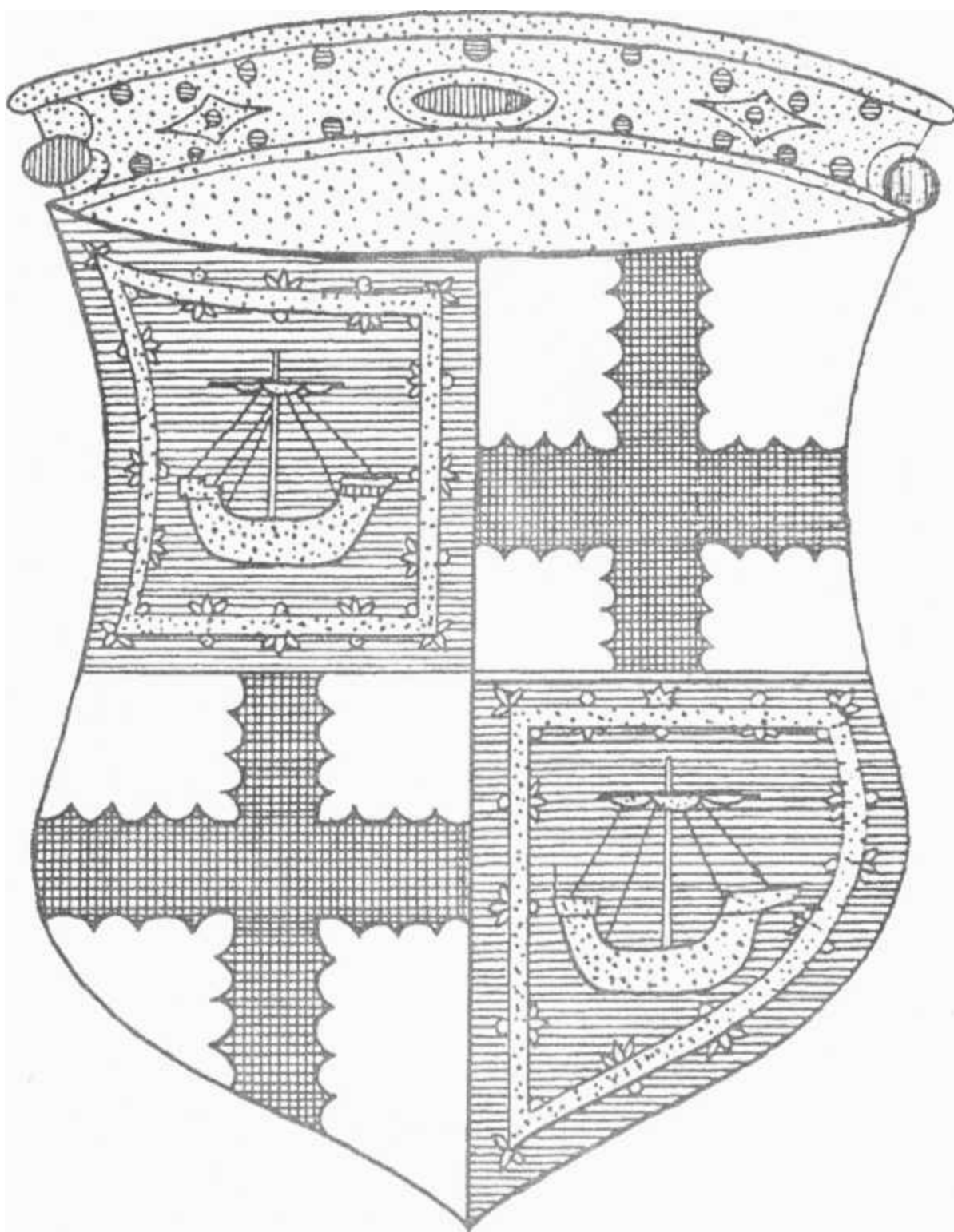

Карта на Фредерик Пол за трансатлантическото пътешествие на Синклер

Карта от Фредерик Пол на Оркнейските острови
и замъка Къркуол

Фамилният герб на рода Синклер

W^m St. Clair of Kelso

Портрет на Уилям Синклер с подписа му

7.

**Христофор Колумб - таен
тамплиер пират?**

*„Ходът на историята
няма да се промени, ако обърнеш портретите
с лице към стената.“*

Джавахарлал Неру

*„Гениалността на управляващата ни класа е, че успява
да накара повечето хора въобще да не поставят под въпрос
несправедливостта на една система, в която мнозинството
работят като роби и плащат високи данъци,*

за което не получават нищо в замяна.“

Гор Видал

Дали Христофор Колумб е бил действително представител на рицарите тамплиери? Бил ли е пират, преди да започне да служи на испанската корона? Присволил ли си е личността на италиански търговец на вълна, за да скрие истината за себе си? Бил ли е риж морски капитан с еврейско потекло, посетил Исландия? Дали някой член на португалския му екипаж не е преплавал Атлантика и преди това? Възможно ли е Колумб да е знаел предварително, че ще стигне до Новия свят, прекосявайки океана, въпреки че е обявил пред испанските владетели, че ще търси нов път към Китай?

За всеки, който е учил за Христофор Колумб в училище, отговорът на всички тези въпроси е „не“. Но в действителност Христофор Колумб може би е съвсем различна личност от човека, за който всички сме чували.

Колумб е завладяваща личност и колкото повече човек изучава биографията му, толкова повече се оказва привлечен от него. Мореплавателят, прекосил океана към неизвестността през 1492 година, е мистик, авантюрист, утопичен идеалист и човек с голяма смелост и далновидност.

Загадъчната личност на Колумб

Въпреки противоречивите сведения за Колумб има доста доказателства, че той всъщност не е италианец, а испанец, присвоил си името и биографията на млад италиански търговец на вълна, с когото се среща случайно и който умира по време на морско пътуване. По случайност младият италианец от Генуа носи същото име (най-малкото в превод).

Според Уилфърд „Анди“ Андерсън [66] и много други изследователи на живота и делото на Колумб, всъщност трябва да проучим две успоредни биографии - на Кристофоро Коломбо, роден към края на 1451 година в Генуа (на италиански *Genova*), Лигурия, който е син на Доминик и Сузана Коломбо, и на Кристобал Колон, роден през лятото на 1460 година в еврейското гето Генова на испанския остров Майорка, син на принц Карлос (Карлос IV) и Маргарита Колон. Селището Генова сега е част от Палма, главен град на острова.

Противно на традиционната училищна информация, различните подробности от живота на Кристобал Колон (Колумб) не са добре проучени и много малко факти са достигнали до нас през вековете. Най-общо казано, съвременният официален източник за живота и делото

на Колумб е книгата на Самюъл Елиът Морисън „Адмиралът на океана“ [67], публикувана през 1942 година Морисън е доктор по философия, носител на наградата „Пулицър“, професор в Харвардския университет и бивш адмирал от военноморския флот на САЩ. На него дължим традиционната биография на Колумб като син на италиански тъкач, който вярва, че земята е кръгло, убеждава испанската кралица да финансира експедиция, и открива Америка след хиляди години на изолация - точно както сме го учили в прогимназията.

Колкото и безупречна да изглежда репутацията на Морисън като изследовател и автор, Андерсън подчертава, че проучванията му не се ползват с висока оценка сред колегите му. „Той е иронизиран от по-ерудираните си критици, например в „Нашънъл Ривю“ от 11 април 1975 година, където пише:

„Откриването на Америка от европейците“, както и другите книги на Морисън, има много недостатъци... компрометирана от склонност към погрешни изводи, даскалски предразсъдъци и лош превод.“ [66]

Но Морисън не е единственият, поддържащ традиционните възгледи за Колумб, в които се корени и сериозността на дебата относно личността на мореплавателя.

Много от т. нар. факти от живота на Колумб просто не съвпадат, като се започне от датата и мястото на раждането му.

„Няма никаква загадка в раждането, семейството и расата на Христофор Колумб - пише Самюъл Морисън. - Той е роден в древния град Генуа между 25 август и края на октомври 1451 година.“ [67]

Обаче Симон Визентал, прочутият общественик, изправил стотици нацистки престъпници през Втората световна война пред съда, привежда доказателства, точно както и другите автори, че Колумб - една от най-известните личности в американската история - произхожда от Испания. В книгата си „Платна на надеждата“ той пише:

„Колумб е една от най-противоречивите и тайнствени личности в историята, тайни забуват раждането му, личността, кариерата и постиженията му.“ [68]

Според „Универсална еврейска енциклопедия“:

„За място и дата на раждане на Колумб най-често се сочи Генуа и 1446 или 1451 година, но по въпроса се спори разгорещено... Повечето историци са принудени до голяма степен... да реконструират белите петна в биографията на Колумб въз основа на сведенията в местните генуезки регистри за семейство Коломбо, което се приема за семейството на бъдещия испански адмирал.“ [70]

Но хипотезата може да се окаже много погрешна. Едно от противоречията в биографията на Колумб е участието му в обстрела на Генуа - родния му град, през 1467 година. Според Морисън:

„Няма причини да се съмняваме, че Христофор Колумб е роден в Генуа християнин-

католик, твърд във вярата си и горд с родния си град, така както няма съмнение, че Джордж Вашингтон е роден във Вирджиния англиканец от английски произход, горд с американското си гражданство.“ [67]

Според Британската енциклопедия:

„Фактът, че в битката (т.е. на 13 август 1476 година) той се бие на страната на португалците срещу Генуа, говори, че не е никакъв патриот на родния си град... Едно от обясненията е... че Колумб произхожда от испано-еврейско семейство, заселило се в Генуа.“ [69]

Андерсън подчертава, че семейството на италианския Колумб е твърде бедно, докато Морисън твърди друго:

„Доменико Коломбо не е калфа, който се надява на надница, а манифактурист (да използвам стария термин) на платове, който е притежавал няколко стана.“ [67]

Според Визентал:

„Предполага се, че баща му Доменико Коломбо е бил караул на кулата в Генуа, а после - тъкач в Савона. Семейството едва се прехранвало с физически труд.“ [68]

Италианският Колумб е слабо образован. Според Морисън:

„Едно е сигурно - бил е слабо образован, ако въобще е имал образование.“ [67]

Но пък Визентал твърди обратното:

„[Колумб] е владееел съвършено испански и латински... имал е сериозни познания по история, география, геометрия, религия и религиозна литература... Поведението на Колумб като зрял човек опровергава представата, че произхожда от семейство със скромни средства, което му е дало само елементарно образование.“ [68]

Има и други спорни моменти, но независимо от догматичните постулати на Морисън, противоречията сочат очевидния отговор, че сигурно става въпрос за различни личности. Затова се обърнахме към две малкоизвестни публикации на брат Нектарио Мария от венецуелското посолство в Мадрид - „Испанецът Хуан Колон“, публикувана от издателство „Чедни Прес“ в Ню Йорк през 1971 година и „*Cristobal Colon Era Espanol Y Judio*“ („Кристобал Колон беше испанец и еврей“), частно издание в Мадрид през 1978 година.

Нектарио представя доказателства, че Колон е незаконен син на принц Карлос (Карлос IV) и Маргарита Колон от видно еврейско семейство в гетото на Майорка. Той е намерил писмо от принца до губернатора на Майорка от 28 октомври 1459 година, в което описва срещата си с Маргарита, така че може да се направят изводи за раждането на Кристобал през лятото на 1460 година.

Тази предпоставка дава логически отговори на някои „загадки“ по отношение на

образованието и женитбата на Колумб и се съгласува с общоизвестните факти:

1472-1473 година - Колон е в екипажа на пирата Рене д'Анжу в Средиземно море. [69] През онази епоха не е нещо необичайно дванадесетгодишно момче да тръгне по моретата, особено ако няма баща. Принц Карлос умира през 1461 година при съмнителни обстоятелства. Някои историци са убедени, че е бил отровен по нареждане на мащехата си.

1473-1474 година - Колон отплава за гръцкия остров Хиос. В Британската енциклопедия се отбелязва:

„Трябва да се вярва на Колумб, когато твърди, че е станал моряк на 14 години.“ [69]

На сърчно момче на неговите години с двегодишен опит в плаването сигурно са поверявали и управлението на кораба понякога.

1476 година - той се бие заедно с Казанова-Кулон (вероятно негов роднина) срещу генуезки кораби. Когато корабът му е обхванат от пламъци, с плуване достига югозападния бряг на Португалия близо до мястото, където се намира морската академия на принц Енрике Мореплавателя [69], който според някои историци е достигнал Америка през 1395 година.

1477 година - плава до Англия, Ирландия и Исландия, [69]

1478 година - жени се в Португалия за Филипа Мониц Перестрело, дъщеря на Бартоломео Перестрело, който е плавал във флота на принц Енрике Мореплавателя и е открил островите Мадейра и Порто Санто.

1478-1483 година - Колон и съпругата му съжителстват с брата на Филипа, Бартоломео Перестрело II, който е наследил управлението на остров Порто Санто. От това пристанище Колон предприема няколко плавания до Златния бряг в Африка. [69] Той разполага с дневниците и документите на Бартоломео Перестрело I, както и с документите на друг посетител на острова, Алонсо Санчес де Хуелва, за когото ще говорим по-нататък. Колон усъвършенства много мореплавателските си умения през този период и разширява познанията си чрез самообразование - първите му бележки в книгите на огромната му библиотека са от 1481 година. Морисън също твърди, че „точните маршрути на Колумб през годините, когато плава под португалски флаг, ще си останат слабо известни.“ [67] Данните за Колон са оскъдни, а данните за Коломбо прекъсват внезапно с неговата смърт през 1480 година.

1484 година - Колон отива в Португалия, където молбата му е отхвърлена от краля, вероятно защото има доказателства, че през 1472 година португалският капитан на търговски кораб Жоао Ваз Кортереал (известен като Телес) и норвежският му шурман Потхорст (Ян Сколп) [52] са плавали до Америка. Съпругата на Колон умира по това време, затова той оставя невръстния си син Диего в манастира „Ла Рабида“ край Палос, Испания, и през следващите две години живее при Луис де ла Серда, граф Медина Чели, в Пуерто Санта Мария. [69]

1486 година - със съдействието на еврейския професор по теология, архиепископ Диего де Деза, е представен на испанските владетели Фердинанд и Изабела. [70] По това време се свързва с Беатрис Енрикес и на 15 август 1488 година се ражда синът им Фернандо.

1489 година - награден е с привилегията разходите му за жилище и храна да се поемат от държавата. [69] Следващите две години от живота на Колумб „се губят в догадки“ според израза на Морисън. Може би ги е прекарал с Беатрис, със сина си Диего в „Ла Рабида“ или с граф Медина Чели.

1491 година - появява се в Кордова с петиция до Фердинанд и Изабела, която е уважена. Успешният изход се дължи предимно на усилията на финансовия министър Луис де Сантангел.

Някои от сведенията за италианеца Колombo противоречат напълно на сведенията за Колон, цитирани по-горе. Други сведения подсказват, че двамата мъже може би са се срещнали в Португалия или на Порто Санто, или пък и на двете места. Ето няколко от „петнадесетте или двадесетте нотариални и общински данни“, открити от Морисън:

31 октомври 1471 година, Генуа - регистрирана е покупка на вино от Доменико Колombo и сина му Кристофоро, „навършил 19 години“. За Кристофоро, роден през 1451 година, възрастта е точно определена, но Колон, роден през 1460 година тогава е бил само на 10 години.

20 март 1472 година, Генуа - Колombo е свидетел по завещание в Савона.

26 август 1472 година - Колombo купува вълна в Савона. През същата година се знае, че Колон плава на пиратски кораб.

7 август 1473 година - Колombo регистрира покупка на къща в Генуа. Колон пътува към гръцките острови.

1474 година - Колombo наема земя в Савона. Занятието на арендатора е отбелязано „търговец на вълна“. [67]

След тази дата Морисън не открива никаква следа от семейството в продължение на няколко години. Но Нектарио е изнамерил данните за няколко пътувания на Колombo до Португалия за закупуване на вълна през 1475-1478 година. През 1478 година Колон също е в Португалия. През 1479 година Колombo пътува до остров Мадейра да купи захар (пътуването се споменава от Морисън). Най-близкият остров до Мадейра е Порто Санто, където по това време живее Колон. Колombo със сигурност би се свързал с управителя на острова Бартоломео Перестрело, който е шурей на Колон. Нектарио пише, че Мануел Лопес Флорес е документирал смъртта на Колombo по време на плаване през 1480 година. (Все пак няма доказателства, че е бил хвърлен зад борда от Колон.)

Като оставим настрана очевидните трудности, които ни създава съобщението за смъртта на Колombo, другите данни, според които е търгувал с вълна и захар след двадесетата си година, ни кара да се чудим кога е усвоил мореплавателски умения, толкова съществени за историческата личност Колумб. Ако се приеме, че испанският еврей Колон е мореплавателят Колумб, две основни загадки, озадачавали през вековете учените, получават логични отговори:

1. Как е успял да се ожени за девойка от толкова видно семейство? Твърде трудно за беден италиански тъкач и търговец на вълна, но безпроблемно за сина на испански принц, без значение законен или не.

2. Откъде е взел средства за солидното си образование, достъпно през онази епоха само за богатите, които наемали частни учители? Зетят на богатата фамилия би могъл да си ги набави, а може би част от тях са дошли от кралската хазна - има данни, че е бил на държавна издръжка от 1489 година, както споменахме.

Още доказателства

След като една идея е добила гражданственост, изключително трудно е тя да се промени, защото някои обществени прослойки имат интерес да поддържат статуквото. В нашия случай италианците и католиците се радват от дълги години на отблясъци от славата, когато ежегодно през октомври се празнува годишнината от първото презатлантическо плаване на Колумб, което променя историята на света. Освен това безброй историци приемат и разгласяват легендата. Че фактите често ѝ противоречат, е без значение за тези среди. Но испано-еврейският произход на Колумб се обосновава от няколко всеизвестни факта. Той винаги пише на испански и в някои писма споменава, че това е „майчиният му език“. Говори свободно испански, явно без никакъв акцент. Успява да се срещне и да получи подкрепа от някои видни представители на еврейската общност: Диего де Деза, който му урежда аудиенция при испанската кралска дойка; Абрахам Сеньор и Исак Абраванел, които имат голямо влияние в кралския двор; Габриел Санчес, кралски ковчезник; Хуан Кабреро, кралски майордом; Луис де Сантангел, финансираше пътуването, както споменахме.

Около една четвърт до една трета от екипажа на Колумб са евреи, включително някои по-известни хора, например доктор Бернал, корабният лекар, и Марко - корабният хирург. Абрахам Закуто осигурява астрономическите таблици, които спасяват живота на Колумб и екипажа му при четвъртото плаване. Като ги използва, Колумб предвижда лунното затъмнение на 29 февруари 1504 година, и толкова силно впечатлява индианците, които са го пленили, че те го освобождават невредим заедно с екипажа му. При първото му плаване с него е преводачът на иврит Луис де Торес, който вероятно пръв стъпва на непознатия бряг, и после пръв разказва как индианците употребяват тютюна. Забележително е, че на кораба няма католически свещеник. [68]

Ето какво пише в „Световна еврейска енциклопедия“:

„До голяма степен Колумб дължи кариерата си на еврейски учени, финансисти и държавници. Личните му връзки с тях са още по-важни поради голямата роля, която изиграват еврейските богатства, конфискувани от короната, при финансирането на различните изследователски експедиции на Колумб. Богатствата са принадлежали на евреите маранос²⁶¹, които са жертва на Инквизицията и част от еврейското население, масово прогонено от Испания през 1492 година...“ [70]

Колумб се подписва с испанското си име „Кристовал Колон“ и в завещанието си настоява потомците му да не променят изписването му. Често използва криптограмата

S
SAS
XMY
Хро fereus

Тя е дешифрирана от Морис Давид в книгата му „Кой е Колумб?“ като израз на иврит, който означава:

„Бог, изпълнен със съчувствие, прощаващ неправдата, простъпките и греха.“

В писмата до сина си Диего Колумб винаги изписва в горния ляв ъгъл ивритските букви

„бет хе“, които са съкращение за израза „бе езрат хашем“ (с Божията помощ), и които вярващите евреи и до ден днешен употребяват. [66]

В полетата на многобройните си книги Колумб прави бележки винаги на испански. На откритите от него острови дава испански имена - Сан Салвадор, Пунта Лазада, Пунта де ла Галера. Няма сведения да е кръстил с италианско име някой остров. Знае се, че е бил отличен картограф, едно предимно еврейско умение но онова време, развито в Майорка. Дали споменахме, че Майорка е главното пиратско средище в Средиземно море? Може би това обяснява как е попаднал дванадесетгодишният Колон на пиратски кораб.

Питър Мартир, известен като отец Де Англиера (или Ангерия) е първият биограф на Колумб и се приема, че той е изковал израза „Новия свят“. Роден през 1457 година край езерото Маджоре и Североизточна Италия, на 160 километра от Генуа, той води дълги разговори с Колумб след първото му плаване. Вероятно бързо е разбрал, че Колон не е роден в Северна Италия, но естествено не му се е искало да отнеме почестите на сънародник, като оповести тази новина. Той обаче я разкрива в писмо до близък приятел, граф Джовани де Боромео, който през 1494 година оставя клетвено показание, открито в подвързията на книга, купена преди няколко години от един уличен търговец в Милано. (Твърди се, че в библиотеката на Барселонския университет се намира копие на писмото - оригиналът се пази у семейството на графа.) Ето какво е съдържанието му:

„Аз, Джовани де Боромео, бидейки възпрян да съобщя истината, която ми довери под секрет сеньор Педро де Ангерия, ковчежник на католическия крал на Испания, трябва да запазя за историята факта, че Кристобал Колон е родом от Майорка, а не от Лигурия... Бил е посъветван да излъже, по политически и религиозни причини, за да измоли кораби от краля на Испания. Името Колон е еквивалент на Коломбо и е бил изнамерен в Генуа един Кристофоро Коломбо Канаджоза, син на Доминго и Сузана Фонтанароса, който не трябва да се бърка с мореплавателя от Западните Индии.“ [66]

Фамилията Боромео е много известна и се хвали (това е точната дума) с връзки с Медичите и Борджиите. Карлос Боромео, вероятно внук на Джовани, е обявен за светец. Не е изключено писмото да е фалшифицирано. Но докато екип от специалисти го подложи на съответните тестове, то дава отговор на загадката, която смущава и озадачава историците от няколко века насам.

Колумб и презокеанското бягство на испанските евреи

Ако приемем, че Коломбо и Колон със сигурност са две различни личности, как би могло да се случи такова колосално объркване? Твърде вероятно е самият Колон да го е дирижирал. След като се среща с младия италиански търговец на вълна в Португалия или на остров Порто Санто, Кристобал Колон, морският капитан с испано-еврейско потекло, решава да използва самоличността на италианеца, за да влезе във връзка с испанския двор. Не бива да се забравя, че Испания току-що се е освободила от маврите в началото на 1492 година. Заради сътрудничеството си с поробителите, евреите са преследвани в Испания, Мароко и по цялото североафриканско крайбрежие. Всъщност всички евреи маранос са изгонени от Испания и трябва да я напуснат под заплаха от наказание в същия ден, в който

Колумб се отправя към Новия свят.

Това е било твърде трудно време за Колон. Въпреки че е използвал еврейски канали, за да спечели финансиране и благосклонността на испанските владетели, той очевидно е чувствал нужда да скрие еврейското си потекло. Както се отбелязва в „Универсалната еврейска енциклопедия“, много евреи са станали жертва на Инквизицията, а още повече са лишени от имуществото си при масовото изселване. Може би е щяло да се окаже катастрофално за плановете му, ако испанските владетели узнаят, че Колон е прекарал детството си в еврейско гето и е пиратствал под командата на френски капитан. Както пише Ансерсън, „В биографията на сина му Фернандо... се споменава за прикритието му в любопитна бележка извън контекста:

„Колкото много Бог го бе надарил с големи лични качества за велико начинание, толкова повече той искаше да прикрие по-дълбоко родината и произхода си.“ [66]

Ако се приеме, че Колумб е бил испански евреин, подбудите му да прекоси Атлантика получават ново тълкувание. Колон тръгва на път на 3 август 1492 година, същия ден, в който евреите трябва да напуснат Испания. Крайният час, в който всички от екипажа трябва да бъдат на борда, е 11 часа вечерта на 2 август, противно на традицията моряците да прекарват последната нощ преди заминаването със семействата си. По една случайност денят на експулсирането съвпада с годишнината от второто разрушаване на Ерусалимския храм. Според историческите сведения 300 000 евреи трябва да напуснат пределите на Испания преди 3 август 1492 година.

Дали Колумб е тръгнал да търси нова родина за изпъдените си сънародници, или може би е търсил забравен еврейски град или царство от другата страна на океана? В книгата си „Платна на надеждата“ Симон Визентал твърди съвсем открито, че основната цел на Колумб е била да разсели евреите в „Азия“ (наричана Индия по онова време), известна като рай за евреите от стотици години. [68]

В дванадесеттомната книга „Животът на Христофор Колумб“ се споменава, че синът на капитана пише за баща си:

„Техните предци са от владетелски род в Ерусалим“ (т. 12, с. 2).

Това твърдение ни кара да мислим, че Колон сериозно се е интересувал от древната еврейска история. Рицарите тамплиери са кръстили ордена си в чест на Соломоновия храм. А най-известната легенда за цар Соломон е свързана с многобройните му пътешествия до земята Офир, за да докара злато, с което да заплати построяването на знаменития си храм.

Както споменахме бегло в първа глава, вероятно земята Офир се е намирала на изток от Светите места, но за точното ѝ местоположение са документирани множество хипотези през вековете. Разполагали са я и в Северна, и в Южна Америка - от Ню Мексико до устието на Амазонка. Като евреин и мореплавател, Колон сигурно също е мислил по този въпрос. Сигурно е знаел и легендите за евреи, които търсейки убежище, отплавали от Рим през 734 година „... до Калалус, една непозната земя“. [75]

Колумб вероятно е знаел и легендите за Седемте златни града отвъд океана. Те са познати в Испания още през VIII век, когато маврите под командването на генерал Тарик нападат вестготското кралство, някога най-силното в западната част на Късната римска

империя, но след понесеното поражение от Кловис Франка през 507 година, свило се до жалко подобие на предишната си слава. Крал Родриго предвожда войските си, но е убит, а армията му е разбита в битката при Гуадалете. Следващите петнадесет години са страховити. Маврите завземат цяла днешна Испания и Португалия, и стигат до Пиринеите. Християните бягат във всички посоки, най-често по море. Има пълно основание да се вярва, че някои от християните бегълци, тръгнали по море, са стигнали до Канарските острови и Мадейра, та дори до Карибския басейн и Флорида.

Тогава се ражда легенда, която се разпространява и през Средновековието, за седем португалски архиепископи, които заедно с част от паството си успели да избягат с кораб и да стигнат до някакъв остров в Атлантика, където основали седем града. Според част от легендата хората от Седемте града щели да се върнат един ден, за да помогнат на испанските си сънародници да победят маврите. [72,76]

Легендата за острова със седемте града се помни в Испания и очевидно е била широко известна. През XII век арабският картограф Идриси споменава остров Сахелия в Атлантическия океан, където някога имало седем града, но жителите им се избили взаимно в граждански войни. [76]

Към края на XIV век в испански и италиански карти започват да се появяват данни за теоретичното местонахождение на Седемте града на различни „въображаеми“ острови в Северния Атлантук. Понякога са показвани и в Бразилия, но най-често ги поставят на Антилия — голям остров, рисуван на картите срещу Испания и Португалия. Според изследвателя на стари карти Реймънд Рамзи за пръв път на една френска карта от 1546 година е отбелязан специален остров *Cette Citades* в Атлантика и остава на много карти през вековете. [76]

Легендите за Седемте града вероятно са подтикнали донякъде изследването на Атлантическия океан и през 30-те и 40-те години на XV век се носят множество слухове за няколко португалски експедиции, които били отклонени от бури от курса си и попаднали на Острова на седемте града, където хората още говорили родния си португалски и питали дали маврите все още владеят родните им земи. Във всеки слух непременно се споменава, че от острова е донесен малко пясък, който се оказал богат на злато. [72,76]

Има и по-автентични данни за някой си Флеминг, наречен Фердинанд Дулмо в документите, който през 1486 година молил за разрешение португалския крал Жоао II да завладее Седемте града, но няма запис дали нещо е направено по въпроса. [72,76]

Имало ли е наистина остров в Карибско море, който да съвпада с легендарния остров на християните бегълци? Ако да, кой е той? Думата Антили е от латински произход и означава просто „Насрещен остров“. Рамзи е убеден, че наименованието се среща за пръв път в картата на брат Пизигани от 1367 година, в която е означен остров Атиле приблизително на мястото на Азорските острови, все още неоткрити по онова време. Наименованието се среща отново, този път като Атиаела, на каталонска карта от неизвестен автор около 1425 година и после в картата на Батиста Бекарио от 1435 година, където наименованието е дадено като Антилия, както и остава. [76] Европейските картографи очевидно приемат за безспорен факт съществуването на голям остров от другата страна на Атлантика и на глобуса на Мартин Бехайм от 1492 година Антилия е отбелязан с бележката, че през 1414 година испански кораб „се е доближил безопасно до острова“. Това подсказва, че островът е известен на мореплавателите и дотогава се е славел като опасно за плаване място. Споменава се също за португалско пътешествие до Антилия през 40-те години на XV век, но по-вероятно е да става

въпрос за същото пътешествие, когато според слуховете е посетен острова на Седемте града. [72,76]

Докато е в Лисабон около 1480 година, самият Колумб споменава в писмо до крал Алфонсо V „остров Антилия, който ви е известен“. [76] През 1474 година Колумб получил писмо от известния италиански географ и лекар Паоло Тосканели, в което се препоръчва Антилия като подходяща спирка при плаването към Източна Индия за попълване на запасите.

Когато Колумб стига до островите Куба и Еспаньола, те като че ли отговарят на легендарното описание на Антилия, така както е съгледан отдалеч. Дали всъщност Колумб е плавал право натам?

Приятелят на мореплавателя и негов пръв биограф Петер Мартир заявява през 1511 година, че Колумб е вярвал, че е открил земята Офир, „но след внимателно анализиране на описанията на космографите, изглежда по-вероятно двата острова заедно със съседните им да са остров Антилия.“ [72,76, 59] След като намира изоставени златни мини на остров Хаити (Еспаньола) Колумб пише, че „е завладял в името на техни испански величества планината Сопоро (Офир), до която корабите на цар Соломон са стигали за три години“. Виждаме, че Колумб съвсем сериозно вярва, че златните мини на Хаити са разработени от древни еврейски и финикийски пътешественици около 1000 г. пр. Хр.

В прекрасната си книга за забравени градове и стари карти, озаглавена „Вече не съществува на картата“, историкът Реймънд Рамзи разказва, че роднината на Колумб, Бартоломе, потвърждава идентификацията на Еспаньола и убеждението на Колумб, че е открил древната земя Офир, откъдето цар Соломон е донесъл златото за свещения Ерусалимски храм. Рамзи подхвърля, че убеждението на Колумб представлява особен интерес за всички, които изучават американска история - личното предположение на Колумб е първата следколумбова хипотеза за предколумбово откриване на Америка.

Като се има предвид всичко казано, започва да се изяснява, че Колумб е имал някакви сведения за земя отвъд океана още преди да тръгне да го преплава. Въпросът е (както обикновено, когато говорим за онези епохи) колко е знаел и кога го е узнал.

Удивителната стая с картите

Според доста автори, включително Чарлс Бърлиц [77], Колумб е истинска съкровищница на мореплавателски познания. „Посветил се на изучаване на предишни прекосявания на Атлантике - пише Бърлиц, - той веднъж разказал история за двама мъртъвци, вероятно китайци, намерени в дълга тясна лодка, изхвърлена от вълните на западното крайбрежие на Ирландия, близо до Голуей.“ [77]

„Смелостта му да плава в непознати води е пословична - разказва Андерсън. При добре известното му плаване до Исландия през 1477 година сигурно е слушал за пътешествията на норвежците през вековете... Имал е достъп до множество карти, което е подробно документирано от Ентърлайн в книгата „Викингска Америка“. Норвежкият автор Приц (*„Lykkelige Vinland“*) показва, че „Адмиралската карта“ положително е съставена въз основа на известната карта от 1424 година, изработена във Венеция, която сега се намира в библиотеката на университета на Минесота. Колон е роден и израсъл на остров Майорка, център на контрабандисти и пирати, както и на картографи, какъвто е бил и брат му Бартоломе.“ [66]

Андерсън си кореспондира с Каре Приц, норвежки журналист, благодарение на чиито проучвания в Испания, Португалия и Италия в началото на 70-те години на миналия век са открити множество оригинални документи, свидетелстващи, че в Европа са знаели за първите норвежки експедиции. В писмо от 17 август 1974 година. Приц споделя:

„Ето какво мисля за преоткриването на Америка. Сведения за пътешествията до Винланд се разпространяват в Европа чрез Адам от Бремен около 1070 година и през следващите сто години цяла Европа знае за тези пътешествия. Изработени са серия карти, на които са означени Бахамите, Куба, Хаити, Пуерто Рико и т.н., но картографите не знаят точните дължини и затова изобразяват тези острови западно от Ирландия. Името Винланд е изписано като Бинини или „Исла Бини“ и е добре известно много преди Колумб. Междувременно Колумб се сдобива със стари карти (по-специално с картата на Андреа Бианко от 1436 година) и през 1477 година се отправя към Исландия за по-точни сведения. Там определя правилната географска ширина и дължина на Америка и редица географски имена в ивицата от Флорида до Бостън.

Колумб знае точно къде да търси островите и сушата, към която е тръгнал, и поддържа директен курс. На капитаните си дава нареждане да плават 4500 километра на запад, след което ще открият острови и континент. След като изминат 4500 километра не трябва да плават нощем, защото ще наближат Винланд.“ [66]

Да си припомним тук, че в легендата на известната карта на Пири Рейс се твърди, че тя е прекопирана от други карти, включително и от картите на Колумб. Тази карта сега се намира в музея „Топкапъ“ в Истанбул и свидетелства за плавания в Атлантически океан преди Ранното европейско средновековие. Изработена през 1513 година, тя отразява целия източен бряг на Северна и Южна Америка и голяма част от Антарктида, и то само няколко години след първото плаване на Колумб до Новия свят.

В ръководството си за моряци, наречено *Kitab I Bahriye*, Пири Рейс пише, че Колумб бил вдъхновен от някаква книга с информация за далечните земи, за които се споменавало, че са богати на всякакви минерали и скъпоценни камъни.

„Този мъж Колумб се опитал с книгата в ръка да убеди португалците и генуезците, че си заслужава да се предприеме експедиция. Идеите му обаче били отхвърлени и той се обърнал към испанския бей - разказва Пири Рейс в ръководството си. - И там отначало молбата му не била удовлетворена, но после била приета след оказан натиск.“ [73]

И каква ли е била книгата на Колумб? Адмирал Пири Рейс ни съобщава, че се наричала *Imago Mundi* от френския кардинал Пиер д'Ай (известен също като Алиако или Петрус Алиакий) - философ, астролог и космограф от Парижкия университет. Знае се, че е наблегнал на хипотезата за съществуването на суша отвъд Атлантика, която обосновал с убеждението си, че земята е кълбо. [73]

Въоръжен с *Imago Mundi* и няколко карти на Атлантическия океан, Колумб успява да убеди владетелите на Испания в изгодата от една експедиция до „Индия“. Но удивителното е, че тези средства не са непременно най-ценните му източници на информация. Съвсем достоверно е установено, че е бил придружаван от човек, който вече е преплавал Атлантика.

Нектарио открива писмо от испанските владетели, в което се съобщава, че някой си Алонсо Санчес де Хуелва е отплавал с кораба „Атлант“ и шестнадесетчленен екипаж от пристанището на родния си град Хуелва на 15 май 1481 година. Твърди се, че корабът е

достигнал остров Санто Доминго (наричан Кискея от местните жители) и на връщане спрял в Порто Санто, където капитанът Де Хуелва живял известно време. След внезапната му смърт, корабните документи били предадени на Кристобал Колон, който по това време помагал на зет си - управител на острова. Трудно е да се повярва, че толкова сензационен документ е автентичен и е държан в тайна 500 години. Но след по-внимателно проучване историята на Де Хуелва се потвърждава и общото мнение е, че корабът се отклонил от курса си и е прекосил океана десет години преди плаването на Колон.

Голямата изненада в съдържанието на писмото е, че се споменава името на Мартин Алонсо Пинзон като помощник-капитан на кораба. Пинзон е богат корабовладелец от Палос, който предоставя на Колумб корабите „Ниня“ и „Пинта“ и наема екипажа за експедицията. Стюардът на „Пинта“ Гарсия Фернандес твърди:

„Мартин Алонсо... знаеше, че ако не даде двата кораба на Адмирала, той не би могъл да стигне там, където е, нито пък би могъл да намери хора, защото никой не знае споменатия Адмирал и благодарение на Мартин Алонсо и с неговите кораби споменатият Адмирал направи това пътешествие.“ [66]

Някои историци предполагат, че Пинзон е истинският ръководител на експедицията до Новия свят, а Колон е само „фасада“ поради оказаното му благоволение от испанските монарси. По-късно, като капитан на кораба „Пинта“, Пинзон е втори по ранг след Колумб.

Писмото на стюарда съответства на потвърдените факти. Наследниците на Пинзон водят дела половин век, за да получат част от почестите и богатството, с които е награден Колон. В серията от документирани съдебни дела се разкрива, че Колон е имал достъп до архивите на Ватикана, където се съхраняват данни за пътешествията на викингите в продължение на няколко столетия, вероятно и оригиналът на знаменитата „Винландска карта“, копие от която, направено през XX век, се намира в Йейлския университет. Това показва, че Пинзон е получил от Рим информация за съществуването на земя на запад отвъд Атлантика. [66]

Като консултант при плаването, Пинзон би могъл да убеди Колон да промени курса си на 6 октомври. [67] Каква по-убедителна причина би накарала Адмирала да се вслуша в съвет на свой подчинен (особено ако е и съперник), освен фактът, че Пинзон вече е бил там?

Тамплиерската връзка

Фактът, че Колумб е бил нещо повече, отколкото е показвал, би се вписал успешно в странната история с морската активност в Европа и Средиземноморието след изчезването на тамплиерския флот. Познаването на всички нормални сфери на дейност по онова време, както и някои по-обширни, го срещат с всякакви хора. Явният му еврейски произход и доброто познаване на презокеанския свят насочват към предположението, че е бил свързан с рицарите тамплиери и съюзниците им в Португалия и Испания.

Затворете за малко очи и мислено си представете корабите „Ниня“, „Пинта“ и „Санта Мария“, които сигурно сте виждали в учебниците по история. Спомняте ли си квадратните платна? Спомняте ли си, че те са бели с червен кръст в средата? Такива са корабите на португалските Рицари на Христа - преименуваните тамплиери.

Майкъл Брамбли споменава, че според съвременници Колумб е бил със светли очи,

светъл тен и светла коса. Външният вид невина- ги означава нещо, но този тен не е естествен за средиземноморски евреи или сефарди, които пристигат на Иберийския полуостров от Палестина при разселването си. Някои съвременници твърдят, че косата на Колумб е била светлоруса като дете и по-късно е придобила характерен рижав оттенък.

Ако външният вид все пак означава нещо, при Колумб той подсказва келтско или нордическо генетично наследство, а не южнороев- ропейско. Би могъл да произхожда от келтите в Пиринеите или от Бретан и Анжу, където викингските набези през VIII-XI век оставят нордическо генетично наследство. А би могъл да произхожда от Сицилия, завладяна от норвежкия крал Роджър (1130-1154), който пристига там с множество свои сънародници васали и благородници. Или пък е бил от Майорка, където също има аристокрация с нордическа външност, появила се след като наследниците на Роджър завладяват и този остров?

В частна кореспонденция с Брадли авторът на „Светата кръв и Светият Граал“ Майкъл Бейджънт споделя, че е склонен да вярва, че Колумб е роден на Майорка, където точно зад тамплиерския замък в главния град Палма се намира районът, в който са живели картографи, събрани от целия тогавашен свят. Дали това се дължи също на тамплиерското влияние в региона?

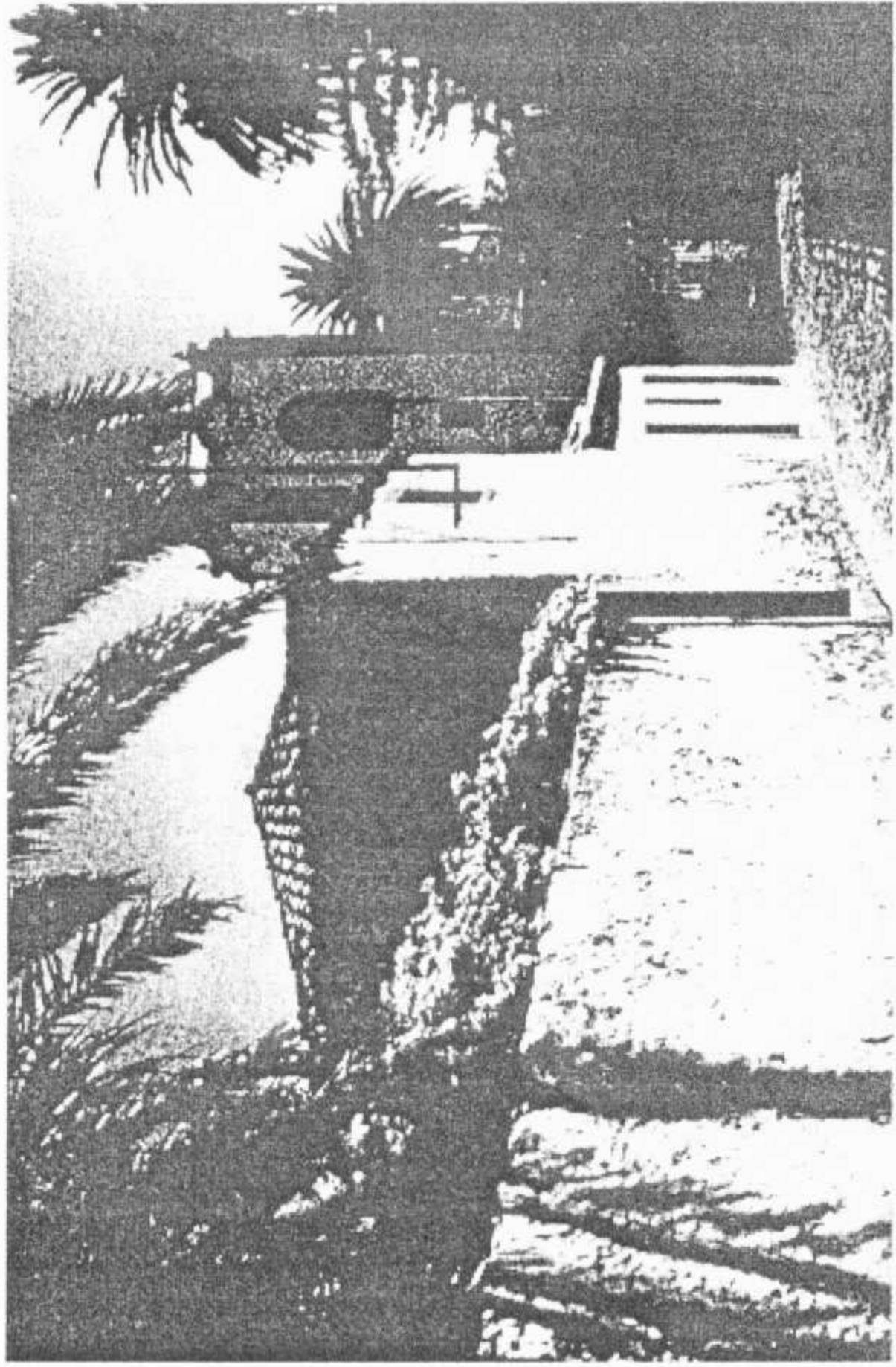
След известно време случайните съвпадения се превръщат във вероятни възможности. А освен това има и безспорни факти, които най-сетне се изясняват. Така че, ако се върнем към въпросите в началото на тази глава, отговорите май вече клонят към „Да!“.

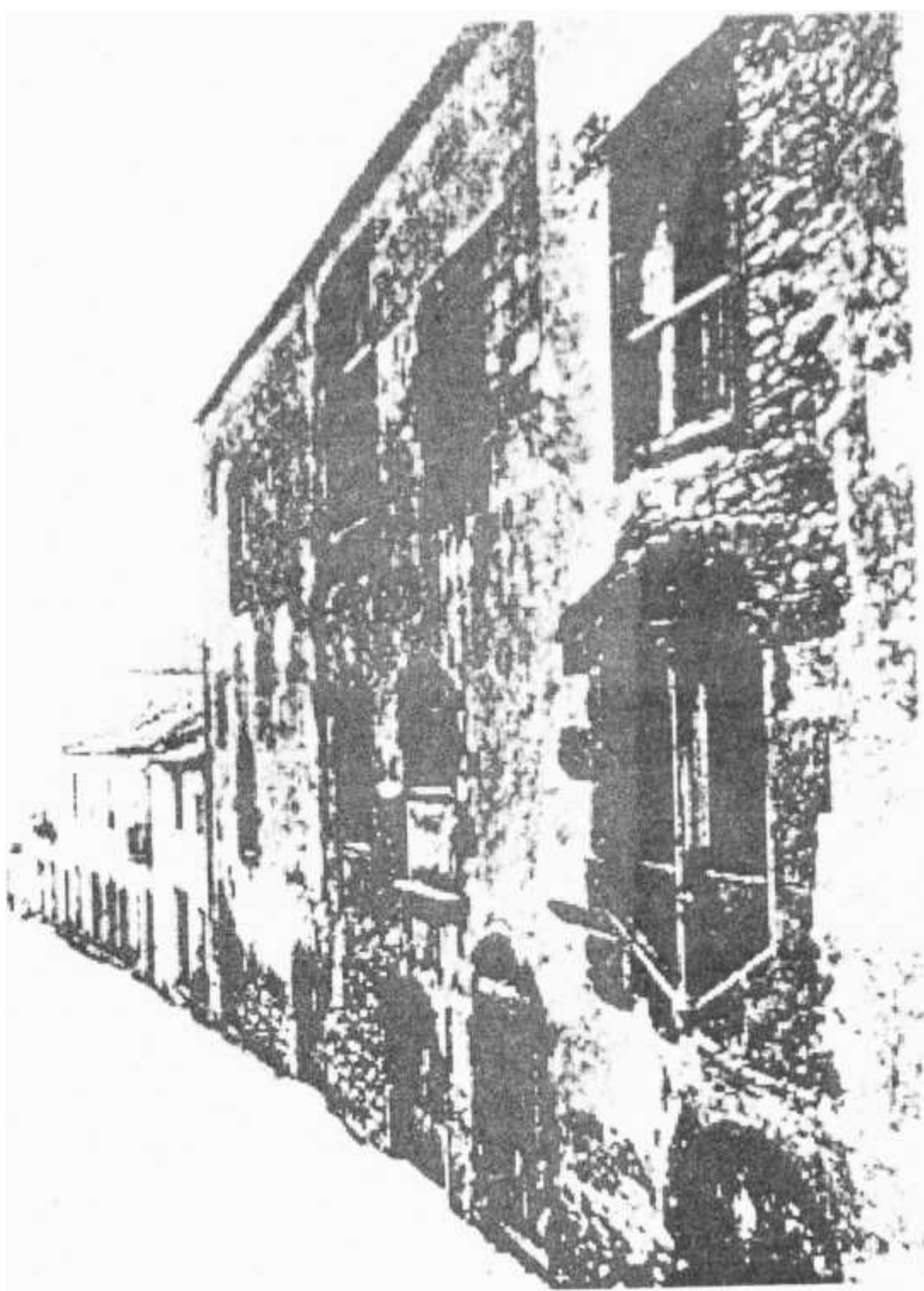
Кристобал Колон – Колумб

S. A. S.
X M Y
VIREU

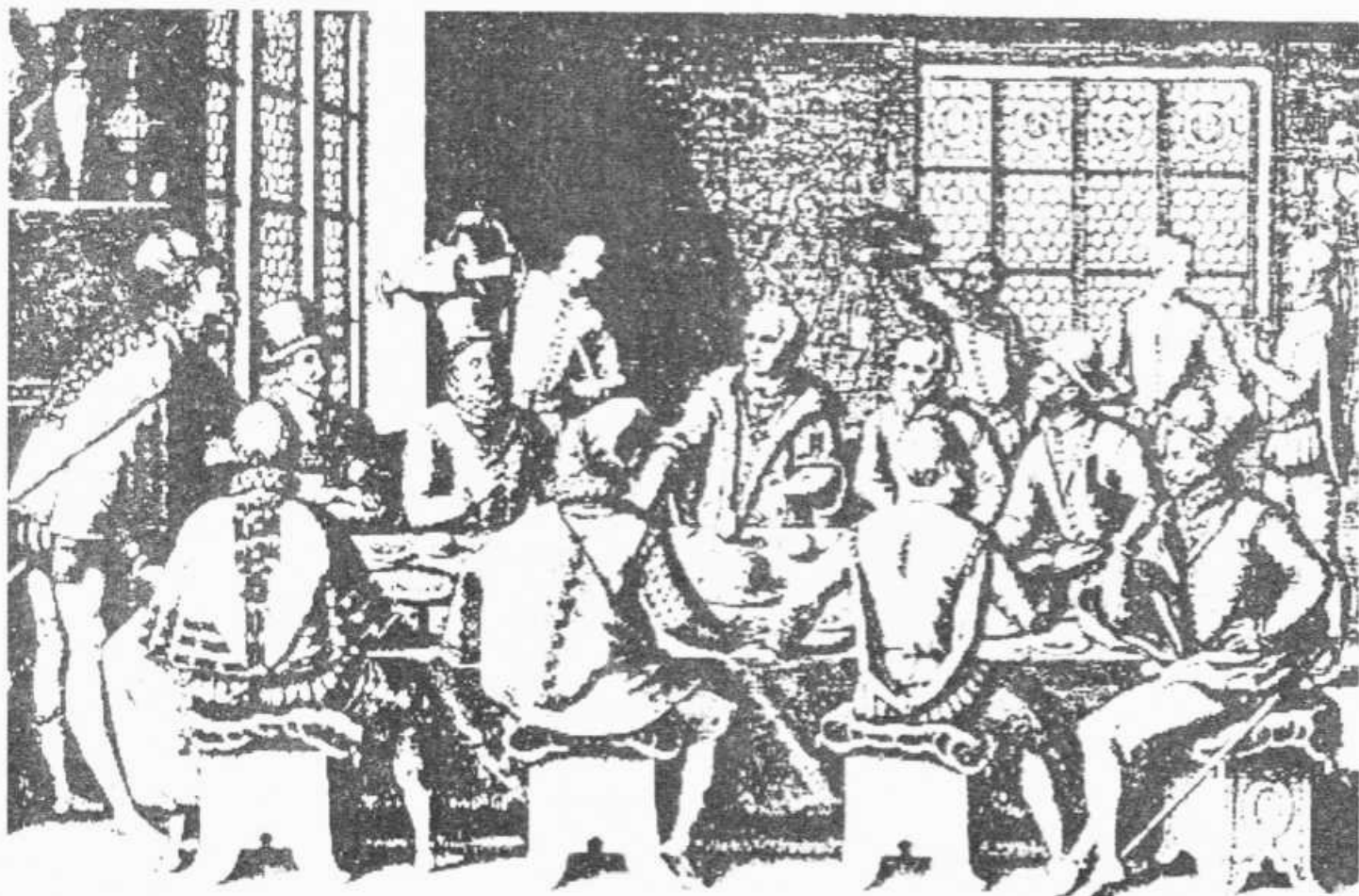
*Криптографски (тамплиерски?) шифър,
който Колумб винаги използва при подписа си*

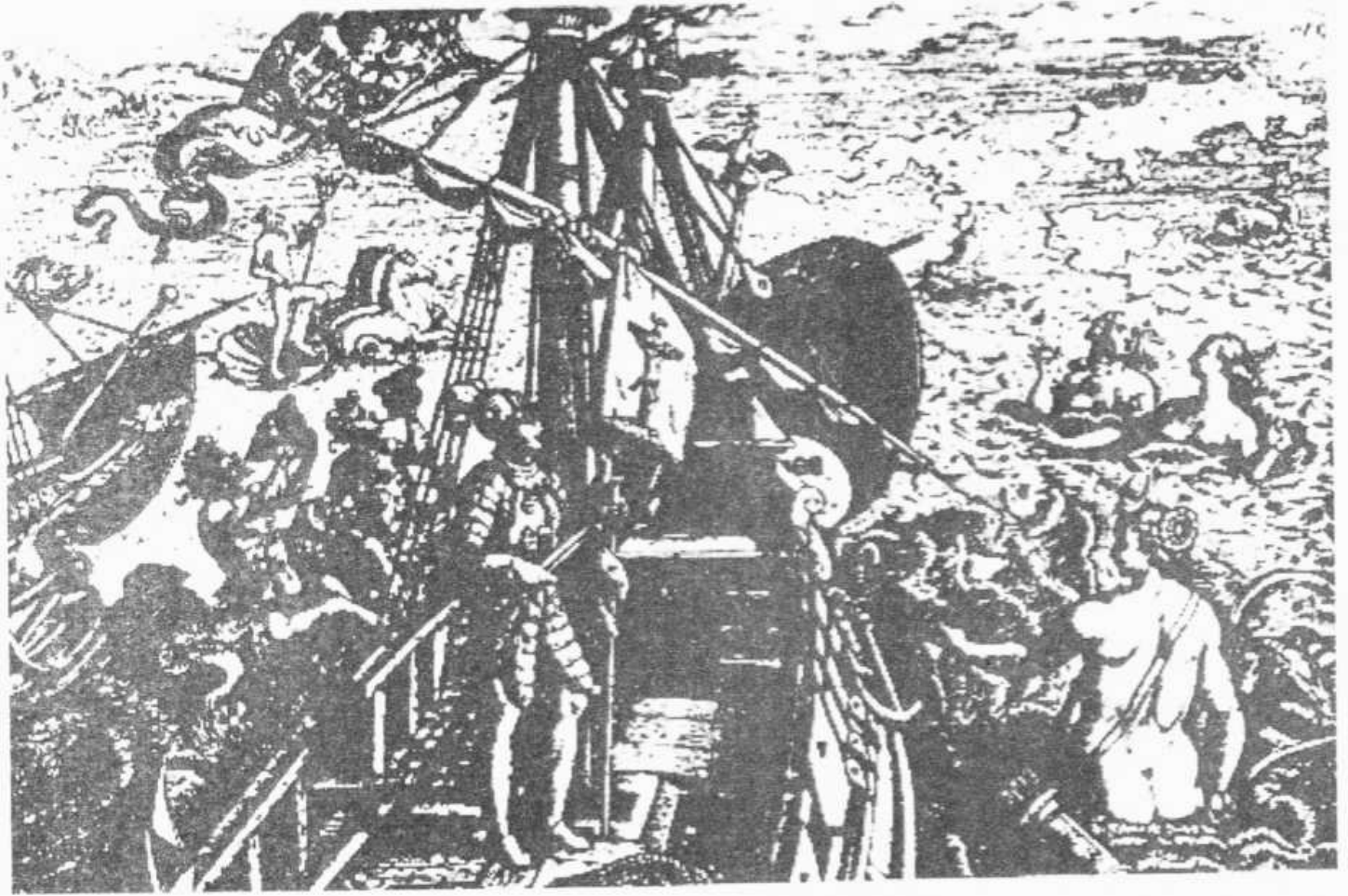
*Къщата на Колумб в Порто Санто, край Мадейра. Тук се ражда по-големият му син
Диего, вероятно около 1480 година.*

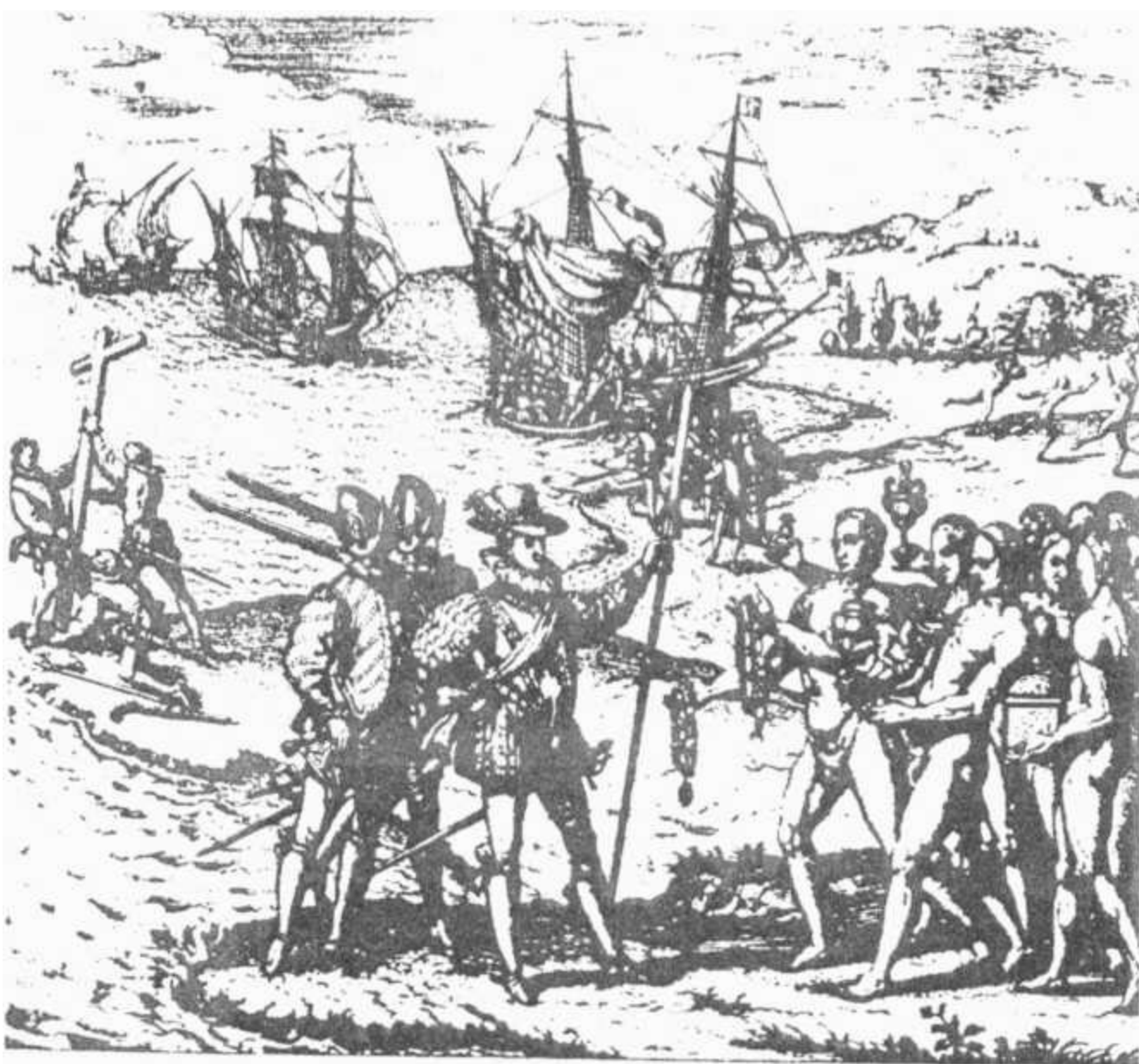
*Руините на къщата във Фунхал, Мадейра,
където се смята, че Колумб е живял известно време*

С помощта на яйце Колумб доказва на испанските скептици, че човек може да направи всичко, ако знае как. Гравюра от Теодор де Бри

Алегорична гравюра на Теодор де Бри, озаглавена „Виденията на Колумб“

Гравюра на дърво от 1492 година, изобразяваща пристигането на Колумб в Новия свят

8.

Пирати, капери и войната с Ватикана

*„Кръвосмесителната връзка между
правителството и големия бизнес е започната
на тъмно.“*

Джак Андерсън²⁷¹

*„Пиратите... по всеобщо убеждение се смятат
за англичани.“*

Служител в Източноиндийската компания

Днес пиратството е придобило различен нюанс от първите години на морската война между прогонените рицари тамплиери и Ватикана. Както се казва в днешната модерна епоха на национални борби, ти си борец за свобода или терорист в зависимост от това на чия страна си и кой е победителят.

В онази ранна епоха войната между Ватикана и изчезналия тамплиерски флот означава, че тамплиерските кораби са развявали гордо флаговете си - Веселия Роджър и другите масонско-тамплиерски символи. Това всъщност са корабите, на които плава Колумб в името на испанската корона.

Папската демаркационна линия от 1493 година

Веднага щом новината за успешното пътешествие на Колумб достига до Европа, испанските монарси взимат мерки да си осигурят новия търговски маршрут. От времето на принц Енрике Мореплавателя съседна Португалия активно изследва и развива морска търговия с новооткритите територии. През XV век португалска експедиция слиза още по-надолу покрай брега на Африка и в Атлантика. Интересите на Испания и Португалия се сблъскват директно.

Тъй като и двете страни са католически, се обръщат с молба към папата да разреши териториалния конфликт, както е постъпвал и в миналото. По това време папа е Александър VI. Кръщелното му име е Родриго де Борджа (Борджия) и произхожда от видно испанско семейство от Валенсия. Племеник е на папа Калист III. Родриго има няколко незаконни деца от любовницата си Ваноза Катани. След като е избран за папа, имотите му управлява синът му Чезаре Борджия. Политическите маневри, алчността и корупцията на папската администрация са ненадминати, Моралната разпуснатост и нехайството към духовното водачество на църквата са норма. Смята се, че Чезаре е прототип на „Принца“ на Макиавели. Сестрата на Чезаре, Лукреция Борджия има собствен принос в историята на скандалната фамилия.

Когато е призован да разреши спора между Португалия и Испания, Александър VI издава папска вула, която разделя света между двете нации. Папата проповядва, че така ще спечели каузата на християнството. Ето и част от съдържанието на вулата:

„Между другите богоугодни дела, скъпи на нашето сърце, със сигурност най-ценното е

това, че в наше време католическата вяра и християнската религия се възхваляват и разпространяват навсякъде, че има грижа за спасението на душите и варварски народи са победени и насочени към вярата...

Научихме наистина, че вие, които отдавна възнамерявахте да търсите и откривате някои острови и континенти, отдалечени и непознати, и неоткрити досега от друг, с цел да въведете в лоното на нашия Срасител и в тайнството на католическата вяра техните обитатели...“ [96]

Тъй като има доказателства, че с последните испански експедиции не е плавал католически свещеник, мотивацията на спорещите страни по-скоро може да се интерпретира като стремеж за завладяване на нови територии, за да се заграбят богатствата им. Може би това е мълчаливо съглашение и папата сигурно е получавал своя дял. Не е изненада, че решението му леко облагодетелства Испания. Според вулата му се приема една основна граница, която минава мислено от полюс до полюс на 100 левги (483 км по суша или 556 км по море) западно от Азорските острови. Всички територии на изток от тази граница принадлежат на Португалия, а на запад - на Испания (вж. картата в илюстрациите). Португалия обжалва решението и границата е преместена още по на запад, като неочакваната последица е, че най-източната част от Бразилия попада в португалския регион и се узаконява колонизацията ѝ от португалците.

Очевидно папската вула драстично нарушава правото на политически и религиозен суверинитет на народите по света. Тя също открито пренебрегва другите европейски морски сили. От своя страна Англия, Франция и Нидерландия пък пренебрегват папската вула. Но ако не друго, тя отваря очите на тези нации, че Испания и Португалия ги изпреварват в бягството от мрака на Ранното средновековие. Така започва истинската епоха на откритията - на колонизацията и натрупването на чуждестранни богатства.

Произход на каперството

В енциклопедията „Гролиър“ от 1997 година се дава следното определение:

„Каперство се нарича практиката на някои държави да използват частни кораби, които да пленяват вражески търговски кораби по време на война. Мотивирани от плячката, която получават, каперите ползват лицензни, наречени „позволително за каперство и разплата“ и се ограничават да нападат само кораби на държави, които са във война с държавата, издала позволителното. Каперството се различава от пиратството главно по тези позволителни и ограниченията. Макар капери да съществуват още от XIII век та чак до XIX век, най-голям разцвет явлението достига от XVI до XVIII век.“ [95]

Всъщност каперството води началото си от тайната война между тамплиерите и Ватикана със съюзниците му. Това означава, че каперски са били предимно английски, шотландски и американски кораби. Също така се срещат холандски и френски, но тези капери по правило са масони. Целта на атаките им са преди всичко испански и френски кораби или мюсюлмански съдове, плячкосващи Средиземноморието или Индийския океан.

Тъй като следващите един-два века те препускат из Европа и Новия свят, в резултат се наблюдава глевозамайващо преплитане между политика и религия в непрестанно

променящия се калейдоскоп от съюзи и вражди. След като тамплиерските семейства са напуснали страната по време на гоненията и са се преместили предимно в Англия и Шотландия, Франция се връща в сигурната прегръдка на Ватикана.

Меровингската династия на Светата Кръв отдавна вече не е на престола и през XVI и XVII век Франция е пйчти непрекъснато във война с Англия. Това превръща френските кораби, както и испанските (понякога и португалските) в мишена за пиратски и каперски нападения. Вярно, някои пирати са французи, но ми се ще да вярвам, че част от тях са от тамплиерско-масонско потекло и с истинско удоволствие са атакували пълните с богатства кораби и пристанища в Новия свят, монополизиран от Ватикана.

Така че каперите се различават от пиратите по това, че теоретически имат официална задача да излизат и да атакуват определени кораби от вражески страни. Действията им трудно се поддават на контрол и често каперите действат като откровени пирати. След 1500 година международни съглашения ограничават незаконните им действия с изискването всички похищения да се утвърждават от адмиралтейски съдилища и така да се разграничат пирати от капери. Впоследствие каперските операции са внимателно контролирани и след 1740 година каперството се превръща в легална сфера за финансови инвестиции. Когато националният флот на държавата е малък, каперите са в състояние ефективно да нанесат удари върху врага при малки разходи на наелата ги държава.

Всички западноевропейски нации, особено по-слабите морски сили, са използвали това средство за разстройване на вражеската търговия. Зародило се в Европа, каперството се разпространява из целия свят, като става много популярно в Карибския басейн и по североамериканското крайбрежие.

По-късно, след околосветските пътешествия на Магелан и Дрейк, когато испанските галеони започват да плякосват тихоокеанското пространство от Акапулко до Филипините, пиратството и каперството се разпространяват и по тихоокеанското крайбрежие на Новия свят, в Югоизточна Азия и в Индийския океан. Мадагаскар се превръща в главна пиратска територия, тъй като е голям остров, без да е под ничия юрисдикция и е разположен точно по морските маршрути от Индия и Южна Африка към Европа. Югоизточна Азия и до днес е свърталище на пирати (макар те да не са останки от тамплиерския флот), а пиратството съществува в по-дивите тихоокеански крайбрежия на Еквадор, Колумбия и Панама.

Отново при тамплиерите в Шотландия

Нека първо направим бърз преглед на шотландската история от пристигането на тамплиерите през 1307 година до създаването на Обединеното кралство. Шотландските крале често имат спорове с английските, които понякога стигат до война и в края на краищата шотландците плащат контрибуции на английските крале, чието седалище е Йорк.

Например през 1174 година Уилям Лъва плаща данък на крал Хенри II за всичките си доминиони, въпреки че по-късно успява да анулира това свое задължение. След смъртта на Александър III и наследницата му Маргарет, Девицата от Норвегия (1290 година), английският крал Едуард V предявява претенции на сюзерен спрямо Шотландия и избира Джон Балиъл от съперниците, претенденти за шотландския престол. Когато Джон се опитва да утвърди независимостта си през 1296 година, Едуард налага пряко английско управление в страната.

Водени най-напред от сър Уилям Уолас и по-късно от Робърт Брус (коронован като крал

Робърт V през 1306 година), шотландците се вдигат на въстание и най-сетне успяват да победят англичаните в битката при Банокбърн (1314 година), в която според преданията са взели участие и рицари тамплиери, а Шотландия запазва независимостта си от Англия.

По-късно, при дългото царуване на крал Дейвид II (1329-1371 година) англичаните отчасти си възвръщат контрола, но по това време се води Стогодишната война с Франция, която е съюзник на Шотландия от 1295 година. Шотландският престол е наследен от племеника на Дейвид, Робърт II, първият монарх от династията на Стюартите. Той и наследниците му Робърт III, Джеймс I, Джеймс II, Джеймс III, Джеймс IV и Джеймс V се сблъскват с постоянни вътрешни конфликти и непрекъснато вмешателство и войни с Англия. След смъртта на Джеймс V през 1542 година Шотландия се управлява от вдовицата му Мари дьо Гиз като регент на малолетната ѝ дъщеря Мери - кралицата на скотите. През този период Реформацията пуска корени в страната и набира сили в резултат на политическата опозиция срещу регентката французайка. Католичката Мария Стюарт, която се завръща от Франция в Шотландия през 1561 година става жертва на религиозни и политически конфликти. Принудена да абдикира през 1567 година, тя бяга в Англия, където е затворена, а по-късно и екзекутирана от английската кралица Елизабет I. Независимо от това синът на Мария Стюарт, Джеймс VI Шотландски, наследява Елизабет на английския престол през 1603 година като Джеймс I. Макар и обединени от общ владетел, Шотландия и Англия си остават отделни държави още цяло столетие.

Шотландските презвитерианци се противопоставят на усилията на крал Чарлс I да наложи епископалната църква в Шотландия и накрая бунтът им довежда до екзекуция на краля през 1649 година и избухване на гражданска война в Англия. Изминали са стотици години от репресиите срещу тамплиерите и са се появили съвсем нови държави с нови съюзници. Част от тамплиерския флот, който е станал търговски флот на Шотландия и новите ѝ наследници, се превръща в масонски холандски и английски капери, които атакуват корабите на Франция и Испания - съюзници на Ватикана. Тамплиерските традиции проникват в Англия и Североамериканските колонии под формата на масонството. Появяват се две основни течения в новото движение - Шотландски свободен ритуал и Йоркски ритуал.

Сър Дракон и масонската ложа на каперите

Любопитното в нашата история за изчезналия тамплиерски флот е, че много пирати и капери, допринесли за създаването на Съединените американски щати, са също и масони. Макар да не е възможно да се докаже безусловно принадлежността им към масонството (все пак това е тайно общество), знае се, че много от тях са били такива. [78]

Войните на Испания против Англия (и други държави) през Елизабетинската епоха водят до нов разцвет на пиратските атаки през XVI век Галеоните, които пренасят ценни товари от Америка за Испания, са примамлива мишена за морските нападатели. Наемниците капери и пиратите са наричани с романтични имена като Морските кучета на Англия, Морските просяци на Нидерландия, Морските вълци на Франция. Те прихващат безброй испански съдове, включително и кораб, натоварен с богатства от експедицията на Кортес в Мексико през 1521 година.

Към края на XVI век някои „джентълмени на късмета“, между които сър Джон Хокинс и сър Франсис Дрейк, нападат испански колонии в Америка, съблазнени от възможната плячка. Към XVII век пиратите вече имат бази в Карибско море - в Сейнт Кристофър,

Ямайка, на остров Тортуга и други места. Испанците доминират в Карибския басейн и Новия свят по онова време, но тамплиерският флот под прикритието на масони капери е в състояние да промени статуквото в полза на шотланците и англичаните, и на тайните си тамплиерски водачи.

Това е епоха на морски приключения, чудесно пресъздадена в пиратски филми като „Пирати“ на Роман Полански, „Закланият остров“ на Джина Дейвис и „Карибски пирати“ на „Дисни“. Именно през тази романтична епоха сър Хенри Морган плячкосва и опожарява испанските колонии по крайбрежието на днешен Мейн, а по-късно става губернатор на Ямайка (откъдето се опитва да контролира пиратството).

Като доказателство, че има някаква романтика в живота на наемниците, служещи на Короната на Обединеното кралство, в историческите документи срещаме имената и на жени-пирати като Ани Бони и Мери Рийд, участвали в множество крайбрежни нападения, дори със собствени „екипажи“.

Най-прочут масонски капер на всички времена е сър Франсис Дрейк, чиято фамилия означава „дракон“. Той е най-известният мъж през Елизабетинската епоха и е прочут с преследването на испански галеони и с околосветското си пътешествие. Дрейк е роден в Девъншър около 1541 година в бедно земеделско семейство на заклет протестанти. Тръгва по море като младеж, подпомогнат от роднините си, семейство Хокинс от Плимут. Участва в експедиция за доставяне на роби от остров Зелени нос и Западните Индии през 1566 година.

Следващата година плава под командата на Джон Хокинс в експедиция, която е нападната от испанците при Сан Хуан де Улуа (Вера Крус, Мексико). Само корабите под командването на Дрейк и Хокинс се спасяват. Дрейк обикаля района на Панама през 1570 година и се завръща отново там на следващата година, когато обстрелва няколко крайбрежни града и плячкосва много злато и сребро. Следва временна служба в Ирландия.

Влошаването на отношенията с Испания кара Елизабет I да финансира околосветска обиколка, каквато дотогава е правила само испанската експедиция на Фернандо Магелан. Поверяват на Дрейк пет малки кораба със сто и шестдесет души екипаж и експедицията напуска Плимут през декември 1577 година. Плаването е трудно. Налага се Дрейк да потушава моряшки бунт край бреговете на Патагония и да изостави два малки кораба с провизии. Трябват му шестнадесет дни, докато премине Магелановия проток. Единият от корабите му се отказва и се връща в Англия, другият изчезва по време на буря. Така, когато стига до Тихия океан, Дрейк е останал само с един кораб - „Златната кошута“. Той плава нагоре покрай брега на Перу и Чили, напада испански съдове и стига далече на север, преди да вземе курс на юг и да достигне земята в района около Сан Франциско.

Обявява тази част от сушата за владение на Англия и го нарича Нов Албион. След това прекосява Тихия океан, търгува на Островите на подправките (Молукските острови) и подписва съглашения с местните владетели. Връща се в Англия през Индийски океан и нос Добра Надежда, като корабът му акостира в Плимут на 20 септември 1580 година, натоварен с ценности и подправки. За успехите си получава рицарско звание от Елизабет I.

Дрейк е кмет на Плимут няколко години. През 1580 година обаче му поверяват голяма флотилия, която плячкосва Виго в Испания, след това прекосява Атлантика, за да покори и плячкоса Картагена и Санто Доминго и да разруши Сан Аугустин във Флорида. През 1587 година командва нападението на Кадиз, където разрушава складовете и унищожава много от корабите на испанския флот. Това нападение отлага с година атаката на Великата армада срещу Англия. Дрейк играе главна роля и в успешното отблъскване на Армадата през

1588 година и е приветстван като герой в Англия. Но флотът му е разбит при Лисабон през 1589 година и за няколко години Дрейк остава в Плимут. Последното му пътешествие до Западните Индии, започнало през 1595 година, е неуспешно. Дрейк умира на панамския бряг на 28 януари 1596 година.

Братовчедът на Дрейк, сър Джон Хокинс, е още един легендарен масонски капер. Роден е през 1532 година, умира на 12 ноември 1596 година. Той е прочут английски мореплавател от Елизабетинската епоха. Произхожда от моряшко семейство от Плимут и съвсем млад прави първото си пътешествие до Канарските острови. През 1559 година се жени за Катрин Гонсън, чийто баща е ковчезник на търговския флот. След смъртта на тъста си Хокинс заема неговия

пост и прави значителни подобрения в корабостроенето и морската администрация.

В периода между 1562 и 1569 година Хокинс ръководи три експедиции, които докарват чернокожи роби от Африка за продажба в испанските колонии в Зарадките Индии. При третото пътешествие (1567-1569 година), когато с него плава и братовчед му Дрейк, влиза в бой с испански кораби при Сан Хуан де Улуа край мексиканския бряг и губи кораби и много хора от екипажа. Хокинс командва част от английския флот, който побеждава Великата армада през

1588 година. Умира по време на неуспешната експедиция до Западните Индии, в която умира и Дрейк. През следващия век най-прочут масонски капер е ирландският авантюрист сър Хенри Морган (роден през 1635 година, умрял на 25 август 1688 година). Той е един от буканерите, които с неофициалната подкрепа на английското правителство плякосват испанските кораби и колонии в Карибско море. През 1668 година завладява Пуерто Принчипе (днешен Камагуей, Куба) и плякосва Портобело в днешна Панама. Напада Маракайбо (Венецуела) през 1669 година.

Драматичното превземане на град Панама през 1671 година е съпроводено с големи жестокости и изстъпления. След това голяма част от пляката изчезва и екипажът обвинява Морган в измама. Арестуват го и го изпращат в Англия през 1672 година да отговаря като

обвинен в пиратство, но там го посрещат като герой, дават му рицарско звание и го назначават за губернатор на Ямайка, където живее спокойно до смъртта си.

Разказите за нападенията срещу испанските колонии в Америка се разнасят от кръчма на кръчма по крайбрежието на Нова Англия и романтиката на каперския живот съблазнява първите заселници. Според тогавашните представи в действията на морските наемници няма нищо срамно, напротив, славят ги като герои. Но ерата на пиратите, подкрепяни от кралската власт, клони към своя залез. Англия се е превърнала в могъща сила с голям търговски флот благодарение на стария тамплиерски флот и сполучливия съюз между Шотландия и Англия. Поддръжката на каперството вече е неизгодно, щом като имаш какво да губиш.

Флагове „Веселия Роджър“, черни и червени флагове

Както споменахме в трета глава, пиратите често плават под флаг, наричан „Веселия Роджър“ в памет на тамплиерския крал на Сицилия Роже II. Издигането на корабни флагове, особено в Средновековието, е много важно. Съобщенията между корабите в открито море, както и между корабите и брега, се предават само с флагове. През онази епоха на воюващи нации, които при това често сменят съюзниците и враговете си, издигането на този или онзи флаг може да доведе до морска битка между два разминаващи се кораба.

Корабите на различните държави винаги издигат националното знаме, често придружено от други флагове. Пиратските кораби са различни. Те обикновено носят по няколко различни национални флага и издигат подходящия за момента, за да се приближат до набелязаната жертва.

Когато преследват кораб, пиратите винаги са в изгодна позиция. Могат да плават след кораба с часове и дни на безопасно разстояние, докато разберат потенциалната му мощ, изразяваща се в оръжие и екипаж. Ако е мощен търговски или военен кораб, те го изоставят и тръгват да търсят по-слаба жертва. Ако корабът им се стори уязвим, пиратите имат избор - да го превземат с изненада или да тръгнат във фронтална атака.

Най-простият начин да хванеш жертвата си неподготвена, е като издигнеш лъжливо знаме - военна хитрост, която морските съдове често прилагат по време на война. Преди изобретяването на радиото и на морзовата азбука, единственият начин, по който кораб в открито море може да определи националността на друг морски съд, е по флаговете. Към 1700 година националните флагове вече са установени и опитен мореплавател може да определи корабите на всяка морска сила по знамената, издигнати на мачтите или на флагщока.

Черен флаг с изрисувани бял череп и кръстосани кости е пиратският символ в западния свят. Но „Веселия Роджър“ е само един от флаговете, свързани с пиратството. По време на разцвета на пиратството в началото на XVIII век различни образи украсяват пиратските флагове, включително кървящи сърца, пламтящи кълба, пясъчни часовници, копия, саби и цели скелети. До средата на XVIII век червени или „кървави“ флагове се срещат също толкова често, колкото и черните. „Веселия Роджър“, поне в началото, е напомнял за връзка с изчезналия флот на тамплиерите.

В едно френско издание за флаговете от 1721 година са отпечатани ръчно оцветени гравюри на пиратски флагове, включително черни флагове с различни знаци и чисто червен флаг редом до червен вимпел. Под червения флаг е изписано „*Pavilion nomme Sansquartier*“

(Флаг, който означава „без милост“). Идеята, че червеният флаг може да означава „без милост“, е потвърдена от капитан Ричард Хокинс, пленен през 1724 година от пирати. По-късно той пише:

„Всички те се покачиха на палубата и развяха „Веселия Роджър“ (така наричат черния си флаг, на който е изрисуван голям бял скелет със стрела в едната ръка, пронизала кървящо сърце, и пясъчен часовник в другата). Когато се бият под флага „Веселия Роджър“, те допускат помилване, което отказват, когато са издигнали червения или „кървавия“ флаг.“ [24]

Интересно е да се отбележи, че описаният от Хокинс флаг е използван наред с други флагове от Едуард Тийч, пират от Северна Каролина, известен с прозвището Черната брада.

Авторите на книги за пирати често уточняват, че онези пирати, които плават под флага „Веселия Роджър“ не са непременно хладнокръвни убийци. Според Дейвид Кординггли, автор на книгата „Под черния флаг“ [24], пиратите не са толкова лоши хора и често се държат твърде джентълменски.

Кординггли изброява множество случаи, когато търговски кораби се предават без съпротива на пиратите. Ако търговският кораб е постъпил така, пиратите обикновено се въздържат от насилие над екипажа. Най-често се иземва товарът на кораба и се пренася на пиратския, екипажът се обезоръжава и се пуска на свобода, като на кораба се оставят храна и вода. Пиратите се отнасят помежду си съвсем демократично, също както и към пленниците си.

При абордажа на кораб не минава без произшествия, макар че обикновено пиратските кораби са толкова тежко въоръжени с оръдия и отчаяни главорези, че повечето преследвани кораби най-напред се опитват да се изплъзнат, но ако не могат, се предават, когато ги настигнат.

Когато от някой испански кораб в Карибско море, натоварен със съкровища, съзрат кораб, развял флага с черепа и кръстосаните кости или негов вариант, настъпва суматоха на палубата, носят се ругатни и писъци. Жените припадат, мъжете инстинктивно посягат към сабите си и започва надбягване, да се види кой кораб е по-бърз - пиратите с масонските си флагове или натоварените със съкровища галеони на Испания.

Пиратските кораби обикновено са много бързи. Ако пленят по-бърз кораб от техния (например в пристанище), пиратите обикновено го запазват за себе си.

Най-прочутият пират, плавал под „Веселия Роджър“, е известен с прозвището капитан Ингланд. Флагът на френските филибустери е украсен с череп, кръстосани кости и пясъчен часовник под тях. Френският пиратски кораб „Санспити“ е плавал под флаг с череп и кости плюс гол мъж, който в едната си ръка държи сабя, а в другата - пясъчен часовник. Английският пират капитан Бартоломю Робъртс издигал флаг, на който скелет с копие и морски капитан държат помежду си пясъчен часовник.

Всички пиратски флагове са натоварени със символика и смисълът на пясъчния часовник е особено интересен. Може да се приеме и като предупреждение, че времето изтича за Ватикана и неговите съюзници.

На други пиратски флагове от същия период са изобразени череп и кръстосани саби. Този впечатляващ символ, използван при заглавието на тази глава и във филма на „Дисни“ „Карибски пирати“ за пръв път е издигнат от „Калико Джак“ Ракъм. Всъщност прототипът на героя на Джони Деп в „Карибски пирати“ е Ракъм. Известен е с прозвището Калико Джак,

заради дрехите от платно „каликo“, които неизменно носел. Текстилът е бил ценен и популярен товар на търговските кораби и Ракъм се обличал особено елегантно. Бил е образован и красив, безстрашен и находчив. Двете най- прочути пиратки - Мери Рийд и Ани Бони, плават с Ракъм, а Бони вероятно му е родила и дете.

Главната база на действие на Ракъм са островите в залива на Хондурас (част от които по-късно влизат в състава на Британски Хондурас, сега държавата Белиз), но след успешни удари, си създава семейно огнище в тихо пристанище на малък остров южно от Куба, където Ани Бони се оттегля, докато е бременна, а после се връща на кораба. Капитанът посещава редовно „семејството си“ и остава на острова, докато парите и запасите свършат.

Според най-известната легенда за блестящия пират, докато той подготвя за плаване кораба си в тайното пристанище, пристига един испански граничен кораб, арестувал английски слуп (едномачтов платноход), заловен да търгува незаконно на брега. Испанците правят опит да атакуват Ракъм, чийто кораб е закотвен близо до брега на острова и е извън обхвата на оръдията. Затова граничният кораб навлиза в протока през нощта, за да блокира малкия залив. Испанците са сигурни, че Ракъм е попаднал в клопката и ще могат да го унищожат лесно призори.

Ракъм също осъзнава отчаяното си положение и действа като смел и находчив човек. Плененият британски слуп се намира в такава позиция, че може да се използва за бягство. Ракъм, който е убеден, че на сутринта собственият му кораб ще бъде раздробен на трески от испанските снаряди, се решава на много отчаян ход. Ракъм натоварва екипажа си в лодките и с обвити в парцали гребла безшумно се придвижват от бригантината си до слупа. Пиратите бързо се справят с екипажа на слупа, режат въжетата и отплават в открито море. На сутринта испанците започват да обстрелват с всичките си оръдия бригантината на Ракъм, която не отговаря на огъня. Можем да си представим мъката им, когато откриват, че птичето е хвъркнало с ценния трофей, оставяйки им само празна и пробита от снарядите коруба.

Ракъм продължил да атакува товарни кораби и основал нова база в Ямайка. През 1720 година, когато губернаторът на Ямайка разбрал за присъствието на Ракъм на острова, изпратил въоръжен слуп да го плени. Пиратът се опитал да избяга на кораба си, но британският военен кораб го пленил и почти без съпротива Ракъм се предал. Може би се е надявал губернаторът да прояви снизхождение към своя сънародник, но голяма част от членовете на екипажа са осъдени на смърт чрез обесване. Мери Рийд, Ани Бони и няколко моряци, които твърдят пред съда, че са били принудително накарани да пиратстват, са оправдани. Ракъм е обесен в Порт Ройял на входа на пристанището, където трупът му виси за назидание цял месец.

Според преданието Ани Бони казала по повод края му:

„Ако се беше бил като мъж, нямаше да умре като куче.“ [57,58]

Капитан Кид и залезът на пиратите тамплиери

От всички пирати с тамплиерско-масонски произход може би най-голям интерес буди капитан Кид. Роден е в Шотландия през 1645 година и умира на 23 май 1701 година. Той е шотландско-британски пират, чийто живот е твърде романтизиран в литературата.

През 1689 година Уилям Кид служи на пиратския кораб „Благословения Уилям“. Корабът е пленен при остров Невис в Карибско море. Кид получава позволение от

губернатора на остров Невис да атакува френски съда. През декември 1689 година участва в плячкосването на кораба „Мари Галант“ и атакува няколко френски кораба. През февруари 1690 година екипажът на Кид, опасявайки се за безопасността си, решава да открадне кораба „Благословения Уилям“, докато Кид е на брега. Кид остава с кораба „Антигуа“ и започва преследване на „Благословения Уилям“ чак до Ню Йорк. По онова време Ню Йорк е разтърсван от гражданска война. Кид се присъединява към печелившата страна и се жени за богата вдовица през май 1691 година. Остава в Ню Йорк няколко години, като влиза в политическия елит. Един от неговите представители е Робърт Ливингстън, амбициозен предприемач. През 1695 година Кид и Ливингстън пътуват до Лондон, където срещат Ричард Кут, граф Белмонт, назначен наскоро за губернатор на Ню Йорк и Масачусетс. Кид се надява да си осигури каперско позволение. Тримата замислят план да залавят пирати и да си присвоят плячката им, вместо да я връщат на законните собственици. През октомври същата година подписват договор с Кут, влагайки 6000 английски лири за екипировка на експедицията на Кид. (Кут сключва тайно и няколко други споразумения, в които са замесени държавният секретар, висши чиновници от адмиралтейството и самият крал.) Кид получава три разрешителни от краля. Първото се отнася до пленяването на френски кораби, второто допуска пленяване на пиратски кораби навсякъде по света и третото, най-важното, освобождава цялата придобита плячка от каквито и да било бюрократични процедури. Това дава възможност на Кид да съхранява плячката известно време, преди да я предаде на губернатора Кут в Бостън. Тримата съзаклятници купуват „Адвенчър Гели“ - тристатонен кораб с тридесет и четири оръдия, и Кид напуска Англия през май 1696 година на път за Ню Йорк, където наема екипажа си. Обещава на хората си шестдесет процента от плячката, макар вече да е обещал същия процент и на губернатора Кут.

През септември се отправя към Индийския океан, като плава покрай Африканския бряг. Спира на остров Мадагаскар и ремонтира кораба си на остров Хуана (Анжуан). През април 1697 година напуска острова и се отправя към Червено море, където смята да плячкосва кораби на поклонници, които се връщат от Мека, и пътуват към Индия.

Въпреки че Кид може да е имал намерение да напада и пиратски кораби при среща, както гласи второто му разрешително, това изглежда малко вероятно. Хората му едва ли биха атакували свои другари, сред които вероятно са имали и лични приятели. Освен това да нападнеш кораб с опитни в боевете морски вълци, е съвсем различно от атаката на търговски кораб. Всъщност Кид среща пиратите Джон Хоър и Дик Чайвърс на остров Санта Мария, близо до Мадагаскар, но изобщо не ги напада.

Съглашение между пирати

Един от документите, достигнал до наши дни от пиратската епоха, е договорот, подписан от капитан Кид и екипажа му. Този екипаж, както ни внушават множество популярни четива, написани през последните няколко века, е глутница от подли негодяи - закоравели пирати, изпратени да гонят други пирати, още по-отвратителни и безмилостни и от тях. Капитанът им - висок, авторитарен шотландец, заселил се в Ню Йорк, е добър познат с пиратите, но сега е станал техен преследвач. Късметът вече не е на страната на буканерите и на войната с Ватикана. Пиратите са извън всички закони, включително законите на тамплиерите и наследилите ги масони.

Няколко дни след отплаването на кораба от Ню Йорк капитан Кид сключва договор с

разнородния си екипаж. Той отново подчертава, че кралят на Англия му е възложил да атакува и пленява френски кораби, както и „други пирати“.

В екипажа на Кид участват четиридесет и две годишен евреин бижутер на име Бенджамин Франкс, цейлонски готвач, американски индианец и сто четиридесет и седем други моряци, разбойници или търговци, жадни за бързи и лесни печалби. Корабът на капитана е добре въоръжен според стандартите на времето и всеки член от екипажа би могъл да се върне вкъщи наистина богат.

На 10 септември 1697 година членовете на екипажа минават през капитанската каюта, за да подпишат договора - повечето просто поставят кръстче или инициалите си. Този интересен пиратски документ е оцелял и показва демократичния начин, по който е командван такъв кораб в битка:

„Споразумение... между капитан Уилям Кид, командир на хубавия кораб „Адвенчър Гели“, от една страна, и Джон Уокър, интендант на екипажа, от друга страна, се сключи, както следва...“

Договорът е нещо като търговско споразумение между сто и петдесет души, от една страна, и капитана, от друга. На корабите от кралския флот авторитетът на капитана се поддържа от отряд въоръжени моряци, но на частния кораб властта на Кид се поддържа главно от този лист хартия (както и от силата на личността му и шепа верни офицери).

Параграфите на договора също са показателни за общия кодекс на поведение на тези воини.

„Поощрителен бонус: Човекът, който пръв види платна. Ако корабът е плячка, ще получи 100 монети по 8 реала.“

„Работна компенсация: Ако човек загуби око, крак, ръка или възможността да ги ползва... ще получи 600 монети по 8 реала или 6 работоспособни роби.“

„Дисциплина: Който не се подчини на заповед, загубва дела си или се подлага на такова телесно наказание, избрано от капитана или мнозинството от екипажа, което се сметне за подходящо.“ (Тази важна клауза сочи, че капитан Кид не е имал право да наказва само-волно хората си без съгласието на мнозинството, което е наистина демократичен принцип.)

„Страхливост: Човек, който се е показал като страхливец по време на битка, губи дела си.“

„Трезвеност: Ако човек се напие по време на битка, преди взетите в плен да са в безопасност, губи дела си.“ (Пиянските празненства след превземането на кораб са честа практика.)

„Лоялност: Човек, който организира бунт на борда на кораба или на пленен кораб, губи дяловете си и ще получи такова телесно наказание, каквото капитанът и мнозинството от екипажа сметнат за справедливо.“ (Както и преди, капитан Кид командва с демократичния вот на целия кораб.)

„Честност: Ако някой измами капитана или другарите си с каквито и да са ценности, като пари, стоки, изделия или друго нещо на стойност 1 монета от 8 реала, ще загуби дела си и ще бъде свален на брега на първия населен остров или друго пристанище, където корабът спре.“

„Дялове: Каквито пари или съкровища бъдат придобити от кораба и споменатия екипаж,

да се докарат на борда и да бъдат разпределени веднага, както и изделията и стоките, определени да се разделят законно между членовете на екипажа според разпоредбите.“ (Кид заделя 40 дяла за себе си и за собствениците на кораба, останалото се поделя между членовете на екипажа.)

Подписът на капитан Кид е голяма отривиста буква W и още по-голяма завъртяна буква K. Той уверено подписва документа, който е вероятно стандартен „пиратски“ договор. Макар и командир, е съгласен да отстъпи от правото си да заповядва бой с камшик, освен ако и мнозинството от екипажа не определи такова наказание.

Никакви други кораби нямат толкова разнороден, но и демократично управляван екипаж но онова влеме. Британски, френски, холандски, испански и други търговски или военни кораби наемат моряци, които работят срещу определено заплащане. Без значение колко ценен е товарът, дори и при загуби в морски битки, заплащането не се променя. При каперите, буканерите и пиратите заплащането се определя по променлива скала. В зависимост от късмета, тежката работа и смелостта, моряците могат да си поделят богата плячка от злато, коприна, ром, сандъци с монети и други ценности.

Параграфите от договора на капитан Кид са свидетелство за присъщата демократичност и равенство, които са обща характеристика за обществата на каперите и пиратите и отразяват тамплиерските идеали на първите пирати. Член на екипажа на такъв кораб може да е европеец християнин, индус от Малабар, будист от Цейлон или мюсюлманин от Северна Африка. Може да е и американски индианец, цветът на кожата е без значение. На борда всички са равни партньори (с изключение на капитана). Животът на пиратите прилича много на младата република, в която ще се превърнат Съединени щати - всички са равни на кораба и никой не може да бъде наказан без съгласието на мнозинството от екипажа. Както вече казах, това не е практика на другите кораби, които кръстосват седемте морета по онова време.

Но капитан Кид има проблем. Трябва да атакува пиратите, а пък собственият му екипаж е съставен от пирати - хора, които не се подчиняват на английския крал, нито пък на някаква друга власт. По-късно губернаторът на Ню Йорк, Флечър, отбелязва:

„Когато [капитан Кид] беше тук, много народ се стичаше при него... отчаяни мъже, които се надяваха да спечелят голямо богатство. Той отплава оттук със сто и петдесет души... повечето жители на тукашната провинция. Всички тук вярват, че те ще спечелят пари, но ако той не успее да осигури предвиденото в договора, няма да се справи с такава сган.“ [17]

Както пише Ричард Закс в неотдавна публикуваната биография на капитан Кид „Ловец на пирати“:

„И ето ти на! Поръчението на капитан Кид е да преследва пиратите - мъже, които предпочитат да умрат, но да не се предадат. Той трябва да плава със самотен кораб с екипаж от отчаяни главорези, някои от които бивши пирати. Договорът с екипажа не му позволява да налага наказания, освен със съгласието на екипажа. Като частен капер, кралският флот ще го притеснява; като търговски съперник английската Източноиндийска компания ще го презира. Той е шотландец, който командва екипаж от англичани и холандци. След като заобиколи нос Добра Надежда, не би намерил гостоприемно пристанище, освен пиратските. В огромния Индийски океан, разпрострял се върху 28 милиона квадратни морски мили,

трябва да открие някой от петте плаващи в момента европейски пиратски кораба, на повечето от които има роднини и приятели на собствения му екипаж. Разполага с една година, а някои от най-могъщите хора на времето го чакат да се завърне. Ще се окаже май, че са го пратили за зелен хайвер, като изключим богатството.“ [17]

Кид пленява богат мюсюлмански кораб

На 15 август Кид се натъква на индийски конвой, съпровождащ кораб на Източноиндийската компания. Британският кораб открива огън и Кид се оттегля към Северозападна Индия. На 19 август залавя малък кораб край Джанийра²⁸¹. Според обвиненията Кид изтезавал индийските моряци и принудил капитана - англичанин, да му служи като лоцман няколко месеца. Пиратът продължава на юг, отблъсква нападението на два португалски военни кораба и през септември спира на Лакадивските острови (група коралови рифове и острови в Индийски океан, съседни на Малдивските острови) за ремонт. На сушата пиратите на Кид принуждават местните хора да им работят, палят огънове с лодките им и изнасилват жените. През ноември Кид се натъква на друг кораб на Източноиндийската компания. Екипажът иска да атакуват кораба, но Кид ги убеждава да го оставят на мира. Около средата на ноември срещат холандски кораб. Според разказите на очевидци капитан Кид и топчията Уилям Мур спорили дали да атакуват кораба или не. След това Кид разбил главата на Мур с една кофа. В началото на декември Кид пленява холандския кораб „Рупарел“. Той плава под френски флаг и има френско пълно- мощно за каперство. Кид преименува кораба на „Новембър“.

През януари Кид изживява звездния си час, като пленява „Кеда Мърчанд“, арменски кораб, нает от индийското правителство. Корабът плава от Бенгал за Сурат с богат товар от муселин, коприна, желязо, захар, селитра, оръдия и златни монети. Кид продава част от товара за 10 000 английски лири. Напредвайки на юг, пленява малък португалски кораб и се връща на остров Санта Мария край Мадагаскар през април 1698 година. Екипажът си разделя плячката от „Кеда Мърчанд“ на островчето. Повечето от пиратите на Кид тръгват с друг пиратски капитан - Кълифорд, Кид изгаря кораба си „Адвенчър Гели“, преименува „Кеда Мърчанд“ на „Адвенчър Прайз“ и напуска острова през ноември 1698 година.

Източноиндийската компания, която и без това страда от набезите на друг английски пират - Хенри Евъри, след загубата на „Кеда Мърчанд“ е заплашена от краля на Индия, че ще я изгони от страната. Подложена на натиск, компанията компенсира загубите на търговците, които са превозвали стоките си с „Кеда Мърчанд“, плаща подкупи и се съгласява да изпрати патрули в южната част на Индийския океан. Но индийските сановници не се успокояват, защото пиратските нападения продължават. Британското правителство, което се стреми да запази търговските си интереси в Индия, обявява Кид за пират и в списъка за общата амнистия през 1698 година името му не е споменато. През ноември 1698 година е издадена заповед за всеобщо издирване на капитана.

Кид стига до Ангила в Карибско море с кораба си „Адвенчър Прайз“ през април 1699 година. Там научава за заповедта от Англия, с която го обявяват за пират. Осъзнавайки, че няма да е в безопасност в никое от нормалните пристанища, той се отправя към безлюдния остров Мона, разположен в протока между Пуерто Рико и Еспаньола (Хаити). Тъй като островът е ничия собственост, той е безопасно място за пиратите.

Кид не знае какво да предприеме. Като шотландец, мо^е би е последният шотландски пират - наследник на тамплиерите, изпратен от рода Синклер от Рослин. Шотландия и Англия са в обтегнати отношения по онова време и Англия възпрепятства създаването на шотландски колонии и на свободната търговия през Атлантика. Шотландците се опитват да основат колония в Панама и Кид знае за това. В края на краищата той решава да отплава за Ню Йорк, където има влиятелни приятели и любима съпруга, и да се опита да се спаси.

„Адвенчър Прайз“ е зарязан в река Хигуей на остров Еспаньола. Товарът е свален и разпродаден на място. Златото се пренася много по-лесно от обемистите стоки. Кид, вече капитан на „Сан Антонио“, потегля за Ню Йорк. Може би ще попитате какво е станало с „Адвенчър Прайз“? Поради характерния му външен вид, никой не би могъл да плава с него из Карибско море. Корабът е подпален и оставен да потъне бавно далеч от родните води на Индийския океан.

Настроението в американските колонии по онова време може да се характеризира като „пиратска треска“. Навсякъде по крайбрежието се занимават с преследване на пирати. Кид успява да стигне до Блок Айланд (Ойстър Бей на Лонг Айланд), където започва преговори за амнистия чрез близките си в Ню Йорк, като твърди, че е бил принуждаван от екипажа да пиратства. Съгласява се да отплава до Бостън, където обаче е арестуван и изпратен в Лондон.

Капитан Кид се оказва забъркан в голяма каша. Успешните му удари в Индийски океан почти погубват британската Източноиндийска компания, което застрашава с катастрофа самата Британия. През април 1698 година на северното индийско крайбрежие пристигат съобщения, че капитан Кид е пленил мюсюлмански търговски кораб. Нещо повече, капитан Кид имал оригинален документ с големия печат на английския крал и това съвсем не е благоприятно за процъфтяващата търговия между Англия и Индия.

Вбесените губернатори заплашват да атакуват складовете на Източноиндийската компания и високопоставени сановници предприемат стъпки за изгонването на всички английски търговски компании от Индия.

Х. Дж. Уелс в книгата си „Преглед на историята“ обяснява красноречиво странната връзка между компанията и британското правителство.

„Тези успехи [в присвояването на богатствата на Индия] не са постигнати директно от войските на английския крал, те са спечелени от Източноиндийската търговска компания, която отначало при създаването си по времето на кралица Елизабет, е просто дело на авантюристи. Постепенно те се принуждават да организират отряди и да въоръжат корабите си. И ето че тази търговска компания, свикнала да печели добре, се оказва свързана вече не само с подправки, багрила, чай и скъпоценности, но и с доходите и териториите на местните владетели и със съдбините на Индия. Дошла някога по тези земи да купува и продава, тя стига до нечувано по размери грабителство. Никой не смее да се противопостави на действията ѝ. Странно ли е тогава, че нейни капитани, командири и служители, дори дребни чиновници и войници, се връщат в Англия, забогатели от подкупи? Хора, поставени при такива условия, в една необятна и богата земя, която е на тяхно разположение, не могат да решат какво им е позволено и какво не. Индия е странна земя за англичаните, със странно слънце. Мургавото население е различна раса и стои извън обсега на състраданието им. Храмовете и сградите на тази цивилизация изглежда предразполагат към странни норми на поведение.“

Уелс заключава:

„Английският парламент се оказва в положението да управлява една лондонска търговска компания, която от своя страна доминира над една империя, много по-голяма и многолюдна от всички владения на Британската корона.“

През 1698 година около петдесет британски представители, всички служители на Източноиндийската търговска компания, владеят, така да се каже индийския субконтинент. И капитан Кид, един шотландец, представете си, е на път да провали всичко. Глави ще хвърчат, когато нещата се разнищят.

През юли 1699 година Кит е арестуван и хвърлен в затвора в Бостън, а след това през февруари 1700 година е транспортиран в Англия с фрегата, за да бъде изправен пред съда. След като пристига в Англия, Кид се превръща в политически залог за евентуалното проваляне на влиятелни членове на правителството. Процесът започва на 8 май и завършва на следващия ден - присъдата е виновен в убийство и множество пиратски действия.

Капитан Кид е обесен на 23 май 1701 година, но не без затруднения. Първото въже се къса и го бесят повторно. След това трупът му е овалян в катран, окован във вериги, главата е покрита с метална решетка и тялото е окачено на Тилбъри Пойнт за назидание. То остава там, докато се разложи напълно. Капитан Кид вече няма да кръстосва моретата, но легендата за съкровищата му се носи от уста на уста.

Съкровището на капитан Кид

По-голямата част от плячката на капитана е в неизвестност и така се раждат легендите за Кид и закопаните му съкровища. Единственото открито съкровище всъщност е намерено на Гардинърс Айланд край Лонг Айланд през 1699 година. Легендата за Кид е залегнала в множество литературни произведения, между които е и новелата на Едгар Алън По „Златният бръмбар“ (1843).

Съкровището на Кид може би е най-прочутото от всички пиратски съкровища. Според преданията и ямата с парите на Оук Айланд се сочи като скривалище на легендарното съкровище от златни кюлчета и монети.

Колко злато все пак е притежавал прочутият пират? Какво е станало с него? Дали капитанът е заровил част от богатството си, докато е чакал на Блок Айланд? Дали е тръгнал нагоре по течението на река Кънектикът, продължил е по суша около водопадите, на които се е натъкнал и е намерил подходящо скривалище на Кларкс Айланд? Не можем да сме съвсем сигурни, но на съвременните карти с река Кънектикът островът е обозначен като „Остров на Кид“.

За Кларкс Айланд, който се намира в река Кънектикът при Нор- тфийлд, щата Масачусетс, близо до горния край на Пайн Медоу, също се разказва легенда. Според Темпъл и Шелдън (1875) историята е следната: Капитан Кид и хората му се изкачвали по река Кънектикът, за да търсят скрито, но лесно различимо място, където да заровят злато. Заровили сандъка със съкровището и теглили чоп кой да бъде убит и хвърлен върху сандъка да го пази от иманяри. С годините легендата се обогатява с нови допълнения около съкровището - то можело да бъде изкопано само от трима души в полунощ и при пълнолуние, когато луната застане точно над главите им. Търсачите на съкровището трябва да образуват триъгълник

около точно определено място и да работят абсолютно безмълвни, тъй като думите ще развалят магията!

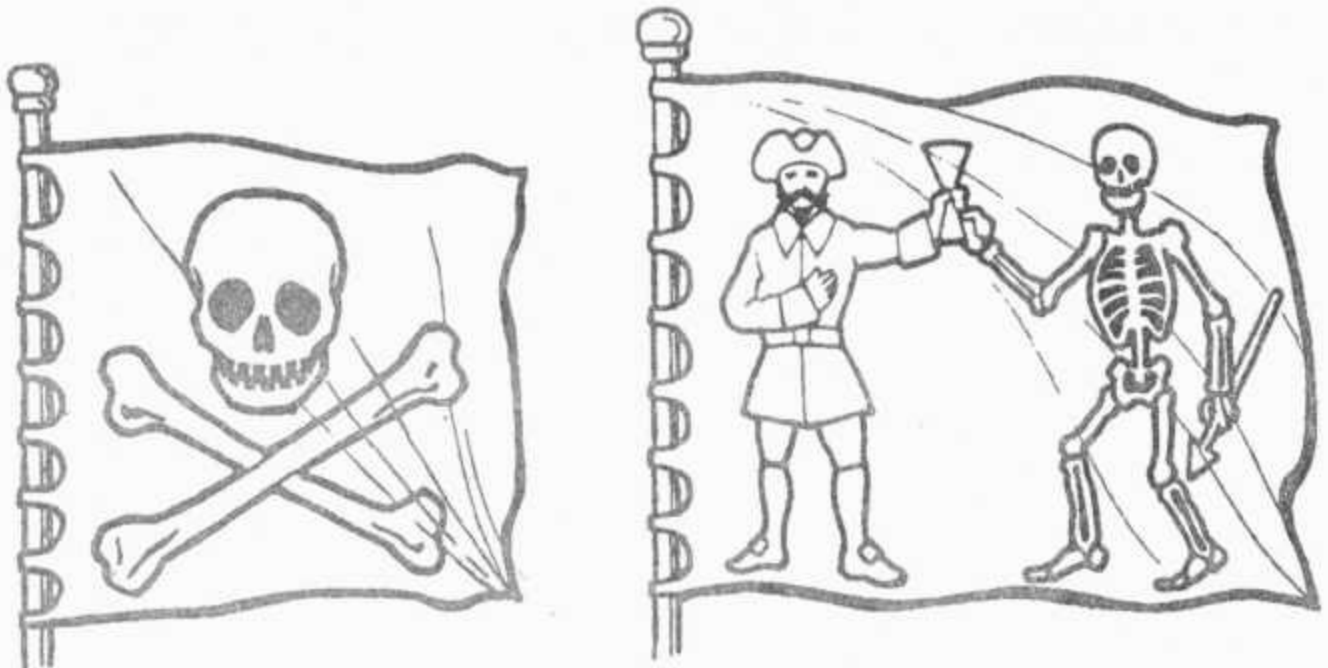
В началото на XIX век Абнър Филд и двама негови приятели се опитват да открият съкровището, като следват стриктно указанията според легендата. В полунощ при пълнолуние, когато луната свети точно над тях, те копаят безмълвни и плунали в пот. Изхвърлят лопата след лопата и ямата става все по-дълбока. Пот се лее от телата им, въпреки нощния хлад. Ята от комари се вият наоколо и ги жият, но тримата не смеят да вдигнат ръка да ги убият, за да не би звукът да развали заклинанието. Всякакво неудобство може да се изтърпи при мисълта за заровения сандък със злато.

Внезапно се разнася глух звън от удар на търнокопа в метал. Точно когато съзират ъгъла на сандък, който се подава от калта, един глас възкликва: „Открихме го!“ и триото иманяри смаяни наблюдават как сандъкът веднага започва да потъва в земята...

И така, както става с много легенди за съкровища и карти за местонахождението им, знаем, че съкровището е там, но е недосегаемо!

Сър Франсис Дрейк, чиято фамилия означава „дракон“

Ляво: Типичен флаг „Веселия Роджър“; Дясно: Флагът на Бартоломю Робъртс

Ляво: Флагът на Черната брада; Дясно: Флагът на френските филибустери

Ляво: Флагът на френския пиратски кораб „Санспитие“; Дясно: Флагът на капитан Томас Тю

Ляво: Флагът на Стив Бонет; Дясно: Флагът на морските щурмоваци на САЩ

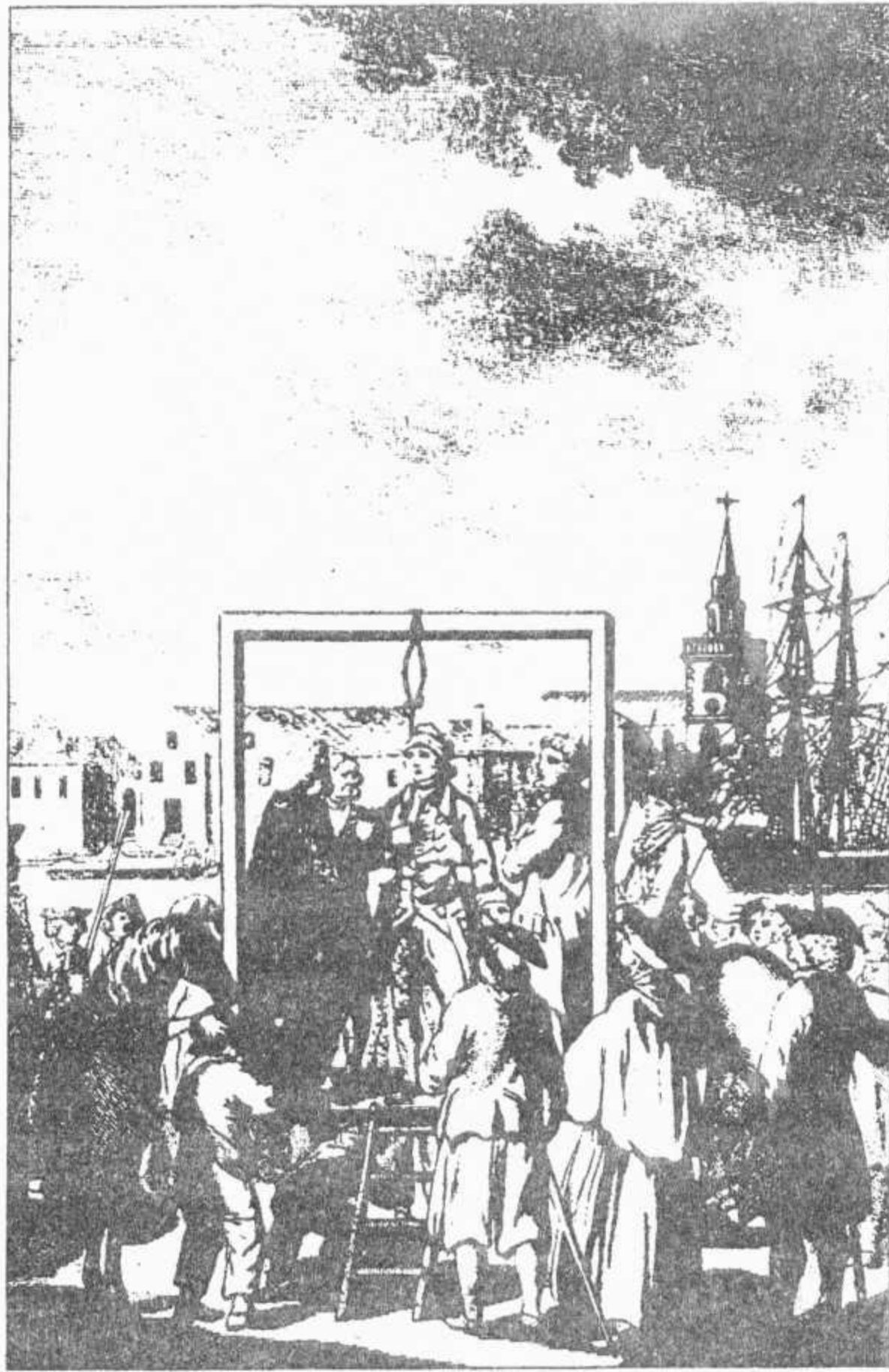
„Калико“ Джек Ракъм

*Пиратска треска залива улиците на Ню Йорк
по времето на капитан Кид*

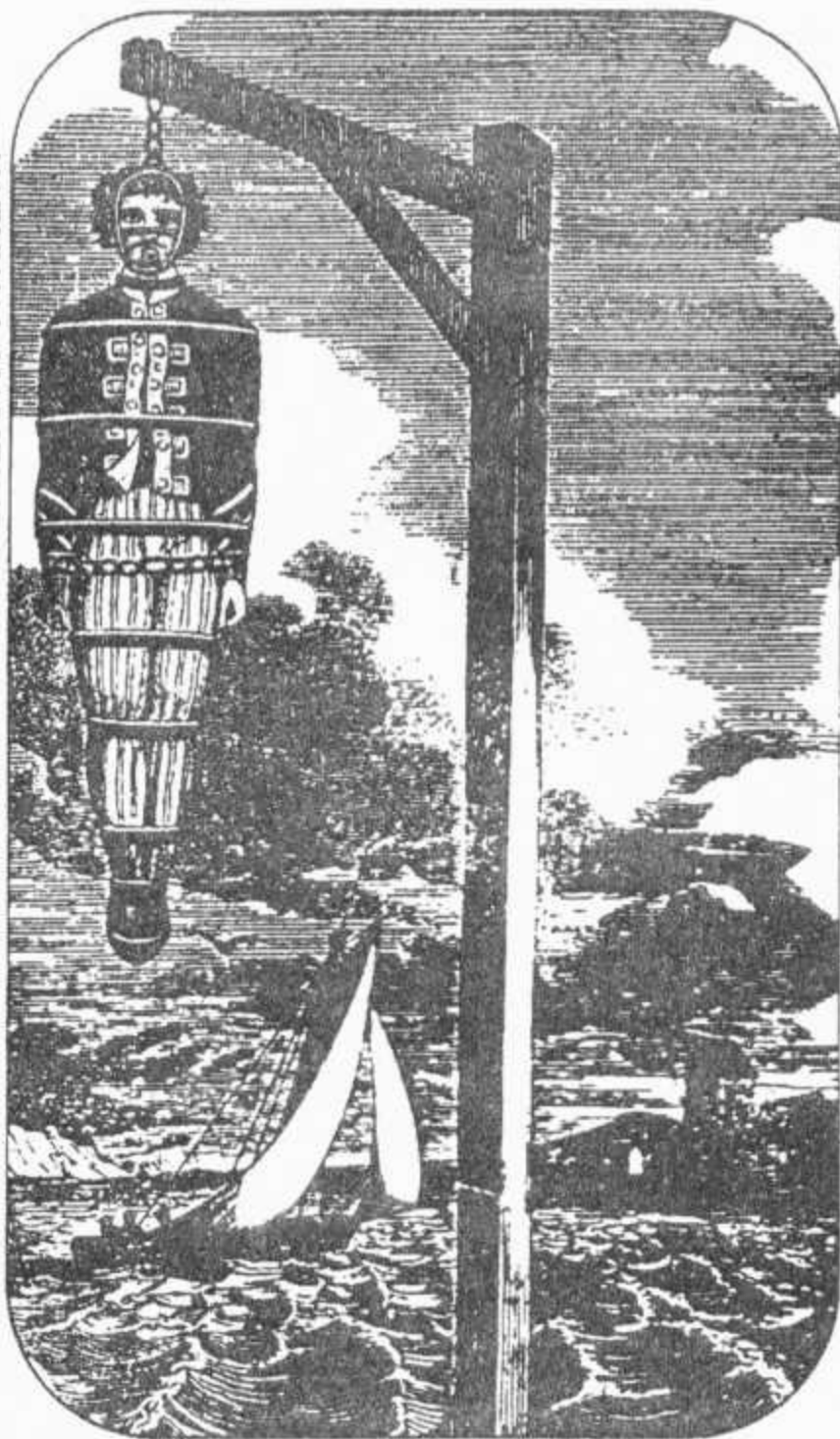

Процесът срещу капитан Кид

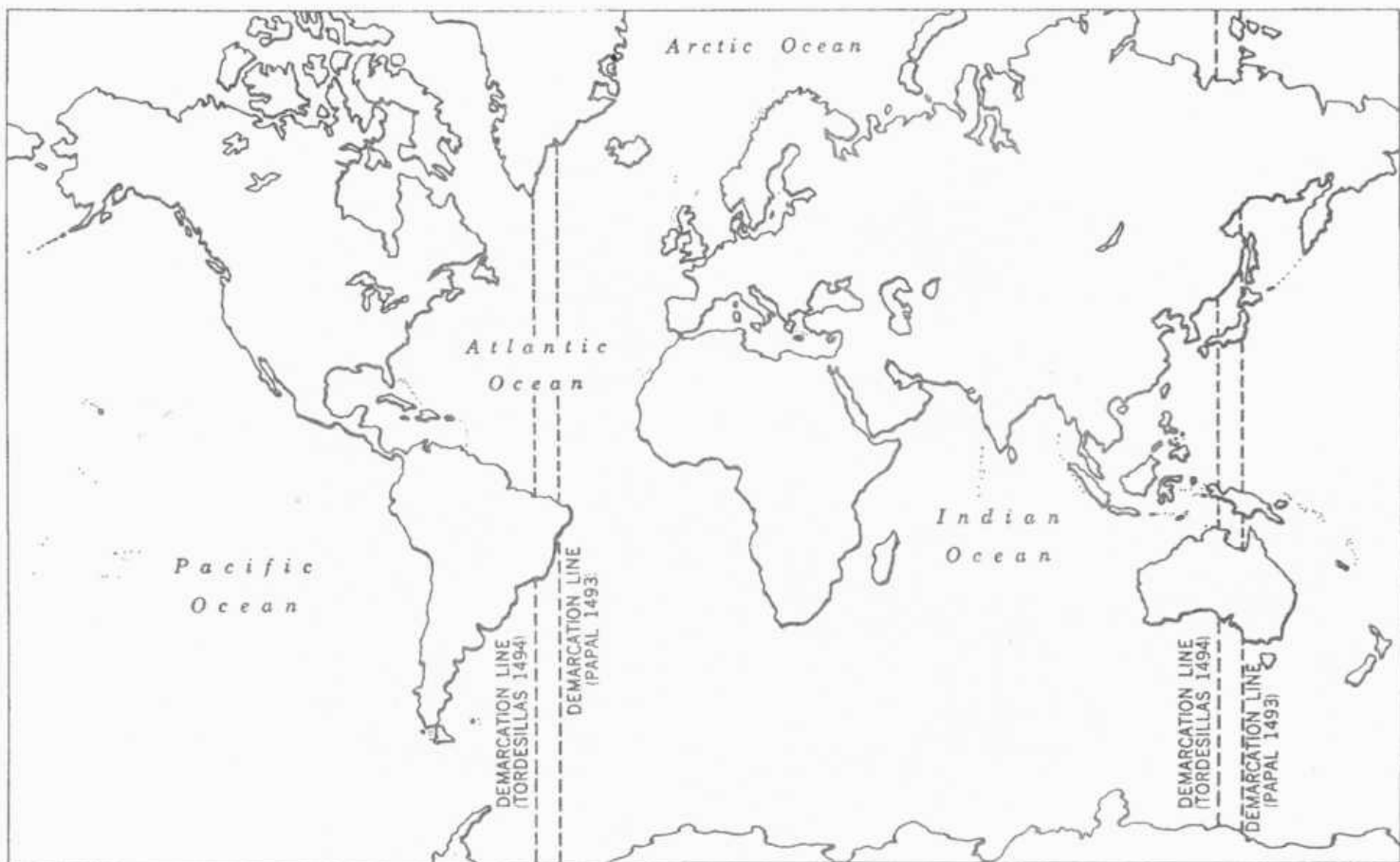

Капитан Кид на бесилката

NATIONAL MARITIME MUSEUM, GREENWICH

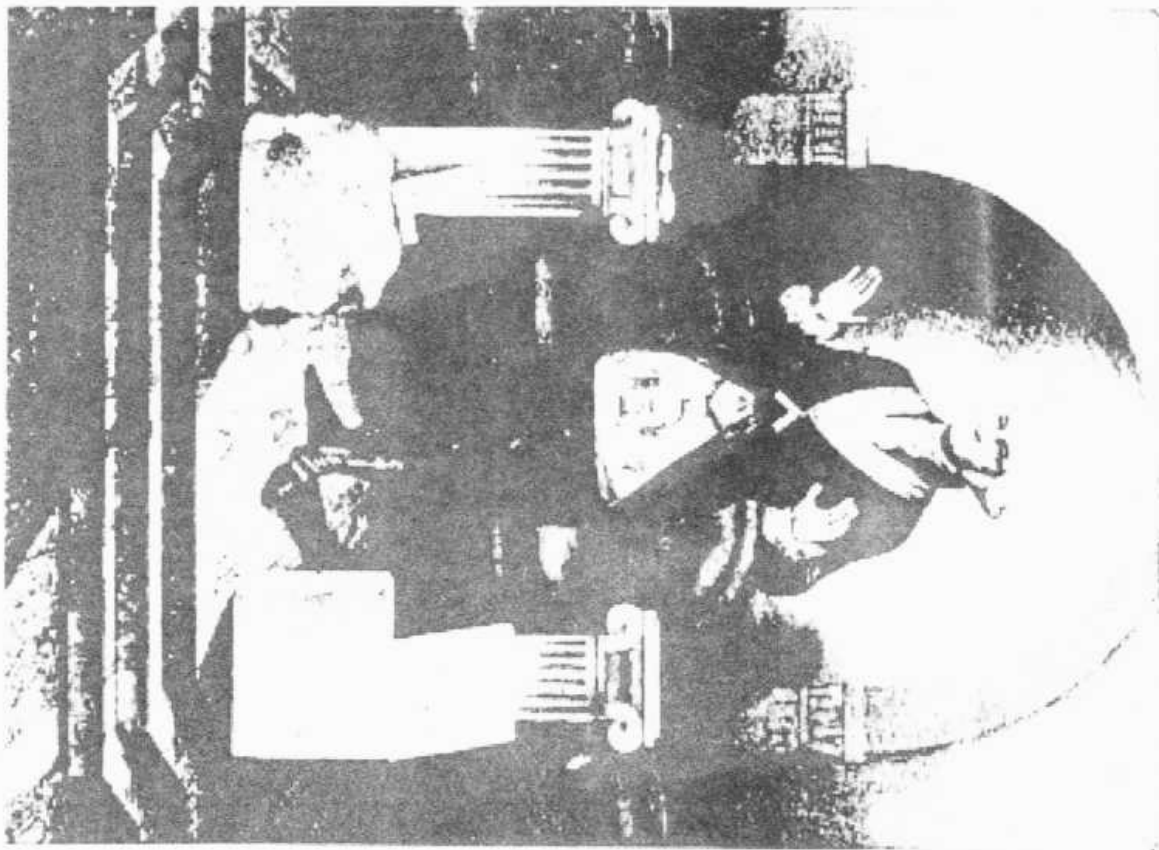

*Трупът на капитан Кид виси над река Темза
за назидание на други пирати*

Карта с демаркационните линии на Папата от 1493 и 1494 година, с които светът е разделен между Испания и Португалия

Джордж Вашингтон в масонските си одежди

9.

Пиратски утопии и Новият Ерусалим

„Страстната омраза може да осмисли един празен живот.“

Ерик Хофър²⁹¹

„Не съм започнал още да се бия!“

Джон Пол Джоунс

Мисията на тамплиерите за Нов Ерусалим

Наследството, оставено от рицарите тамплиери на съвременния свят, не бива да се подценява. Техният пиратски флот кръстосва северните морета в продължение на векове, преследвайки кораби, които са верни на Ватикана. Щом новите територии Нова Скотия и Америка започват да се заселват, рицарите тамплиери и флота им също се оказват там. В новия си облик на масони с шотландския ритуал, те се превръщат в средство за създаването на Съединените американски щати, ако не и в нещо повече.

Тамплиерите започват съвременната си трансформация в замъка Рослин, както твърди Тим Уолас-Мърфи в книгата си „Завещанието на тамплиерите и масонското наследство в Рослинския параклис“. [13] Според него строителят на параклиса в Рослин, Уилям Сен Клер, е последният граф на Оркни, който е живял през XV век. След неговата смърт „графство Оркни“ преминава във владение на шотландската корона, като част от зестрата на Маргарет Датска при брака ѝ с краля на Шотландия Джеймс III. Уилям не само е внук на принц Хенри Синклер и последен граф на Оркни, но също носи особената титла „Рицар на Раковината и Златното руно“. Според Уолас-Мърфи той е бил член на тайна общност, която е съхранила важни сведения, засягащи Светия Граал, Светата Кръв на Мерovingската династия и съдбините на новия континент отвъд Атлантика.

В „Храмът и Ложата“ [3] Бейджънт и Лий пишат, че „... още преди началото на Средновековието гилдиите на „оперативните“ масони вече проявяват интерес към архитекта или строителя на Соломоновия храм. През 1410 година в един ръкопис на такава гилдия, се споменава за „сина на владетеля от Тир [Хирам] и той се свързва с древна наука, за която се казва, че е оцеляла след Потопа и е била предадена на следващите поколения от Питагор и Хермес. В друг подобен ръкопис от 1583 година, по мнението на специалистите, се цитира Хирам и той е описан едновременно като син на владетеля на Тир и „майстор“. Тези писмени документи са свидетелство за съществуването на широко разпространена и много по-древна традиция.“ [3]

Ясно е, че рицарите тамплиери се смятат за наследници на древно познание, пренесено от Атлантида. Стотици години те се борят срещу Ватикана и властта, основана на страха от Инквизицията. Според тамплиерите истинската църква, която проповядва мистицизъм, прераждане и добри дела, е била потисната от тъмна сила, нарекла се „единствената истинска вяра“. Чрез познатите методи на физически мъчения, страх и физическо унищожение тя потиска всяка друга вяра.

Хенри Синклер от Оркни рискува всичко, за да осъществи пътешествието си през Атлантика. Дали е носил на кораба Светия Граал и дори Свещения Кивот? Дали тези свещени реликви са подпомогнали създаването на Съединените щати - една страна, която създателите ѝ масони като Джордж Уошингтън, Томас Джеферсън и Бенджамин Франклин организират отчасти според тамплиерските идеали за религиозна свобода, свободна търговия и банкерство?

Според историци, изследвали наследството на тамплиерите, като Майкъл Бейджънт, Ричард Лий, Андрю Синклер и Тим Уолас-Мърфи, рицарите тамплиери са помогнали за създаването на независима Шотландия, наречена „Нова Шотландия“, и в края на краищата на Съединените щати.

Мистични християнски идеи като Светия Граал и Новия Ерусалим са залегнали дълбоко в нашето изследване за изчезналия флот на тамплиерите и неговите наследници. Вече

говорихме за сър Франсис Бейкън и недовършената му романтична утопия „Новата Атлантида“, пуликувана около 1600 година и споделихме убеждението си, че книгата отразява желанията на оцелелите представители на Ордена на тамплиерите да използват флота, базиран в Шотландия, за създаване на един утопичен Нов Ерусалим в земите отвъд Северния Атлантук.

Някои автори твърдят, че тамплиерите са изпълнили замисъла си и Монреал е основан именно с целта да се превърне в Новия Ерусалим на „Новата Атлантида“. Канадският писател Майкъл Брадли твърди в книгата си „Светият Граал отвъд Атлантика“, че френският пътешественик и основател на провинция Квебек Самюел дьо Шамплен (1567-1635) е бил таен пратеник на династията на Граала и свещената реликва е пренесена в Монреал точно преди британския адмирал Седжуик да нападне Нова Скотия от през 1654 година. Загадъчно тайно общество наречено *Compagnie du Saint-Sacrement* пренася Граала в Монреал. [9]

Друга канадска писателка, Франсин Берние, съобщава за фактически доказателства, че тамплиерите са се опитали да изградят Монреал като Новия Ерусалим. В книгата си „Завещанието на тамплиерите: Монреал, Новият Ерусалим“ тя споменава за съществуването на тайна история около създаването на града. Според нея през XVII век било планирано остров Монреал да се превърне в Новия Ерусалим на християнския свят и да стане средището на група мистици, които искат да живеят, както проповядва безгрешната Примитивна църква на Исус. Хората зад сцената, които превръщат мечтата в действителност, са от *Societe de Notre-Dame* (Общество на Дева Мария), но половината му членове са от загадъчната *Compagnie du Sain-Sacrement* (Общество на Светото причастие). Те не полагат формална клетва и образуват вътрешен елитарен и невидим кръг — „сърцето на църквата“, като следват йоанитската доктрина на есеите, според които мъже и жени са равнопоставени апостоли. [33] Берние твърди, че тези нови християнски кръстоносци са осигурили възможност благородната им цел да бъде продължена в чужбина, в „Нова Франция“, като Монреал стане Новият Ерусалим, предречен в Библията. В книгата са разкрити връзки между Монреал и:

1. Йоан Кръстител като светец патрон;
2. Мелхизедек³⁰¹ - според Библията първосвещеник и цар на Салем (вероятно Ерусалим), почитан от тамплиери и есеи;
3. Стела Марис, „Морска звезда“ от планината Кармел;
4. Фригийската богиня Кибела като двуполовата Майка на църквата;
5. Свети Блез, арменски лечител и „терапевт“ - светец, патрон на масоните, и основен светец за Бенедиктинския орден и за тамплиерите;
6. Съществуването на две черни Богородици, особено тази от Монтегю;
7. Сялпициански³¹² параклис, в който е залегнала темата за Соломоновия храм. [33]

В светлината на всичко, което вече знаем за изчезналия флот на тамплиерите, Светата кръв и Светия Граал, за рода Синклер от Шотландия, не е изключено Монреал да е бил замислен като Новия Ерусалим. Източното крайбрежие на Канада и Нова Англия плюс земите, до които може да се стигне по река Св. Лаврентий, са територии, набелязани от тамплиерите за масово преселване. Планът им продължава стотици години до пълното си осъществяване, но очевидно те са били далновидни, и то много. Планирали са бъдещето в

посоката, в която са искали то да се развива. Целта им е била да създадат нови държави, които ще са свободни от религиозни гонения и лъжливата доктрина за „божественото право на владетеля“.

Ако първата цел на тамплиерските кораби е била да установят аванпостове на Оук Айланд и на други места в Нова Скотия, а след това да създадат градове като Монреал, следващата им цел вероятно е била да основат и независима държава, свободна от европейските владетели и влиянието на Ватикана. Това би означавало революция - Американската революция.

Рицарите тамплиери и Американската революция

Установено е, че осемдесет процента от основателите на Съединените щати, които са подписали Декларацията за независимост, са били масони с шотландски свободен ритуал и следователно - наследници на рицарите тамплиери и на обществата, които ги предхождат. Американската революция е не толкова битка против краля на Обединеното кралство - крал Джордж, а борба за създаване на тамплиерско-масонско владение на „строителите“, което да е независимо от наследствена монархия и всякаква поддаваща се на корупция система на управление.

Дори сановници на краля, които са членове на масонската организация, работят против господаря си и кралската институция, защото така са инструктирани. Макар и да не е широко известно, но едно вътрешно ядро от Шотландския орден координира по възможно най-добрия начин създаването на Съединените щати и поражението на Британската корона. Рицарите тамплиери (масоните) са зад кулисите, но имат грижата някои „мостове да останат без охрана“, така че Вашингтон и войските му да се изтеглят, когато са обсадени. [2]

Британският крал Джордж естествено не е бил посветен в плановете за създаване на независими Съединени щати, отделени от кралската му власт, и тайните общества го оставят да започне война с колониите, знаейки, че ще загуби. Според съвременната масонска митология двама братя масони командват британските кралски войски срещу революционерите, но като масони, те дават възможност на Вашингтон да се измъкне на няколко пъти и да прегрупира силите си, за да продължи битката. [2]

При усилията си да се изплъзне от британските войски, очевидно с помощта на масони, генерал Вашингтон използва „Шпионския кръг на Кълвър“. През юни 1776 година войските на британския генерал сър Хенри Клинтън окупират по-голямата част от Ню Йорк, докато войските на генерал Вашингтон са пръснати из околностите. Войната е едва във втората си година, но нещата тръгват зле за колониите и генерал Вашингтон отчаяно се нуждае от разузнаване, което да му докладва за движенията на противниковите войски. Лонг Айланд също е окупиран от британците, когато Вашингтон вербува един местен жител (естествено масон) - Ейбрахам Удхол, да шпионира в полза на разбунтувалите се колонии. Кодовото му име и псевдоним е Самюел Кълвър.

Първата работа на Удхол е да вербува Робърт Таунсенд, бизнесмен от нюйоркското сити, който също е масон. На свой ред Таунсенд си осигурява свои агенти - съпругата и шурей си. Всички те образуват „Шпионския кръг на Кълвър“, който осигурява важна информация за движението на войските на Клинтън. Вашингтон инструктира шпионите си да пишат съобщенията си по страниците на обикновени евтини романи от онова време, които после се доставят на генерала.

Той не знае истинските имена на сътрудниците си, но знае, че са масони. Нарезда им да се смесят с британците и торите, да посещават кафенетата им и всичките обществени места, където ходят те, - и те изпълняват заръката. Таунсенд например списва клюкарската („светската“) колонка в един вестник на торите и така си осигурява по-голям достъп до врага. Един от новите му познати е майор Джон Андре, който после ще привлече Бенедикт Арнолд на британска страна. Таунсенд носи съобщенията си на кръчмаря Остин Роу, който на свой ред, ги изпраща във фермата на Удхол. След това някой от куриерите на Удхол ги отнася на Вашингтон.

Съобщенията осведомяват за ежедневното придвижване на войските на Клинтън. По този начин Вашингтон винаги е на една кръчка пред британските сили, докато директният сблъсък с тях би могъл да унищожи мизерната армия на революционерите. Информацията, която се получава от шпионите, се оказва безценна. Вашингтон знае какво точно правят британците и какво планират. Един пример как може да се използва подобна информация е пристигането на френски войски през 1780 година. По това време упоритите усилия на Бенджамин Франклин да спечели поддръжници за американската кауза започват да дават резултати. Когато френските войски пристигат, Клинтън се готви да ги атакува, преди да се присъединят към армията на Вашингтон.

Шпионският кръг на Кълвърт се активизира. Те наблюдават как британците се подготвят да нахлуят в Нюпорт и съобщават на Вашингтон. Той на свой ред решава да отклони вниманието на англичаните, като подготвя нахлуване в Манхатън. Новината стига до щаба на Клинтън, защото и те си имат шпиони, и британският главнокомандващ решава да отложи атаката. Тази трескава обмяна на дезинформация променя хода на войната. Британците са измамани, войските на Франция и Вашингтон успяват да се обединят. Заедно те побеждават британските войски и извоюват независимостта на колониите. По време на революцията войските на колониите успяват да събират информация, която е от решително значение за победата им.

Със създаването на Съединените щати започва нова ера в политиката, данъчното законодателство, науката, религиозните свободи и многонационалната толерантност. Америка се превръща във „врящото гърне“ на света, където най-добрите представители от всички общества, раси, вероизповедания и философски школи идват да чакат „златния век“, предсказан в древните текстове. Съединените щати става силна държава, защото приема всички хора, всички идеи и всички религии (с изключение на проповядващите нетърпимост и насилие), и което е най-важно, всички хора с горещо желание за по-добър живот и идеалистичната представа за свободно духовно съществуване. С тази невинност и наивност новата република влиза в световната история.

Масонските „пирати“ на Революцията

Сега, когато от Американската революция ни делят две столетия, безброй историци от цял свят са я изследвали и анализирали. Това удивително събитие, толкова успешно и насърчително за потиснатите народи навсякъде по света, подготвя почвата за бъдещи революции - много от които не толкова успешни и така добре замислени.

Британската корона има много преимущества, но и американците не са съвсем безпомощни. Например въстаналите колонии имат възможността да съберат многобройна армия. Повечето мъже предпочитат краткосрочната служба, мнозина излизат само за няколко

месеца или дори седмици, но се присъединяват към армията. Според най-оптимистичните оценки повече от 200 000 души са участвали на страната на колониите. Генерал Вашингтон често страда от недостиг на ботуши и барут, но той и командирите му рядко изпитват недостиг от войници, когато са им най-нужни, въпреки че понякога се налага да мобилизират роби и помилвани затворници, британски дезертъори и военнопленници. Още повече че американците имат оръжие и знаят как да го използват. Континенталната армия печели малко безспорни победи, но тя се бие добре и нанася тежки загуби в жива сила на противника, който обикновено не получава лесно подкрепление. Въпреки че само генералите Вашингтон и Натаниъл Грийн са талантиливи командири, много други са стабилни и сигурни, като Хенри Нокс, Бенджамин Линкълн, Антъни Уейн, Даниъл Морган, барон Фон Щойбен, маркиз Дьо Лафайет и Бенедикт Арнолд, преди да премине на страната на англичаните през 1780 година. Всички те са масони, включително Бенедикт Арнолд.

Американците имат грамадно преимущество по суша. В колониите няма очевиден или централен пункт за нападение. Твърде обезсърчително е да се завладее някой град, а стратегическият резултат да се свежда само до овладяна територия, защото в американските колонии няма единствен жизненоважен стратегически център. Британците водят война на почти 5000 километра от Европа срещу въоръжено население, разпръснато на стотици километри от Атлантическия океан до Мисисипи, от Мейн до Джорджия. Територията е покрита с гори, урви и блата, пресечена от безброй потоци и реки.

Единственото реално преимущество на британските войски е многократно по-голямата сила по море. Твърди се, че държавата с най-мощен флот владее света, а по време на Американската революция, тази държава е Британия. За да превъзмогнат превъзхождащите ги морски сили на Британия, американците трябва да се превърнат в пирати. Изчезналият флот на тамплиерите ще се използва срещу английския крал в името на създаването на един нов свят, точно както преди векове тамплиерите са помогнали на Шотландия да запази независимостта си в битката с англичаните.

На британците им е необходима цяла вечност - шест до дванадесет седмици, за да пристигнат от Лондон нареждания за стратегията на кампанията, провизии и морски подкрепления за съвместни действия със сухопътните войски. Съперничеството също намалява ефективността на британската блокада по дългото американско крайбрежие.

Дори крайбрежието само на Нова Англия е прекалено дълго, за да бъде патрулирано успешно от британския флот. Стоките могат да се докарат до сушата по многобройните реки, в заливи и заливчета. Нито пък британците могат да използват бързите си фрегати и забележителните си линейни кораби (бойни кораби от XVIII век) срещу американския флот, защото той просто не съществува. Току-що родилата се република официално няма флот.

Флотът на революционерите, който действително води битки с мощното британско адмиралтейство през войната, всъщност е масонско-тамплиерско-пиратска сила, която предпочита да превзема британските кораби „един по един“ в морските простори.

Защитниците на Революцията излизат в океана със самостоятелни кораби - частни капери или такива, наети от Конгреса. Трябва да се отбележи, че Континенталният конгрес не е признат за законно правителство и дори наетите от него кораби често се смятат за пиратски. Вследствие на това британско-американската морска война по време на Революцията може да се разглежда като серия от индивидуални корабни дуели между пирати и британските воени.

Най-прочут от тези сблъсъци е победата на Джон Пол Джоунс с кораба „Бедния Ричард“

над британския на Негово величество „Серапис“ през 1779 година в Северно море. Джон Пол Джоунс остава в историята като баща на американския военен флот и герой на Революцията - а той е пират, капер, контрабандист и масон с шотландския свободен ритуал.

Роден е на 6 юли 1747 година в семейството на шотландски градинар. Кръщелното му име е Джон Пол. На дванадесет години постъпва в британския търговски флот. Пътува с търговци и ловци на роби и през 1769 година става капитан на кораб.

През 1773 година при нещастен случай убива разбунтувал се моряк. На Карибския остров Тобаго, който е крайнта точка на маршрута на кораба му „Ретси“, решава да инвестира пари в обратен товар, вместо да плати на екипажа за отпуск на брега. Един от моряците, известен „нодстрекател“, решава да напусне кораба самovolно. Джон Пол вади сабя да наложи заповедта си, но морякът му налита с бухалка. В отговор на атаката капитанът го пронизва. Веднага след това слиза на брега и се предава, но смъртта на подстрекателя толкова възмушава местните власти, че приятелите на капитана го съветват веднага да бяга във Вирджиния. Оттам насетне за британците той е пират. Беглец от британското правосъдие, опитва се да скрие самоличността си, като приема фамилията Джоунс.

След избухването на войната с Британия през 1775 година Джон Пол Джоунс заминава за Филаделфия и с помощта на двама приятели в Континенталния конгрес, получава лейтенантско назначение в Континенталния флот.

На 3 декември 1775 година като първи лейтенант на кораба „Ал-фред“ издига за пръв път флага на Големия съюз на американски военен кораб. През февруари 1776 година Джон Пол Джоунс участва в атаката на Насау, на остров Ню Провидънс. Назначен е за командир на слупа „Провидънс“ на 10 май 1776 година. Назначението му за капитан от Континенталния флот е от 8 август 1776 година. По време на първото си начинание като капитан разрушава британските риболовни зони в Нова Скотия и пленява шестнадесет британски кораба. Слупът с дванадесет оръдия тръгва за крайбрежието на Делауеър на 21 август и след една седмица пленява китоловната бригантина „Британия“.

Край Бермудските острови напада конвой, ескортиран от фрегатата „Солбей“, с двадесет и осем оръдия на борда.

Във вълнуващото преследване, продължило десет часа, Джоунс спасява „Провидънс“ от по-големия военен кораб благодарение на превъзходните си мореплавателски умения. На 22 септември пленява три британски търговски кораба. Опожарява една английска риболовна шхуна, потопява друга и пленява трета.

Явно късметът е на страната на капитан Джоунс. По-късно той заявява, че най-добрият екипаж, с който е плавал, е бил на „Провидънс“. За трофеите си получава солидни финансови награди, които превръщат начинанието му в най-приятното в кариерата му.

През ноември 1777 година отплава с кораба „Рейнджър“ за Франция със съобщение за победата над Бургойн при Саратога. На 14 февруари в залива Киберон адмирал Ла Мот-Пике отвърща на оръдейния салют на Джоунс и така за пръв път флагът със звездите и лентите е признат от друга държава. През същата пролет Джоунс тероризира населението по крайбрежието на Шотландия и Англия със смели рейдове на суша. На 24 април „Рейнджър“ пленява британския военен слуп „Дрейк“ край ирландския бряг и плячкосва британското крайбрежие.

Репутацията му в Париж е много висока. Джоунс получава от френското правителство преоборудвания търговски кораб „Дюра“ и го преименува на „*Bonhomme Richard*“ („Бедния

Ричард“) в чест на Бенджамин Франклин. Франклин също е масон и влиянието на френските масони в създаването на Съединените щати е съществено.

Отплавайки от Франция на 14 август 1779 година начело на малък отряд, Джоунс пленява седемнадесет търговски кораба край британския бряг и на 23 септември край Фламбъро Хед в Йоркшър среща конвой от британски търгоуски кораби, ескортирани от военните кораби „Серапис“ и „Графиня Скарбъро“. Започва една от най-вълнуващите морски битки на всички времена. „Серапис“ превъзхожда „Ричард“. Той е по-бърз, по-подвижен и има повече пет и половина метрови оръдия. Двата кораба стрелят едновременно. При първия или втория снаряд две от оръдията на Джоунс експлодират, убиват много от артилеристите, разрушавайки цялата батарея и палубата. След размяна на два-три оръдейни изстрела и опит да помете с надлъжни изстрели носа и кърмата на „Серапис“ комодорът решава да превземе кораба на абордаж, тъй като оръдейният двубой изглежда безполезен.

Капитанът на „Серапис“ отблъсква нападателите и се опитва да засече носа на „Ричард“ и да го унищожи с оръдейни залпове. На този етап от кървавата битка, като съзира разбитата на трески палуба на „Ричард“, капитан Пиърсън пита дали противникът е улучен (т.е. дали е изваден от строя).

Макар че по-малкият кораб на Джоунс е в пламъци и потъва, капитанът му не се предава. „Още не съм започнал да се бия!“, отговаря той на предложението на британците да се предаде. Отговорът му остава в историята и мобилизира екипажа за нов отпор.

Двата кораба се счепкват и Джоунс разчита на моряците си да опразнят противниковата палуба. Оръдейните дула на противниците се допират, но продължават да се обстрелват.

Изведнъж, за голямо изумление на Джоунс, френският кораб „Алианс“ под командването на Пиер Ланде, изстрелва три залпа към „Ричард“. Нима френският съюзник го е предал в тази разгорещена битка между пирати и британски лордове (каквито на практика са всички британски морски офицери)? По-късно Ланде признава, че е искал да помогне на „Серапис“ да потопи „Ричард“, за да плени самичък британската фрегата.

Макар че корабът му потъва, Джоунс решава да не смъква флага. Битката продължава със залпове почти от упор. Джоунс използва останалите му оръдия, за да разклати мачтата на „Серапис“. Когато тя започва да се тресе, нервите на капитан Пиърсън не издържат и три часа след началото на кървавия двубой той решава да свали знамената. Невероятно, но Джоунс е победителят!

След като на 25 септември разнебитеният „Ричард“ потъва, Джоунс е принуден да се прехвърли на „Серапис“. Това е важна победа за проходащия американски флот и новината вкисва настроението в Англия, но въодушевява масонските водачи на Революцията. Конгресът приема резолюция, с която благодари на Джоунс за победата му, а крал Луи XVI го награждава със сабя.

Макар и честван като герой в Париж и Филадельфия, Джоунс се сблъсква с толкова упорито политическо съперничество в родината си, че никога повече не му поверяват командване на важна морска операция. През 1788 година руската императрица Екатерина II Велика го назначава за контрадмирал в руския флот. Джоунс взема дейно участие в черноморската кампания срещу Отоманската империя. Завистта и политическите интриги на руските му съперници обаче пречат да получи заслуженото признание за успехите си и в края на краищата е освободен от длъжност.

Джоунс се пенсионира през 1790 година и се премества в Париж. През 1792 година е избран за американски консул в Алжир, но смъртта го застига на 18 юли същата година,

преди документите за назначението му да пристигнат. Погребан е в Париж, а през 1905 година останките му са преместени от запустелия му гроб в Съединените щати, където през 1913 година най-сетне са положени в параклиса на Военноморската академия в Анаполис, щата Мериленд. Този масон от шотландски произход се смята за основател на американския военноморски флот.

Наследството на Джон Пол Джоунс

Повечето разкази за Джоунс и участието му в американския военен флот подчертават големите мореплавателски умения и смелостта, която не го напуска в опасни ситуации, както и силния му характер. Хвалебствените описания на Джоунс, представяни на американската и френската публика, контрастират с образа му на пират, като какъвто го познават англичаните.

Ръдиард Киплинг например споменава за „пътешествията“ на Джоунс, „един американски пират“, а сър Уинстън Чърчил го нарича „капер“. Но пък Теодор Рузвелт го споменава като „смел корсар“.

Джоунс, разбира се, не е имал лиценз за каперство, нито се е занимавал с пиратство в истинския смисъл на думата, тъй като е имал поръчение от Континенталния конгрес. Но когато напада британски кораби в началото на войната, те вероятно са го смятали за капер или за презрян пират, а не за адмирал от почтен военен флот. Забавно е да се отбележи, че британците май най-сетне са осъзнали, че Джоунс не е на практика „пират“, защото в каталога на Британската библиотека на фиша с името Джоунс (Пирата), последното определение е задраскано и заменено с „Адмирал от руския военен флот“.

Критиците на морския вълк твърдят, че си е позволявал неприлично поведение и имал много любовници, тъй като е бил любимец на жените. Освен това бил индивидуалист, присмивал се на чуждите военноморски успехи като несравними със собствените му блестящи победи. Вероятно арогантността му е причина да не напредне в йерархията на американския и руския флот, но постиженията му не могат да се отрекат.

Той е не само блестящ моряк и капитан, но през цялата си кариера е работил за повишаване на професионалните военноморски стандарти, обучение и протокол. Много поколения курсанти са задължавани да учат наизуст неговите крилати фрази за необходимата квалификация и задълженията на морския офицер.

„Само един джентълмен или матрос е в състояние теоретично и на практика да изпълнява задълженията на военноморски офицер, а пък за командир на военен кораб е подходящ само онзи, който може да изрази мислите си на хартия по начин, отговарящ на ранга му.“ - Джон Пол Джоунс пред Флотския комитет, 21 януари 1777 година.

„Както знаеш, авторитетът на военната служба зависи не само от справедливото отношение към военнослужещите, но и от убеждението им, че към тях ще се отнасят справедливо.“ - Джон Пол Джоунс до Джозеф Хюс, 30 октомври 1777 година.

Френското масонско копие на Вашингтон - генерал Лафайет

Друга важна масонска фигура в Американската революция е френският генерал маркиз Дьо Лафайет. Възхваляван като герой на два свята, той играе видна роля както в

Американската, така и във Френската революция. Роден на 6 септември 1757 година в аристократичен род от Оверн, той скандализира френските власти през 1777 година като прекосява океана, за да предложи услугите си на Континенталния конгрес във Филадельфия. Лафайет е известен масон и макар никога да не е придобивал американско гражданство, отделена му е важна глава в книгата „Масонските членове сред Основателите на държавата“.

Сприятелява се с Джордж Вашингтон, когото приема за свой кумир и служи под негово командване в битката за Брендиуайн и при Вали Фордж. През 1779 година се връща във Франция, за да ускори изпращането на френски части в помощ на революционерите, но се завръща отново в Америка и се отличава в битката за Йорктаун през 1781 година. Смел в боевете и верен в тежки моменти, Лафайет си спечелва трайни симпатии в Америка и славата му допринася много за възприемането на либералните идеи в Европа.

Тъй като във Франция расте недоволството от управлението на Луи XVI, Лафайет проповядва установяване на представителна монархия (каквато до голяма степен е английската), която да представлява и представлява аристокрацията от Оверн в Генералните щати през 1789 година. Избран е за заместник-председател на форума и предлага стриктно изработена Декларация за правата на човека. На 15 юли 1789 година е избран за командир на Националната гвардия и се появява галантно с отрядите си на Фестивала на Федерацията, празнуван на 14 юли 1790 година, за да отбележи настъпването на ерата на свободното обединено общество. Но Лафайет се оказва неспособен да осъществи идеалите на младостта си. Макар и искрено въодушевен от успеха на Американската революция, и надарен с огромен потенциал като мислител, той няма нито собствена реалистична политика, нито е достатъчно гъвкав, за да подкрепи по-практичния граф Мирабо. Попаднал между чука и наковалнята, Лафайет е презиран от придворните като отстъпник аристократ, чиято буржоазна армия не успява да спаси живота на кралското семейство, а от друга страна е мразен от простолюдието, защото се опитва да потуши безредиците, като заповядва да открият огън срещу тълпата в Париж през юли 1791 година.

През 1792 година след като Франция обявява война на Австрия, Лафайет е назначен за командир на армия, но е изтикан от властта с възхода на якобинците. Пленен е от австрийците, които го предават на прусите. Те от своя страна го изпращат в затвор като опасен революционер. Освободен е през 1797 година по настояване на Наполеон Бонапарт и през 1799 година получава разрешение да се завърне във Франция. През 1815 година е един от онези, които настояват за абдикацията на Наполеон I. Републиканец по душа, Лафайет не може искрено да подкрепи отхвърлянето на монархията и замяната ѝ с империя.

През 1824 година Лафайет прави триумфална обиколка из Съединените щати. Оттогава парижкото му имение Ла Гранж се превръща в място за поклонение на либералите от цял свят. Когато избухва Юлската революция през 1830 година, отново е извикан да командва Френската национална гвардия в опит да се свърже монархията на Луи Филип с идеалите от 1789 година. Умира в Париж на 20 май 1834 година и името му продължава да е символ на свободата, така както са я разбирали пиратите.

Капери и войната от 1812 година

На новосъздадените Съединени американски щати им е писано бързо да се върнат на бойното поле в морето, за да се преборят със странна комбинация от съперници - банда североафрикански пирати и британците. Докато новородената нация се мъчи да получи

международно признание и да укрепи морската си търговия, пред нея изникват препятствия от страна на Африка и на Европа. Нека първо спрем вниманието си на войната от 1812 година, в която американците получават помощ от капери и от масонски морски капитани.

Войната през 1812 година се води между Съединените щати и Великобритания от юни 1812 година до пролетта на 1815 година, макар мирният договор да е подписан през декември 1814 година в Европа. Основните сухопътни операции се водят около канадската граница, в района на залива Чесапийк и по крайбрежието на Мексиканския залив. Мащабни операции се провеждат и по море, където пиратите, които покрепят американската кауза, оказват голяма помощ.

След края на Американската революция през 1783 година Съединените щати се дразнят от нежеланието на Британия да изтегли войските си от американската територия в района на Големите езера, от подкрепата, която англичаните оказват на индианците в пограничните райони, и от нежеланието на империята да подпише благоприятни за новата държава търговски споразумения. Американската неприязън расте по време на войните, които води Франция след Френската революция (1792-1802), и Наполеоновите войни (1802- 1815), в които Британия и Франция са основните враждуващи сили.

В този период Франция доминира по суша в Европа, докато Британия запазва превъзходството си по море. Двете враждуващи сили се бият по икономически причини: Британия се опитва да наложи блокада на континентална Европа, а Франция се мъчи да не допусне британските стоки в своите владения.

През 1807 година Британският таен съвет се опитва да наложи търговията на неутралните държави за континентална Европа да минава през Великобритания, а с Берлинския и Миланския декрети от 1806 и 1807 година Франция обявява блокада на Великобритания и осъжда неутралните коработърговци, които се подчиняват на британските правила. Съединените щати като неутрална държава смятат, че правата ѝ в открито море се нарушават и от двете страни, но все пак британската морска политика предизвиква повече неприязън, тъй като Британия е доминиращата морска сила. Освен това британците предявяват претенции да свалят от американските кораби и да мобилизират в армията всички поданици на краля, които служат там. Често отзовават и американци. Тази практика на насилствено мобилизиране се превръща в основен повод за недоволство.

Отначало Съединените щати се опитват да променят политиката на европейските сили с икономически средства. През 1807 година, след като британският кораб „Леопард“ обстрелва американската фрегата „Чесапийк“, по настояване на президента Томас Джеферсън Конгресът приема Закон за ембарго, с който забранява на американските кораби да изнасят стоки. Ембаргото не успява да промени политиката на Англия и Франция, но съсипва морската търговия в Нова Англия. Това води до естествено нарастване на контрабандата.

След пропадането на мирните усилия и пред заплахата от икономическа депресия, някои американци започват да настояват за обявяване на война за запазване на националната чест. Конгресът, избран през 1810 година, се събира през ноември 1811 година и включва група представители, наричани „Военни ястреби“, които настояват за война с Великобритания.

Те твърдят, че честта на Америка може да се спаси и британската политика да се промени чрез нахлуване в Канада. Федералистката партия, която представлява морските търговци от Нова Англия и предвижда съсипването на търговията им, се обявява против

войната. През 1810 година Наполеон отменя декретите си, но британците отказват да отменят своите нареждания и натискът за обявяване на война нараства. На 18 юни 1812 година президентът Джеймс Медисън подписва декларацията за обявяване на война, която Конгресът по негово настояване е одобрил, макар и с голяма съпротива. Американците не знаят, че два дни преди това Британия най-сетне е отменила нарежданията си.

Армията на Съединените щати не е готова за война и надеждите на американците за бързо завладяване на Канада пропадат при военните кампании през 1812 и 1813 година. Първоначалният план е за офанзива в три лъча: от езерото Шамплен към Монреал; през границата при Ниагара и от Детройт към Горна Канада. Атаките са некоординирани и всичко пропада. На запад генерал Уилям Хъл предава Детройт в ръцете на англичаните през август 1812 година. На Ниагарския фронт американските войски губят битката за възвишенията при Куинстаун през октомври, а край езерото Шамплен американските войски се оттеглят в края на ноември без сериозни стълкновения с врага.

Американските военни фрегати печелят серия битки с британски фрегати, а американските капери непрекъснато причиняват загуби на британската морска търговия. Капитаните и екипажите на фрегатите „Конститушън“ и „Юнайтед Стейтс“ се прочуват из цяла Америка. Същевременно британците постепенно стягат блокадата около американските брегове, съсипват американската търговия и заплашват финансите на държавата, като подлагат цялата брегова линия на атаки.

Американските опити да превземат Канада през 1813 година отново са безуспешни. Те се оттеглят от Ниагара, а един сложно замислен план да се атакува Монреал чрез комбинирани действия на военни сили, напредващи покрай езерото Шамплен, и други отряди, които плават по река Св. Лаврентий от езерото Онтарио, пропада в края на годината.

Американците печелят контрол в района на Детройт, след като корабите на Оливър Хазард Пери разбиват британската флотилия във водите на езерото Ери (10 септември 1813). Победата принуждава британските сухопътни части да се оттеглят на изток от района на Детройт и на 5 октомври 1813 година са разбити в битката при река Темза (Моравиантаун) от американски части под командването на генерал Уилям Хенри Харисън. В същата битка загива и великият вожд на шуоните Текумзе, който е на страната на британците и постоянно напада северозападните гранични райони още от 1811 година.

Но през 1814 година Съединените щати са пред пълна загуба на войната, тъй като британците след победата над Наполеон в Европа, започват да прехвърлят много кораби и опитни армейски части в Америка. Те планират да нападнат Съединените щати в три района: в Ню Йорк по бреговете на езерото Шамплен и река Хъдзън, за да откъснат Нова Англия от съюза; при Ню Орлиънс, за да блокират река Мисисипи; при залива Чесапийк като отвличаща вниманието маневра.

В края на лятото през 1814 година британските сили са близо до успеха. Американската съпротива при залива Чесапийк е толкова вяла, че британците, след като побеждават в битката за Бладънбърг на 24 август, тръгват към столицата Вашингтон, и изгарят повечето обществени сгради. Президентът Медисън е принуден да бяга от града.

След това британската армия се обръща, за да атакува Балтимор, но среща по-сериозна съпротива и е принудена да се оттегли след американската победа при Форт Макхенри (която вдъхновява Франсис Скот Кий да напише текстът на „Обсипано със звезди знаме“ - националният химн на САЩ).

На север около 10 000 британски ветерани напредват в територията на САЩ от

Монреал. Само една слаба американска част ги отделя от град Ню Йорк, но на 11 септември 1814 година американският капитан Томас Макдоноу печели битката в езерото Шамплен и разбива британската флотилия. Уплашена от възможни затруднения в комуникациите, британската армия се оттегля в Канада.

Когато новината за пропадналата атака по езерото Шамплен достига до британските участници в мирните преговори в Гент, Нидерландия, те решават да предявят териториални претенции. Съединените щати, макар първоначално да се надяват, че Британия ще признае американските права по море, също искат да приключат войната без големи загуби. Мирният договор от Гент, подписан от двете страни на 24 декември 1814 година, запазва в общи линии статуквото отпреди войната.

Тъй като презокеанската комуникация не е бърза, британската кампания против Ню Орлиънс се развива според плана и макар войната официално да е свършила, единичните морски операции продължават още няколко месеца.

Важна роля в тази битка играе един френски пират Жан Лафит (ок. 1780-ок. 1826), капер и контрабандист от Луизиана. Около 1810 година той и хората му се настаняват в района край залива Баратейриа, недалеч от Ню Орлиънс и плякосват испанските кораби в Мексиканския залив. През 1814 година британците се опитват да привлечат с подкуп Лафит на своя страна при атаката на Ню Орлиънс. Вместо това той изпраща плановете им на американците и помага на Андрю Джаксън да защити града през януари 1815 година. По-късно Лафит отйово се връща към каперството.

Решителната победа на Андрю Джаксън при Ню Орлиънс причинява смъртта на повече от 2000 британски войници, докато американските жертви са по-малко от 100. Поради закъснението в съобщенията подписването на мирния договор обикновено се свързва с победата на Джаксън. Затова много американци са убедени, че войната завършва с триумфална победа и вълна от национализъм залива страната в следвоенните години.

Берберските държави и Пиратските утопии³²¹

Точно преди войната през 1812 година се разиграва един странен откъс от историята на САЩ и Северна Африка - новосъздадената държава Съединени американски щати и Пиратските утопии от Северна Африка започват война.

Берберските държави, както се нарича по онова време крайбрежния район на Северна Африка от Атлантически океан до Египет, включват териториите на днешните държави Мароко, Алжир, Тунис и Либия. Наименованието идва от обитателите на района от най-дълбока древност - берберите.

В древността част от тези земи са колонизирани от финикийците, които контролират Източното Средиземноморие, но после основават мощен град на запад, на територията на днешен Тунис - Картаген. Пиратството в Северна Африка датира от времето на финикийците. Римляните водят три войни с града-държава Картаген и от средата на I в. сл. Хр. територията е римско владение. Тя остава в рамките на римската империя и това дава възможност на римляните да контролират Средиземноморието, докато вандалите нахлуват в империята през V век, после районът за кратко време (533- 534) е завладян от Източната Римска империя (Византия) и през VII век е завзет от мюсюлманите араби.

През XVI век арабските княжества в Северна Африка попадат под номиналната власт на Отоманската империя. В действителност са завладени за Турция от един корсар, т.е. пират,

известен като Каир ад-Дин Барбароса (1483-1546), за да не станат владение на християнска Испания. Барбароса и брат му Хорек ири Арудж (1474— 1518) са най-известните от бандата корсари, които действат в региона. Под управлението на Отоманската империя, подобно на карта-генските кораби в древността, те нападат всички римокатолически кораби, които им се изпречат. Братята Барбароса отвоюват Алжир от испанците през 1518 година и го подчиняват на Турция. Като адмирал на турско-берберския флот Каир ад-Дин два пъти разбива генуезкия адмирал Андреа Дориа - веднъж в Тунис и веднъж в Алжир. Братята всяват голям страх по търговските маршрути около Малта и Сицилия - районът, който явно е родина на „Веселия Роджър“. Само при споменаването на името Барбароса в Европа „... мъжете псуват, а жените се кръстят.“ [32]

Берберските държави се превръщат в база на пиратството против европейската морска търговия в Средиземно море. Плячката и откупите, плащани, за да се избегнат нападенията, са главният източник на доходи за местните владетели. Европа и дори Америка започват да се стабилизират след векове на религиозни войни, пиратство, революции и технически открития. Пиратите и техните „варварски“ действия - често преувеличавани - вече стават нетърпими.

Но как се появяват тези пиратски държави? В книгата си „Пиратски утопии“ Питър Ламбърн Уилсън ги защитава като утопични общества. [32] Уилсън е писал за суфизма и асасините и в тази книга се стреми да покаже, че пиратските утопии и други „непокорни общности“, както ги нарича той, произхождат от пиратската култура.

Той се спира на най-голямото постижение на корсарите - независимата „Пиратска република Сале“. Става въпрос за европейски моряци, приели исляма, докато живеят в Северна Африка, най-често пирати, наричани тогава „рenegадос“ и накрая - корсари.

Пиратската република Сале според Уилсън е най-значителната сред всички пиратски утопии, защото е призната, макар и за кратко, от всички европейски сили. Сале е малко пристанище на север от Рабат в днешно Мароко, от атлантическата страта на Гибралтарския проток. От Сале корсарите, известни още като „пиратите от Сале“ тероризират морските търговски линии между Атлантика и Средиземноморието. Ето как описва Уилсън края на тази пиратска утопия:

„Републиката Бу Регрег може и да е изгубила донякъде автономността си под управлението на Далаийя, но може би е спечелила най-сетне мир и равновесие при номиналния султанат на ордена на суфистите. Във всеки случай последните две десетилетия на Тройната република са златни, поне що се отнася до пиратството. Освободени най-сетне от стремеж за унищожение, трите града-държави могат да излеят цялата си враждебност навън - в корсарската свещена война. Нещо повече, ако корсарските републики в най-чистата им форма (1614-1640) са уникални като политически единици, човек може да използва само плеоназма „още по-уникални“, за да опише съвместното владение и управление на корсари и суфисти, което продължава от 1640 до 1660 година. То стряска въображението и наистина е прекалено хубаво, за да продължи дълго. Ръката на Далаийя и началника му в Сале - Сиди Абдулах, „Принцът на Сале“ - започва да тежи все повече върху андалузци и пирати. Те се оглеждат за средства, чрез които да възстановят първоначалната си държава на пълна независимост, започнала да придобива ореол на древна и почитана традиция.

Междувременно един ученик на дервиша Ал-Аяши - арабин от Лараш (и следователно враг на берберите на Далаийя, тези „животни без риза на гърба“, както ги нарича един историк на исляма, „зверове, озаптявани само с пиене или жестокост“, както пък ги

характеризира друг, с присъщата на цивилизованите араби предубеденост), се вдига с оръжие и основава собствено царство на север. Този човек, Гайлан, изглежда като потенциален спасител на андалузците от Рабат. Те вдигат въстание и обсаждат „принц“ Абдулах в Казбата. Господарят на Далайия изпраща войска да освободи сина му, но тя е победена от Гайлан през юни 1660 година. Абдулах успява да устои на блокадата още една година, подпомаган с припаси, доставяни от британския управител на Танджер. Най-сетне през юни 1661 година запасите му свършват и трябва да предаде крепостта.

Но дотогава андалузците са загубили доверие в Гайлан толкова, колкото мразят Далайия, всъщност дори повече. Независимо че току-що са изгнали Абдулах от града, те решават да окажат отново доверие на управляващата династия, за да отхвърлят Гайлан, за да не би да се окаже по-лош господар. Четири години се правят на труднодостъпни, но накрая капитулират пред Гайлан през 1664 година и се съгласяват да му плащат противния десятък.

През 1668 година и последните остатъци от свободите в Сале са отнесени с възхода на Алауитската династия при султан Мула Рашид, който успява да обедини цялата страна за пръв път след 1603 година. Алауитският султан няма намерение да спира много доходната свещена война на Бу Регрег срещу Европа и обещава закрила на корсарите. Така че, макар републиката да загива, пиратството оцелява, поне за известно време. За жалост алауитите са много алчни и малко по малко започват да увеличават „залька“ от десет на повече от петдесет процента. Накрая корсарите осъзнават, че „законни“ печалби вече не са възможни. Пиратите маври стават капитани в султанския „флот“, някои „ренегадос“ ги последват. Други вероятно са се изкушили да се преместят в Карибския басейн или към остров Мадагаскар, където пиратството тепърва процъфтява. С отмирането на Републиката в Сале следите им се губят.“ [32]

Сале, Алжир, Триполи и Тунис са били бази на корсарите, които подобно на тамплиерите, не са в много добри отношения с Ватикана и папските съюзници по северното крайбрежие на Средиземно море. Всъщност корсарите не обичат корабите на нито една християнска държава.

Томас Джеферсън, Стивън Дикейтър и корсарите

През 1801 година новообразуваните Съединени американски щати, чиито кораби също са атакувани, започват Триполитанската война (1801-1805) срещу пиратските градовете-държави на корсарите. По-специално с Триполитанската война САЩ се стреми да се отърве от подкупите, плащани на пиратите по берберското крайбрежие. Новообразуваната масонско-тамплиерска република планира да изпрати каперския си флот до Северна Африка, за да се бие с корсарите. Всъщност сценарият напомня историята с капитан Кид, който е нает да се бори против другите пирати. Така и буканерите от американския флот, запасени със сушено говеждо и тежки саби, са готови да потеглят срещу корсарите от берберското крайбрежие.

Преди 1801 година САЩ, както и другите европейски морски сили обикновено сключват кождерски споразумения и плащат откупи на берберските държави в Северна Африка (Триполи, Алжир, Мароко и Тунис), които в замяна оставят търговските им кораби да минават безпрепятствено през Средиземно море. Но през 1801 година пашата на Триполи денонсира договора си със САЩ и обявява война. Президентът Томас Джеферсън изпраща Средиземноморската флотска ескадра и демонстрацията на сила от страна на САЩ кара

останалите берберски държави да се въздържат от подкрепа на пашата на Триполи и претенциите му за откуп и данъци. Ескадрата на Джеферсън включва и трима командири масони: комодор Едуард Пребъл, Уилям Итън и Стивън Дикейтър.

Назначен като флотски курсант през 1798 година Стивън Дикейтър служи в Западните Индии или Антилските острови по време на стълкновенията с Франция през 1798-1800 година. В Триполитанската война предвожда малък отряд моряци в залива на Триполи на 16 февруари 1804 година. Там те се качват на борда на пленената американска фрегата „Филаделфия“, опожаряват я и се измъкват със само един ранен. Британският адмирал Хорейшо Нелсън възхвалява операцията като „най-смелият акт на века“ и Дикейтър е произведен в ранг капитан.

Той се отличава и във войната през 1812 година. На 25 октомври 1812 година с фрегатата си „Юнайтед Стейтс“ побеждава британската фрегата „Маседониън“ в един от най-прочутите морски двубои. След това вече не може да напусне американските териториални води поради британската блокада. Когато се опитва да се промъкне през блокадата извън Ню Йорк през януари 1815 година, корабът му е пленен от британска ескадра.

Тогава обаче войната свършва и Дикейтър е върнат в родината си. През юни 1815 година се завръща в Средиземно море и диктува условията на мирния договор с Алжир, Тунис и Триполи, като с това приключва и последната война на САЩ с берберските държави. На празненството по случай събитието Дикейтър възклива в изблик на шовинизъм:

„Нашата страна! Нека винаги бъде правата в отношенията си с други държави, но права или крива, това си е нашата държава!“

Опитен и смел дуелист, Дикейтър приема покана за дуел от Джеймс Барън, отстранен от длъжност капитан. Дикейтър е участвал в състава на военния съд над Барън. Загиба в дуела.

Комодор Едуард Пребъл е роден на 15 август 1761 година във Фалмут, сега Портланд), щата Мейн. Служи във флота на Масачусетс през Американската революция и във флота на САЩ през време на сблъсъците със Франция (1798-1800). Като капитан на фрегатата „Есекс“ през 1800 година ескортира конвой от американски търговски кораби до Западните Индии. Това е първата поява на американски боен кораб на изток от нос Добра Надежда. През 1803 година е назначен за командващ на Средиземноморския флот и енергично води войната против Триполи. Като командир на ескадрата нарежда да се блокира Триполи и подкрепя смелия план на Стивън Дикейтър да влезе в пристанището на града и да подпали пленената американска фрегата „Филаделфия“.

Третият морски офицер, Уилям Итън, организира сухопътна кампания след подпалването на „Филаделфия“. Комбинацията от успешно освобождаване на пленници, изгарянето на трофеен кораб и най-вече присъствието на сухопътна американска армия, предизвикала суматоха из Магреба в Северна Африка, принуждават местния властелин на Триполи да предпочете да сложи точка на подривните действия на берберските корсари.

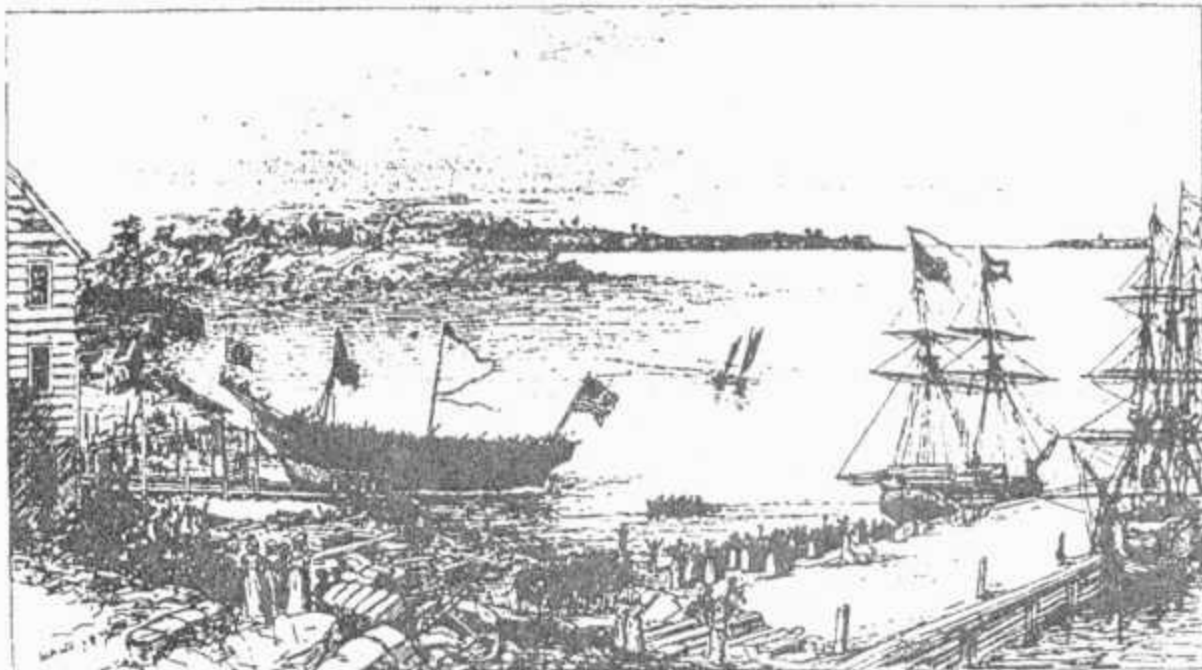
През 1805 година пашата подписва мирен договор, според който получава откуп за американските пленници и еднократни подаръци, но се слага край на годишния данък. Американците плащат откупа и отвеждат пленниците си в Нова Англия.

Крайното решение на проблема с берберските държави е постигнато през 1815 година, когато Конгресът обявява война на Алжир в отговор на пиратските нападения срещу американски търговски кораби. Дикейтър пристига с ескадра в Средиземно море, където

диктува американските условия за мирен договор най-напред на Алжир, а после на Тунис и Триполи. Малко след като напуска района, в началото на 1816 година Алжир е обстрелян от англо-холандски флот.

Слага се край на плащането на налози и непрекъснатите войни с берберските държави, а Съединените щати държат постоянна военна ескадра в Средиземноморието. Днес, по ирония на съдбата, американският военноморски контингент в Средиземно море е най-голямата морска сила в региона.

И така, затворихме кръга от древните мореплаватели до първите дни на пиратството, практикувано от финикийците, до изчезналия флот на рицарите тамплиери, до масонските пирати, които основават Съединените щати и могъщия военноморски флот на държавата. На всички онези пирати-разбойници и непокорните им екипажи, които са кръстосвали водната шир на планетата, бих искал да призная: „Дайте ми пиратски живот!“

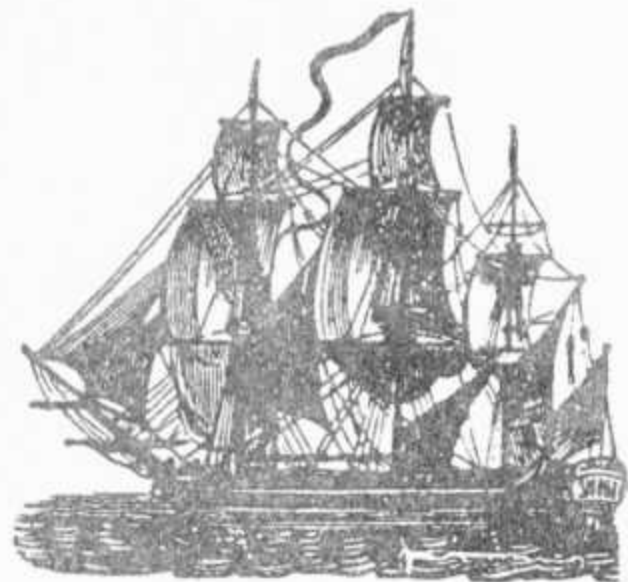
Американски кораби преди отплаване

Британска карикатура в „Пънч“ за американските пирати и „Веселия Роджър“

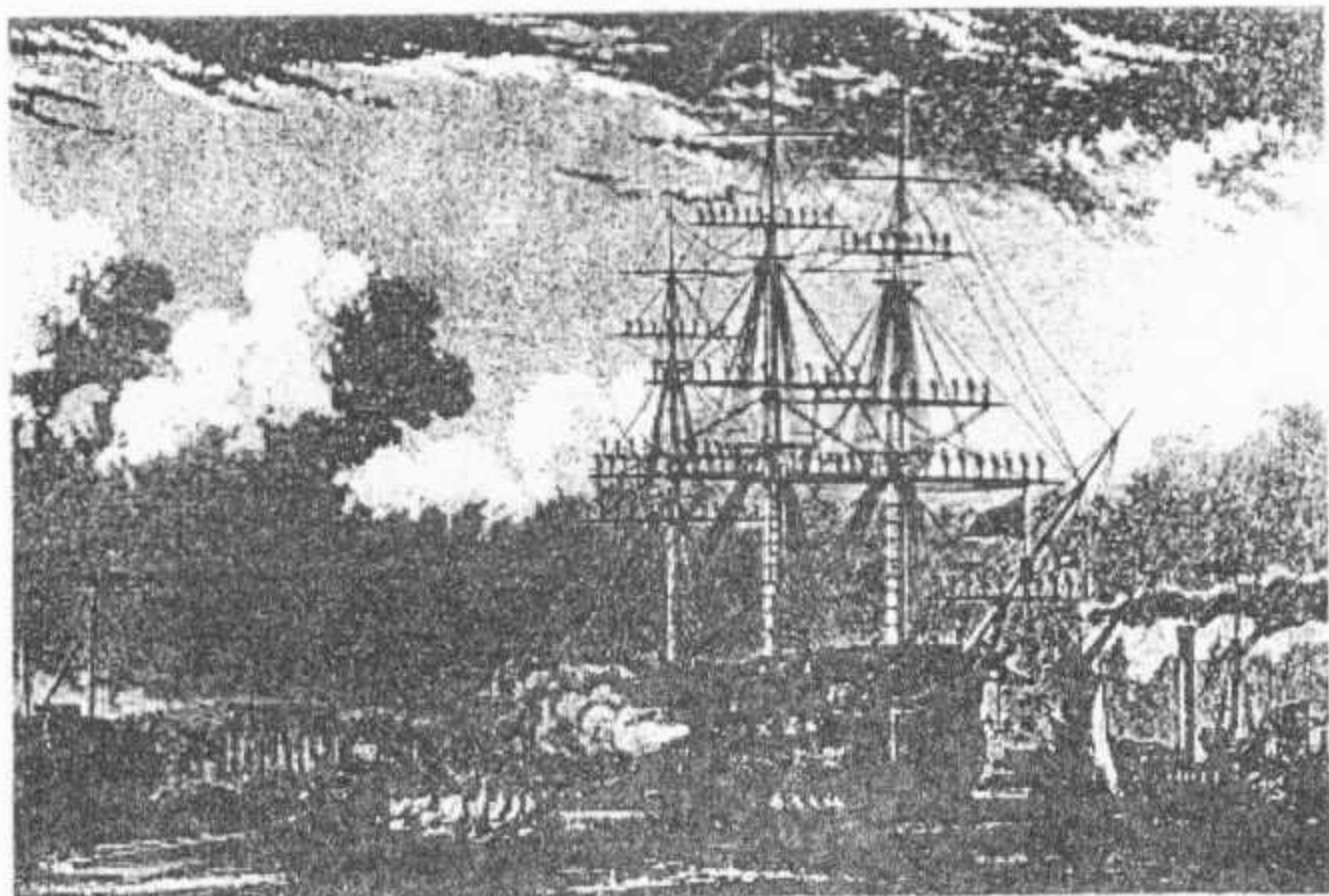
Генерал Лафайет

*Ляво: Масонската емблема на Стивън Дикейтър;
Дясно: Корабът „Бедния Ричард“*

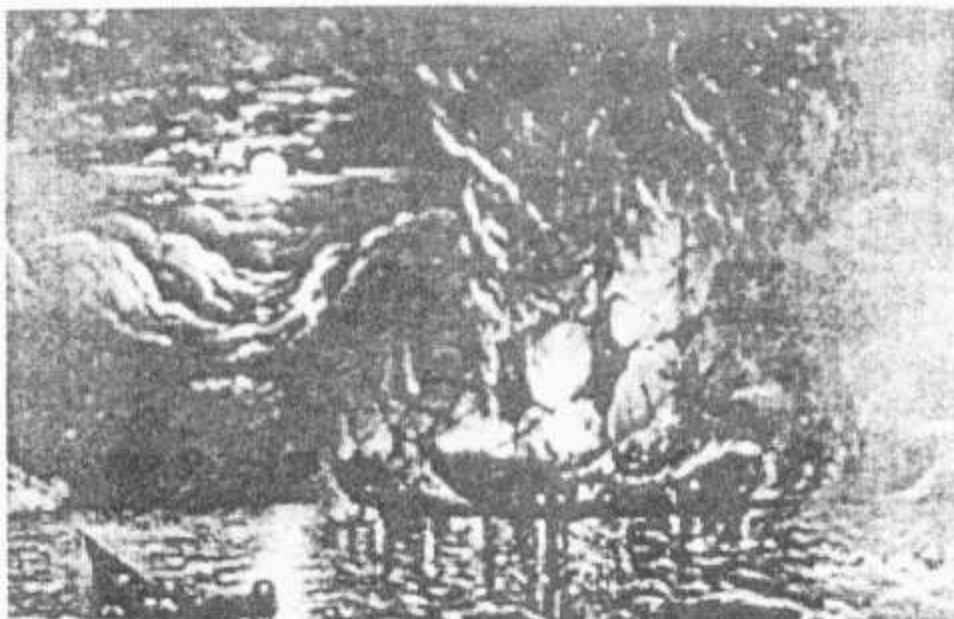
*Джон Пол Джоунс – пират и основател
на Американския военноморски флот*

*Джон Пол Джоунс обстрелва „Серapis“ със страничните
оръдия*

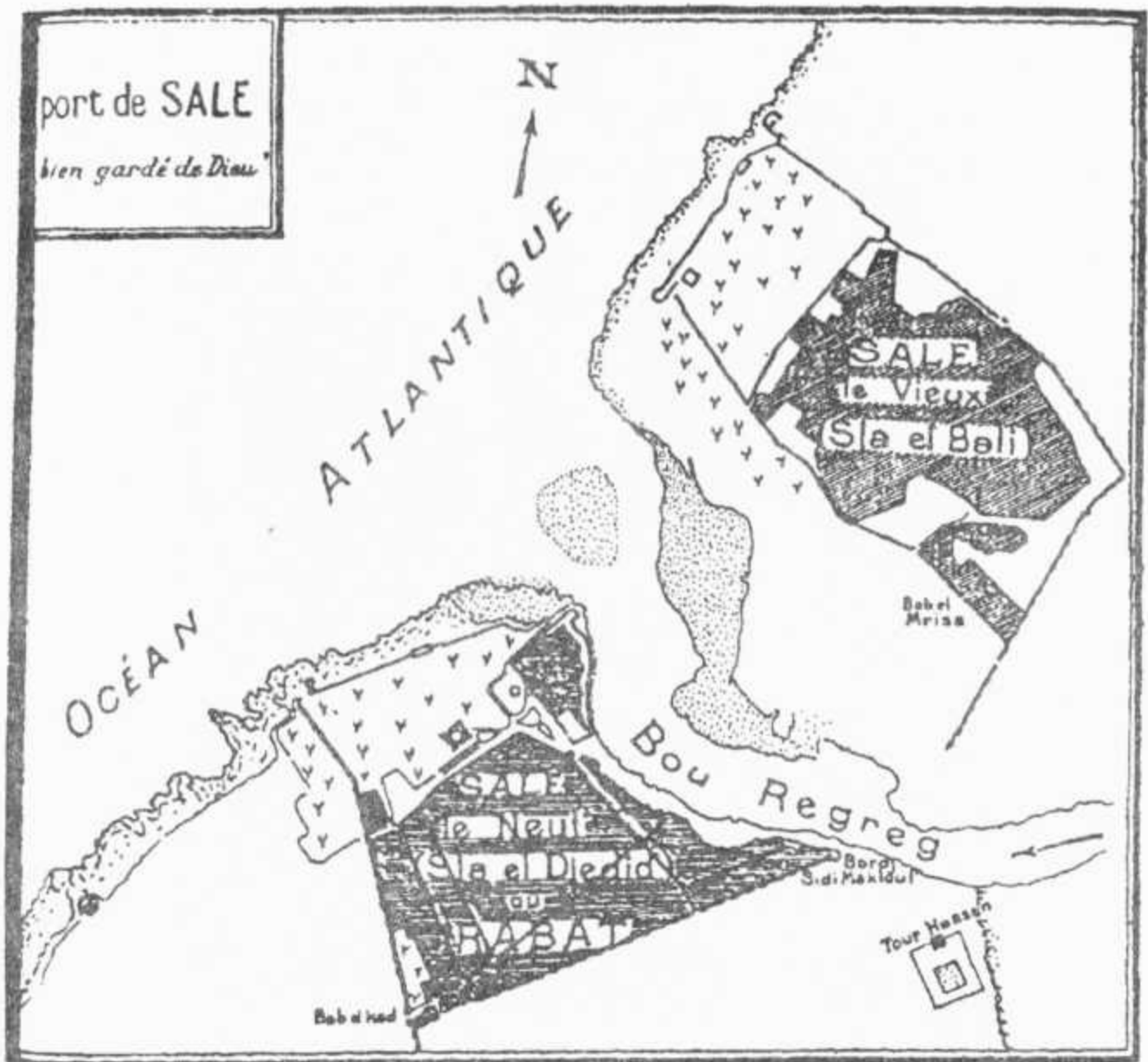
*Джон Пол Джоунс – пират и основател
на Американския военноморски флот*

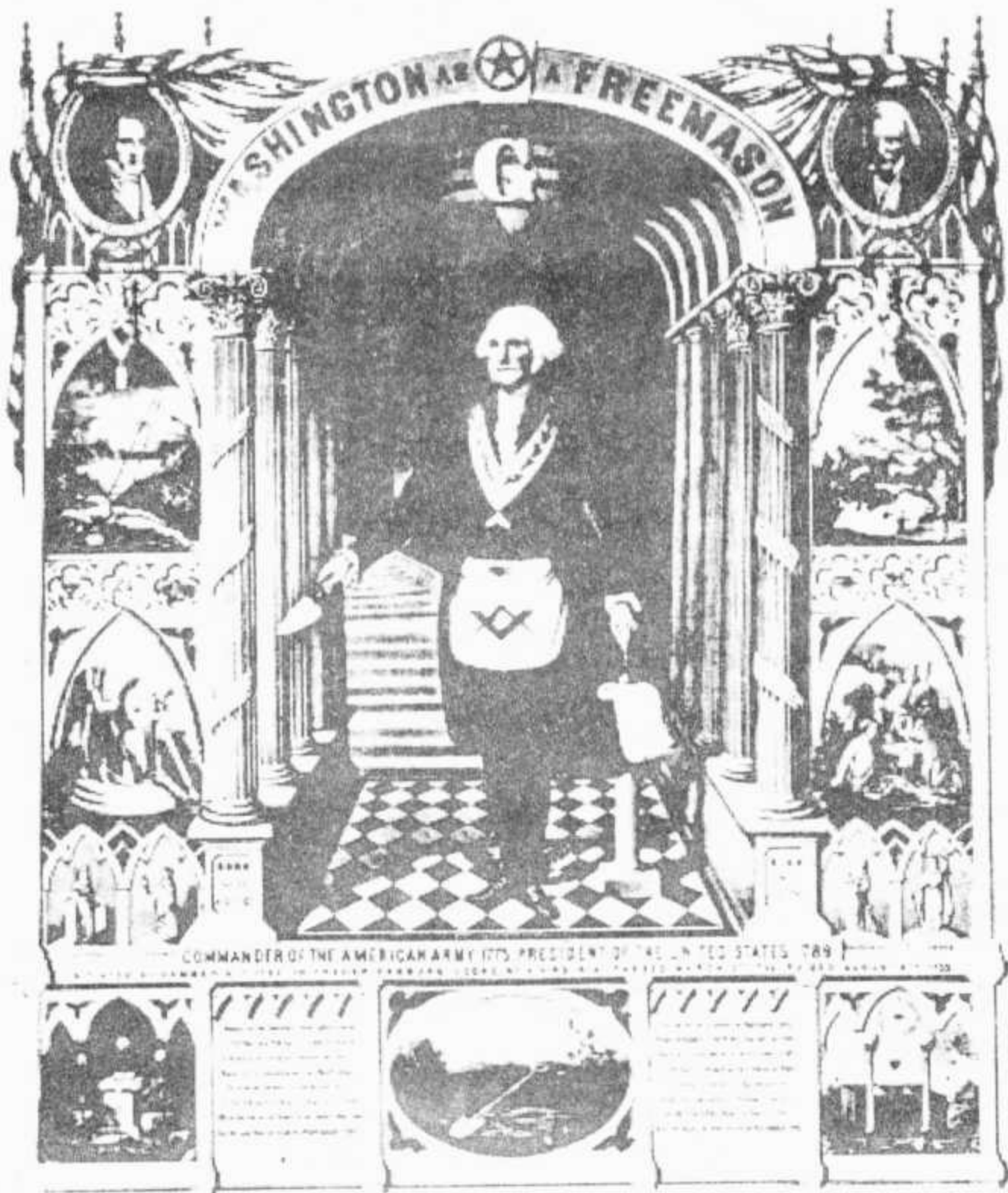
*Джон Пол Джоунс обстрелва „Серapis“
със страничните оръдия*

Братята Барбароса

*Независимата пиратска утопия Сале край река Бу Регрег
в Мароко*

Джордж Вашингтон, изобразен като масон

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Holy Blood, Holy Grail, Michael Baigent, Richard Leigh & Henry Lincoln, 1982, Jonathan Cape, London (published in the U.K. as The Holy Blood and the Holy Grail).
2. The Measure Legacy, Michael Baigent, Richard Leigh & Henry Lincoln, 1985, Jonathan Cape, London.

3. The Temple and the Lodge, Michael Baigent & Richard Leigh, 1989, Jonathan Cape, London.
4. Irish Druids and Old Irish Religions, James Bonwick, 1894. Dorset reprint.
5. Irish Symbols of 3500 B.C., N.L. Thomas, 1988, Mericer Press, Dublin.
6. The History of the Knights Templars, Charles G. Addison, 1842, London (reprinted by Adventures Unlimited Press, Kempton, IL.
7. A History of Secret Societies, Arkon Daraul, 1962, Citadel Press, NY.
8. The Mysteries of Chartres Cathedral, Louis Charpentier, 1975, Avon Books, New York. 1966, Robert Lafont, Paris.
9. Holy Grail Across the Atlantic, Michael Bradley, 1988, Hounslow Press, Willowdale, Ontario.
10. The Columbus Conspiracy, Michael Bradley, 1992, A & B Publishers, Brooklyn.
11. Prince Henry Sinclair, Frederick Pohl, 1974, Clarkson Potter Publisher, New York.
12. The Sword and the Grail, Andrew Sinclair, 1992, Crown, New York.
13. The Templar Legacy & the Masonic Inheritance Within Rosslyn Chapel, Tim Wallace-Murphy, 1993, Friends of Rosslyn, Rosslyn, Scotland.
14. Oak Island Gold, William S. Crooker, 1993, Nimbus Publishing, Halifax, Nova Scotia.
15. Tracking Treasure, William S. Crooker, 1998, Nimbus Publishing, Halifax, Nova Scotia.
16. America BC, Barry Fell, 1976, Demeter Press, NYC.
17. The Pirate Hunter, Richard Zacks, 2002, Hyperion Books, New York.
18. The Templars, Knights of God, Edward Burman, 1986, Destiny Books, Rochester, Vermont.
19. Lost Cities of North & Central America, David Hatcher Childress, 1992, Adventures Unlimited Press, Kempton, IL.
20. The Prize of the All the Oceans, Glyn Williams, 1999, Viking, New York.
21. The Search For the Stone of Destiny, Pat Gerber, 1992, Canongate Press, Edinburgh.
22. The Knights Templar and Their Myth, Peter Partner, 1987, Destiny Books, Rochester, Vermont.
23. The Knights Templar, Stephen Howarth, 1982, MacMillan Publishing, New York.
24. Under the Black Flag, David Cordingly, 1995, Harcourt Brace & Co., New York.
25. Bloodline of the Holy Grail, Laurence Gardner, 1996, Element Books, London.
26. Genesis of the Grail Kings, Laurence Gardner, 1998, Element Books, London.
27. Realm of the Ring Lords, Laurence Gardner, 2000, Media Quest, London.
28. King Solomon's Temple, E. Raymond Capt, 1979, Artisan Sales, Thousand Oaks, CA.
29. A General History of Pirates, Captain Charles Johnson, 1998, Lyons Press, NYC (reissue).
30. Secrets of the Lost Races, Rene Noorbergen, 1977, Barnes & Noble Publishers, New York.
31. Plato Prehistorian, Mary Settegast, 1990, Lindisfame Press, Hudson, NY.
32. Pirate Utopias: Moorish Corairs & European Renegadoes, Peter Lamborn Wilson, 1995, Autonomedia, Brooklyn, NY.
33. The Templars' Legacy in Montreal, the New Jerusalem, Francine Bernier, 2001, Frontier Publishing-Adventures Unlimited, Enkhuisen & Kempton, Holland & Illinois.
34. The Templars and the Assassins, James Wasserman, 2001, Inner Traditions, Rochester, VT.
35. Homer's Secret Illiad, Florence and Kenneth Wood, 1999, John Murray Co., London.
36. Maps of the Ancient Sea Kings, Charles Hapgood, 1970, Adventures Unlimited Press, Kempton, Illinois.
37. Sources of the Grail, John Matthews, 1996, Floris Publishers, Edinburgh.

38. The Templar Treasure At Gisors, Jean Markale, 1986 (2003 English Pirates & the Lost Templar Fleet edition). Inner Traditions, Rochester, VT.
39. Early Man and the Ocean, Thor Heyerdahl, 1978, Doubleday & Co., Garden City, New Jersey.
40. Sailing To Paradise, The Discovery of the Americas by 7000 B.C., Jim Bailey, 1994, Simon & Schuster, New York.
41. The Holy Land of Scotland, Barry Dunford, 1996, Sacred Connection, Perthshire, Scotland.
42. Dungeon, Fire and Sword, John A. Robinson, 1991, Brockhampton Press, London.
43. Pirates, Privateers, and Rebel Raiders, 2000, Lindley S. Butler, U. of N. Carolina Press, Chapel Hill.
44. The Lost Treasure of the Knights Templar, Steven Sora, 1999, Inner Traditions, Rochester, VT.
45. Kingdom of the Ark, Lorraine Evans, 2000, Simon & Schuster, London.
46. The Merovingian Kingdoms 450-751, Ian Wood, 1994, Longman, Essex.
47. The Templar Revelation, Lynn Picknett and Clive Prince, 1997, Bantam, London.
48. The Knights of the Order, Ernie Bradford, 1972, Barnes & Noble, New York.
49. 6000 Years of Seafaring, Orville Hope, 1983, Hope Press, Gastonia, NC.
50. America's Ancient Treasures, Franklin & Mary Folsom, 1971, University of New Mexico Press, Albuquerque.
51. Conquest By Man, Paul Herrmann, 1974, Souvenir Press, London.
52. They All Discovered America, Boland, 1961, Doubleday, NYC.
53. Men Who Dared the Sea, Gardner Soule, 1976, Thomas Crowell Co., NYC.
54. Technology In the Ancient World, Henry Hodges, 1970, Marlboro Books, London.
55. Rosslyn: Guardians of the Secrets of the Holy Grail, Tim Wallace- Murphy, 1999, Element Books, London.
56. The Buccaneers of America, Alexander O. Exquemelin, 1969, Penguin Books, London.
57. Under the Black Flag, Don C. Seitz, 1925, Dial Press, New York.
58. Pirates and Buccaneers, Peter F. Copeland, 1977, Dover Publications, New York.
59. 1421: The Year China Discovered America, Gavin Menzies, 2002, Random House, New York.
60. Saga America, Barry Fell, 1980, New York Times Books, New York.
61. Lost Cities & Ancient Mysteries of South America, David Hatcher Childress, 1987, AUP, Kempton, Illinois.
62. Lost Cities & Ancient Mysteries of Africa & Arabia, David Hatcher Pirates & the Lost Templar Fleet Childress, 1990, AUP, Kempton, Illinois.
63. Lost Cities of North & Central America, David Hatcher Childress, 1994, AUP, Kempton, Illinois.
64. Atlantic Crossings Before Columbus, Frederick Pohl, 1961, Norton, New York.
65. Pale Ink, Henriette Mertz, 1953 (1972, revised, 2nd edition), Swallow Press, Chicago.
66. Atlantis, Dwelling Place of the Gods, Henriette Mertz, 1976, Swallow Press, Chicago.
67. The Wine Dark Sea, Henriette Mertz, 1964, Swallow Press, Chicago.
68. The Mystic Symbol, Henriette Mertz, 1986, Global Books, Chicago.
69. Bronze Age America, Barry Fell, 1982, Little, Brown & Co., Boston
70. Viking Explorers & the Columbus Fraud, Wilford Raymond Anderson, 1981, Valhalla Press, Chicago.

71. Admiral of the Ocean Sea, Samuel Eliot Morison, 1942, Little, Brown, NYC.
72. Sails of Hope, Simon Wiesenthal, 1973, Macmillan, NYC.
73. Encyclopedia Britannica, 1973 edition, Volume 6.
74. Universal Jewish Encyclopedia, 1969 edition, Volume 3.
75. Vanished Cities, Hermann & Georg Schreiber, 1957, Alfred Knopf, New York.
76. Legendary Islands of the Atlantic, William Babcock, 1922, New York.
77. Hidden Worlds, Van der Meer & Moerman, 1974, Souvenir Press, London.
78. Mysterious America, Loren Coleman, 1983, Faber & Faber, London & Boston.
79. Calalus, Cyclone Covey, 1975, Vantage Press, New York.
80. No Longer On the Map, Raymond H. Ramsay, 1972, Viking, New York.
81. World of the Odd & Awesome, Charles Berlitz, 1991, Fawcett, New York.
82. Masonic Membership of the Founding Fathers, Brother Ronald E. Heaton, 1965, Masonic Service Association, Silver Spring, Maryland.
83. The Stone Puzzle of Rosslyn Chapel, Philip Coppens, 2002, Frontier Publishing-Adventures Unlimited, Enkhuisen & Kempton, Holland and Illinois.
84. Piracy In the Ancient World, Henry A. Ormerod, 1924, University of Liverpool Press.
85. Buccaneers and Pirates of Our Coasts, Frank R. Stockton, 1896, Looking Glass Library, New York.
86. When China Ruled the Seas, Louise Levathes, 1994, Simon & Schuster, NYC.
87. Men Out of Asia, Harold Gladwin, 1947, McGraw-Hill, NYC.
88. Engineering In the Ancient World, J.G. Landels, 1978, U. of California Pirates & the Lost Templar Fleet Press, Berkeley.
89. Archaeology Beneath the Sea, George F. Bass, 1975, Walker & Co., NYC.
90. Cities In the Sea, Nichols C. Fleming, 1971, Doubleday & Co., Garden City, NJ.
91. 4,000 Years Under the Sea, Philippe Dirole, 1952, Julian Messner, Inc., NY.
92. Did the Phoenicians Discover America?, Thomas Johnston, 1913, James Nesbit & Co. London.
93. What the Bible Really Says, Manfred Barthel, 1982, Souvenir Press, London.
94. Secrets of the Bible Seas, Alexander Flinder, 1985, Severn House Publishers, London.
95. Lost Cities of Ancient Lemuria & the Pacific, David Hatcher Childress, 1988, Adventures Unlimited Press, Kempton, Illinois.
96. Riddles in History, Cyrus H. Gordon, 1974, Crown Publishers, NYC.
97. Lost Worlds, Alistair Service, 1981, Arco Publishing, New York.
98. The World's Last Mysteries, Readers Digest, 1976, Pleasantville, NY.
99. Grolier Multimedia Encyclopedia, 1997, Danbury, CT.
100. European Treaties Bearing on the History of the United States and its Dependencies to 1648, Frances Gardiner Davenport, ed., 1917, online.

Notes

[

←1

]

¹ Сам Пекинпа (1925—1984) — американски кинорежисьор, сценарист и актьор. — Б. пр.

[

←2

]

¹ Така са наричали в древността стълбовете, ограждащи източния вход на Гибралтарския проток. - Б. пр.

[

←3

]

² Престижен частен университет в щата Масачусетс, близо до Бостън. - Б. пр.

[

←4

]

¹ Всички цитати от Библията са по изданието на Св. Синод на Българската църква от 1995 година. — Б. пр.

[

←5

]

² Правилното изписване на двете наименования е съответно Ецион-Гебер и Ейлат. — Б. ред.

[

←6

]

¹ Храмов комплекс, построен от древноегипетския архитект Сенмут по поръчение на царица Хатшепсут за възхвала на баща ѝ Тутмос I. Един от най-интересните паметници в Долината на фараоните. - Б. пр.

[
←7

]

¹ Град в делтата на Нил, древногръцка търговска колония. - Б. пр.

[

←8

]

¹ Капер — кораб, който е частна собственост и е нает във военен конфликт да напада вражеските, преди всичко търговски, кораби; командир на такъв кораб. — Б. пр.

[

←9

]

¹ На англ. *Phuddy Duddy* — използват се буквите от съкращението Ph.D. — доктор по философия. — Б. пр.

[

←10

]

¹ Св. Августин (354—430) — философ, неоплатоник, архиепископ на Северна Африка, доктор на римокатолическата църква, допринесъл много за развитието на западната философска мисъл чрез разпространението и възприемането на древногръцката философия и юдео-християнските трактати. — Б. пр.

[

←11

]

¹ Един от най-древните градове, съществувал без прекъсване още от епохата египетския фараон Тутмос III (1504—1450 г. пр. Хр.). По време на Латинското царство е бил важна крепост и пристанище. Днес е неголям град на територията на Израел, близо до Хайфа. - Б. пр.

[

←12

]

¹ Религиозна еврейска секта (II в. пр. Хр. - I в. сл. Хр.), която отрича Втория храм и проповядва, че светостта може да съществува и извън храма. — Б. пр.

[

←13

]

² Укрепени манастири на военизирани религиозни ордени. — Б. ред.

[

←14

]

¹ Робърт Фрост (1874—1963) - един от най-големите американски поети на XX век, дори според някои критици — най-големият. — Б. пр.

[

←15

]

¹ Средновековен търговски съюз между градове по крайбрежието на Северно и Балтийско море, просъществувал до XVI век. — Б. пр.

[

←16

]

² Каталонско пристанище във Франция, съвсем близо до испанската граница. — Б. пр.

[

←17

]

¹ Най-големият остров от групата на Йонийските острови. — Б. ред.

[

←18

]

¹ Лигия Дантес — философ и психолог, изследовател на дзенбудизма и източните философии. Преподавател в няколко университета в САЩ, изнася лекции и организира семинари за трансформация на съзнанието, пробуждане на вътрешния разум и себепознанието. — Б. пр.

[

←19

]

² Съвременен американски писател и дългогодишен редактор в нюйоркското издателство „Саймън и Шустър“. — Б. пр.

[

←20

]

³ Заради характерната тактика на сектата, наименованието ѝ е влязло във френския и английския език като нарицателно съществително, което означава „убиец“. — Б. пр.

[

←21

]

¹ Американски писател и футуролог. - Б. пр.

[

←22

]

¹ От ит. „*portolano*“ - ръкопис с карти и указания, нещо като лоция. - Б. пр.

[

←23

]

¹ Американски журналист и писател, роден в Гронинген, Холандия. Изследва феномени, които не се поддават на научно измерване и въпреки това са доказали валидността си. - Б. пр.

[

←24

]

¹ Роджър Стар (1918—2001) - общественик, неоконсерватор, дългогодишен сътрудник на „Сити Джърнъл“, автор на четири книги, известен с афоризмите си. - Б. пр.

[

←25

]

² Хърбърт Маршъл Маклуън (1911-1980) - изтъкнат канадски учен, дългогодишен преподавател в университета в Торонто, носител на множество почетни титли и награди. Основните му трудове са в областта на медийния анализ. - Б. пр.

[

←26

]

¹ Евреи сефарди от Ибейския полуостров, насилствено приели католическата вяра, които тайно спазват религиозните обреди на юдаизма. Наричани още криптоевреи. - Б. пр.

[

←27

]

¹ Американски журналист, роден през 1992 година, дългогодишен сътрудник на „Вашингтон Пост“. - В. пр.

[

←28

]

¹ Голяма морска крепост. — Б. пр.

[

←29

]

¹ Ерик Хофър (1902—1983) - американски философ, автор на десет книги. - Б. пр.

[

←30

]

¹ Библейска личност. Името му означава „моят господар е праведен“. - Б. пр.

[

←31

]

² От името на св. Сюлпиций - епископ на Бурж през VI век, известен с просветителското си дело. В негова чест е построена църквата „Св. Сюлпис“ в Париж и през 1642 година е създадено „Обществото на св. Сюлпис“ за подготовка на свещеници. - Б. пр.

[

←32

]

¹ Утопични общества, основани от буканерите през XVII и XVIII век. Проповядват пълна свобода и равенство, като заслугите са според умението в кървавия им занаят. - Б. пр.